Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

313 BAY ST-POBOX 416
TARPON SPRINGS FLA

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟΝ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ASBURY PARK, NEW JERSEY
ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ, 25η ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 1960

'Ο Σεβ. 'Αρχιεπίσκοπος 'Αμερικῆς κ. κ. 'Ιάκωβος εὐλογῶν τὸν ἀνασύραντα τὸν Τίμιον Σταυρὸν νεαρὸν 'Ελληνορθόδοξον κ. Παῦλον Λαμπράκην.

Archbishop Iakovos blessing Paul Lambrakis, the youth who retrieved the Holy Cross from the sea at Asbury Park, New Jersey, September 25, 1960.

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ—OCTOBER, 1960 ΑΡΙΘΜΟΣ 487

Η ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΑΙ Η ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ

Η ΟΛΚΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΑΥΤΗΣ

Ἡ Ἐκκλησία παρομοιάζεται πρὸς ἓν πλοῖον, ὁλκάδα, ναῦν, μὲ κυβερνήτην τὸν Χριστὸν καὶ μὲ πλήρωμα, ναύτας καὶ ἐπιβάτας τοὺς Χριστιανούς. Ἀρχαιότατον σύμβολον τῆς Ἐκκλησίας ἡ ναῦς, μᾶς παρέχει πάντοτε καὶ πρὸ παντὸς σήμερον τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν περὶ Ἐκκλησίας. «Ταύτης ἐπί, πλεούσης, ἅπαντες ἂν σωθείημεν».

Η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Ἡ ὀρθὴ αὐτὴ ἀντίληψις ἐπεκράτησε πανηγυρικῶς εἰς τὴν 15ην Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν, ὅπου αἱ ἀποφάσεις, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐλήφθησαν ἀπὸ τὴν ἀπόλυτον πλειοψηφίαν τῶν λαϊκῶν ἀντιπροσώπων, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν τῆς Συνελεύσεως. Τὸ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον τῶν λαϊκῶν διὰ τὰ πράγματα τῆς Ἐκκλησίας ὑπεγράμμισε τὴν πεποίθησίν των ὅτι: «Ἡ ἐπιβίωσίς μας ἐν Ἀμερικῇ ὡς Ἑλληνορθοδόξου συνόλου, θὰ γίνῃ μόνον διὰ τῆς Ἐκκλησίας».

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΝΕΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Πρὸς καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν Ἑλληνορθοδόξων Κοινοτήτων καὶ ἐπιμελεστέραν διαποίμανσιν τοῦ πληρώματος, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ προέβησαν εἰς τὴν αὔξησιν τῶν Ἐπισκοπικῶν Περιφερειῶν ἀπὸ 7 εἰς 10, εἰς τὴν προαγωγὴν 2 Βοηθῶν Ἐπισκόπων εἰς Μητροπολίτας καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν 4 νέων Ἐπισκόπων. Πανταχόθεν καταφθάνουν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα καὶ γράμματα διὰ τὰς ἐπαξίας προαγωγὰς καὶ ἐκλογάς, τὰς ὁποίας ἐπέβαλε καὶ ἡ νέα διοικητικὴ διάρθρωσις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΑ ΜΙΚΤΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

Συμφώνως πρὸς τὰ νέα δικαιώματα καὶ καθήκοντα τὰ ὁποῖα παρέσχεν ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ πρὸς τοὺς Βοηθοὺς Ἐπισκόπους αὐτῆς (συμπεριλαμβανομένων μεταξὺ τούτων καὶ τῶν δύο Σεβ. Μητροπολιτῶν), ἱδρύθησαν εἰς ὅλας τὰς Ἐπισκοπικὰς Περιφερείας Πνευματικὰ Δικαστήρια, Ὁμοσπονδίαι Φιλοπτώχων, Περιφερειακὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας, καὶ Μικτὰ Συμβούλια. Ἀνὰ δύο μέλη τούτων συναποτελοῦν μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων, τῶν μελῶν καὶ τῶν ἀριστίνδην ἐκλεγομένων, τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Συμβούλιον. Μόλις καταρτισθῇ πλήρως τοῦτο, θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ὀνόματα τοῦ Ἀνωτάτου τούτου Ἐκτελεστικοῦ Σώματος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ASBURY PARK

Μὲ προσέλευσιν χιλιάδων λαοῦ, ὄχι μόνον Ἑλληνορθοδόξου, ἀλλὰ καὶ ἑτεροδόξου καὶ λοιπῶν Ἀμερικανῶν, ἔλαβε χώραν ἡ τελετὴ τοῦ Ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων καὶ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ Asbury Park, New Jersey. Ταύτης προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων καὶ πολυμελοῦς Ἱερατείου. Ἡ ἀθρόα προσέλευσις χιλιάδων λαοῦ μαρτυρεῖ πόσον προσελκύει τὸν Ἀμερικανικὸν λαὸν ἡ ἱερὰ ἐπιβλητικότης καὶ ἡ Βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Θείας Λατρείας.

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, work and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America
10 East 79th Street, New York 21, N. Y
Phone: TRafalgar 9-2060

EDITOR:
BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.

EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE

Subscription Rates in U.S.A. and Canada:

One year	$4.00
Two years	$7.00
Three years	$10.00
Single copy	40 cents
Foreign Countries	$4.50 per year

Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

Allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include previous and new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 2nd day of the month for issue of following month. Send all communications to:

ORTHODOX OBSERVER
Greek Archdiocese
10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

Ἐπίσκεψις Ρώσσων Διανοουμένων εἰς Κύπρον

Κατὰ μῆνα Αὔγουστον, ὁμὰς Ὀρθοδόξων Ρώσσων διανοουμένων μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Καμπανίας κ. Μεθόδιον καὶ ἀποτελουμένη ἀπὸ ἰατρούς, μαθηματικούς, ἀρχαιολόγους κ.λ.π. ἀφίκετο εἰς Κύπρον πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν διαφόρων ἀρχαιολογικῶν καὶ ἱστορικῶν χωρῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας.

Τοὺς διακεκριμένους τούτους ξένους ὑπεδέχθη ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκ μέρους τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μακαρίου τετραμελὴς ἀντιπροσωπεία, ἥτις ὡδήγησε αὐτοὺς εἰς διάφορα ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα.

Κατὰ τὴν πρὸς τὸν Μακαριώτατον ἐπίσκεψίν των ἀντηλλάγησαν θερμαὶ προσφωνήσεις.

ΤΟ ΣΕΠΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕ΄. ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ ΤΟΥ BUFFALO

† ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ, ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 559.

Ἱερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, ὑπέρτιμε καὶ ἔξαρχε Ὠκεανῶν, Ἀτλαντικοῦ τε καὶ Εἰρηνικοῦ, κύριε Ἰάκωβε, Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι, Εὐλαβέστατοι Κληρικοὶ καὶ Τιμιώτατοι Λαϊκοὶ Ἀντιπρόσωποι, οἱ συγκροτοῦντες τὴν Δεκάτην Πέμπτην Ἐκκλησιαστικὴν Συνέλευσιν τῆς Ἱερᾶς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ λίαν ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Χάριτι καὶ εὐλογίᾳ τοῦ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας οἰκονομοῦντος Παναγίου Θεοῦ, συνήχθητε ἐκ τῶν περάτων τῆς εὐλογημένης Ἠπείρου τῆς Ἀμερικῆς, ἐν οἷς εἰσὶν ἐγκατεστημένοι καὶ βιοῦσιν, οὐχὶ μόνον ὡς ἄτομα μεμονωμένα, ἀλλὰ καὶ ὡς συμπαγεῖς καὶ ἀρτίως συγκεκροτημέναι Ἐκκλησιαστικαὶ Κοινοτικαὶ Ὁλότητες τίμια καὶ προσφιλῆ τέκνα τῆς Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, ἵνα, ἐν ὀνόματι τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, παρ' ἡμῖν ἡνωμένων εἰς ἀδιάσπαστον ἑνότητα, διασκεφθῆτε ἐπὶ τῶν τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογένειαν ὥς τε σύνολον καὶ ὡς μέρη ἀπασχολούντων ζωτικῶν ζητημάτων καὶ προβλημάτων.

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία καὶ ἡμεῖς ἰδιαιτέρως μετ' ἐγκαυχήσεως καὶ ἐλπίδων πολλῶν ἀτενίζομεν πρὸς ὑμᾶς, ἀναμένοντες, ἵνα αἱ ἀποφάσεις, εἰς ἃς μέλλετε ἀποκρυσταλλῶσαι τὰ ἐν ἀγαστῇ ὁμονοίᾳ καὶ τῇ δεούσῃ προσοχῇ ἐξετασθησόμενα θρησκευτικά, ἐκκλησιαστικά, ἠθικά, κοινοτικά, ἐκπαιδευτικά, φιλανθρωπικά, κοινωνικὰ καὶ εἴ τινα ἄλλα θέματα, ὧσιν ἄξιαι τῶν περιστάσεων καὶ σύμμορφοι ταῖς ἀνάγκαις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τοῦ εὐλογημένου πληρώματος αὐτῆς.

Πολλὰ καὶ διαφόρου, βεβαίως, φύσεως ζητήματα πληροῦσι τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν συγκροτηθησομένων συνεδριῶν, ἐφ' ὅσον πολλοὶ εἶναι καὶ οἱ τομεῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς, κοινοτικῆς καὶ κοινωνικῆς δράσεως καὶ ζωῆς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ πολλαπλαῖ αἱ ἀνάγκαι τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῶν Κοινοτήτων, τῶν Ἀδελφοτήτων, τῶν Μεγάλων Ὀργανώσεων, Ὁμοσπονδιῶν, Σωματείων καὶ καθόλου τῆς αὐτόθι Ὁμογενείας. Τὰ προβλήματα τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Καθιδρυμάτων, καὶ γενικώτερον τὰ προβλήματα τῆς Νέας Γενεᾶς, τοῦ Ὁμογλώσσου Τύπου, τῆς διατηρήσεως καὶ διαιωνίσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καὶ τοῦ καθαροῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ μετὰ συνόλου τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, καίπερ σοβαρῶς ἀπασχολήσαντα προγενεστέρας Κληρικο-Λαϊκὰς Συνελεύσεις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, μέλλουσιν, ὡς εἰκός, καὶ τῆς ὑμῶν μελέτης καὶ ἐξετάσεως ἀποτελέσαι σπουδαῖα καὶ προσφιλῆ ἀντικείμενα, ἐντὸς πάντοτε τῶν νόμων καὶ τῶν ἰδεωδῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν λοιπῶν αὐτῆς Δημοκρατιῶν.

Τὴν ἐπὶ τῶν προβλημάτων τούτων γνώμην καὶ τὰς ἀπόψεις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἡμῶν ἐκθέντες ἤδη σαφῶς ἐν προγενεστέροις ἡμῶν μηνύμασι, σήμερον ἐπιθυμοῦμεν ἐπιστῆσαι τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τῆς ὅλως ἰδιαιτέρας στοργικῆς μερίμνης, ἥτις δέον, ἵνα ἐκδηλωθῇ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα μὲν Ἐκπαιδευτικὰ ὑμῶν Καθιδρύματα, Ἡμερήσια, Ἀπογευματινὰ καὶ Κατηχητικά, ἰδιαίτατα δ' ὅμως πρὸς τὰ προπαρασκευάζοντα τοὺς Διδασκάλους καὶ τοὺς Ἱερεῖς, τοὺς κυριωτέρους τούτους Λειτουργοὺς τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἡμῶν ζωῆς, τὴν Ἀκαδημίαν δηλονοῦν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐκ τούτων ἡ μὲν Ἀκαδημία τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἀρτιώτερον ὀργανουμένη καὶ συστηματικώτερον λειτουργοῦσα, μέλλει ἵνα περιθάλπῃ τὰ ὀρφανὰ καὶ παρέχῃ συνεχῶς τὸ Διδάσκον Προσωπικόν, ἀνταποκρινόμενον πληρέστερον εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου Ἐκπαιδεύσεως, ἡ δὲ Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐξελισσομένη εἰς τὸ νέον μεγαλοφυὲς πρόγραμμα αὐτῆς, μέλλει ἐξυπηρετῆσαι, οὐ μόνον τὴν Ὀρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς τεθειμένης βάσεως καὶ τῆς κατευθύνσεως, πρὸς ἣν αὕτη τείνει, ὅπως συναντηθῇ, ἐπέκεινα τοῦ κειμένου Δόγματος, ἐν τῇ κοινῇ προσευχῇ, τῇ Χριστιανικῇ Τέχνῃ, τῇ Μουσικῇ, τῇ Ἁγιογραφίᾳ, τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ καὶ τοῖς λοιποῖς κληροδοτήμασι τῆς Βυζαντινῆς ὀξυνοίας καὶ μεγαλουργίας, καὶ ἰδιαιτέρως ἐν τοῖς Μυστηρίοις καὶ δὴ τῷ Ἱ. Μυστηρίῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας τῷ ὑπερόχῳ καὶ ἀνυπερβλήτῳ ἀληθινῷ δράματι τούτῳ καὶ κέντρῳ τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται, ὡς εἰκός, ἡ διατήρησις τῆς Γλώσσης τῶν προγόνων, ἐν κατανοήσει πάντοτε καὶ τοῦ μεγάλου ρόλου ὃν διαδραματίζει ἡ Ἀμερική, εὑρισκομένη ἤδη ἐν τῇ Μεσογείῳ, ὁπόθεν καὶ ἐμπνέεται διὰ τὴν κοσμογονικὴν αὐτῆς ἀποστολήν.

Διὸ καὶ τὴν προσοχὴν πάντων ὑμῶν ἐφιστῶμεν ἐπί τινος σημείου τῆς κυρίως Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, τῆς ὑπαρχούσης δηλαδὴ ἀνάγκης ἐναργεστέρας συμμετοχῆς τῶν Λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν ζωὴν αὐτῆς καὶ εὐρυτέρας ἀναπτύξεως καὶ βιώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Θείας Λατρείας. Ἡ ἀνάγκη αὕτη προκύπτει ἀμέσως ἐξ αὐτῆς τῆς περὶ τῆς οὐσίας τῆς Ἐκκλησίας Ὀρθοδόξου ἀπόψεως, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία, κατά τε τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς ὄψιν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ὑπόστασιν, σύγκειται ἐκ μελῶν ὁμολογούντων τὴν αὐτὴν πίστιν καὶ κοινωνούντων τῶν αὐτῶν Μυστηρίων, ἀποτελούντων δὲ τὸν Λαὸν καὶ τὸν διέποντα Κλῆρον. Καθ' ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους, τὴν Ἐκκλησίαν ἀπαρτίζουν οὐ μόνον οἱ Κληρικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ Λαϊκοί, οἱ συγκροτοῦντες τὸ γεώργιον, ἐφ' οὗ καλλιεργοῦνται πᾶσαι αἱ μορφαὶ καὶ αἱ ἐκδηλώσεις τῆς Θείας Χάριτος, καὶ ὀφείλοντες διὰ τοῦτο ἵνα τηρῶσιν ἑαυτοὺς ἐντὸς τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ νὰ μετέχωσιν ἐνεργῶς τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἁγιαστικοῦ, διδακτικοῦ καὶ διοικητικοῦ αὐτῆς ἔργου.

Ἐπιθυμοῦμεν τοίνυν ἵνα οἱ συγκροτοῦντες τὴν παροῦσαν Ἐκκλησιαστικὴν Συνέλευσιν, πρὸς τοῖς λοιποῖς ζητήμασιν, ὧν τῆς ἐξετάσεως μέλλουσιν ἵνα ἐπιληφθῶσι, διασκεφθῶσι σοβαρῶς ἐπὶ πασῶν τῶν ἀναγκῶν τούτων, καὶ ἐπὶ τοῦ τρόπου ἅμα καθ' ὃν θὰ εἶναι δυνατὸν ἵνα καλλιεργῆται συνεχῶς ἡ στενωτέρα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν σχέσις καὶ συνάφεια τῶν Λαϊκῶν μελῶν αὐτῆς καὶ κυρίως τῆς Νέας Γενεᾶς. Οἱ καταλληλότεροι καὶ δυνάμενοι ἐκ τῶν Λαϊκῶν δέον ἵνα χρησιμοποιηθῶσιν ἐν τῷ ἐπ' Ἐκκλησίαις ἢ καὶ ἀλλαχοῦ κηρύγματι τοῦ Θείου λόγου, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῆς κοινωνικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τοῦτο ἐγίνετο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ, ἤρξατο δὲ σήμερον ἀποδοτικῶς ἐφαρμοζόμενον οὐ μόνον ἐν ὁλοκλήρῳ τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Ὁ Ἱερὸς Κλῆρος, εἰς ὃν εἶναι ἐμπεπιστευμένη ἡ οἰκονομία τῶν Ἱ. Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Λατρείας, ἐπιτελεῖ, βεβαίως, μετὰ ζήλου καὶ λίαν καρποφόρως τὴν ἱερὰν αὐτοῦ διακονίαν, μηδὲν παραλείπων τῶν δυναμένων ἵνα προαγάγωσι τὸν ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας σκοπόν. Ἔχει ὅμως ἀνάγκην καὶ τῆς συνεπικουρίας καὶ τῶν παρὰ τοῖς Λαϊκοῖς σφριγωσῶν δυνάμεων. Αἱ περιστάσεις σήμερον ἀπαιτοῦσιν, ὅπως καὶ τὸ Λαϊκὸν στοιχεῖον μετέχῃ ἐναργέστερον τοῦ διεξαγομένου πνευματικοῦ ἀγῶνος, πρὸς εὐκολωτέραν μὲν ἐξουδετέρωσιν τῆς τοσοῦτον ὀλεθρίας διὰ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἀποξενώσεως, γενικώτερον τῶν μεγάλων λαϊκῶν μαζῶν ἀπὸ τῆς Θρησκείας καὶ τῆς δράσεως τῆς στρατευομένης ἀθεΐας, ἀσφαλεστέραν δ' ἐπίτευξιν τῆς περαιτέρω προόδου καὶ εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

Τοιουτοτρόπως πᾶσαι αἱ παρ' ὑμῖν δυνάμεις ὑπὸ τὴν πεπνυμένην ἡγεσίαν τοῦ ἐκλεκτοῦ ποιμενάρχου ὑμῶν Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου καὶ τόσον κυριαρχουμένου ὑπὸ τῆς ὑψηλοτέρας συναισθήσεως τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ ἀποστολῆς προσφιλοῦς ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ κ. Ἰακώβου, ἐν τῷ φωτεινῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία καὶ ἡμεῖς προσωπικῶς ἐναπεθέσαμεν ἅπασαν τὴν ἐμπιστοσύνην ἡμῶν, συμπαρασταστουμένου ἐν τῷ πολυευθύνῳ αὐτοῦ ἔργῳ ὑπὸ τῶν ἀξίων καὶ ἀγαπητῶν Θεοφιλεστάτων Βοηθῶν αὐτοῦ Ἐπισκόπων, τῶν Μελῶν τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν λοιπῶν Σωμάτων καὶ πάντων ὑμῶν, θὰ κινητοποιηθῶσι, καὶ ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή, ἡ καρποφόρος αὕτη τοῦ Κυρίου ἄμπελος, θὰ μεταδίδῃ δαψιλεστέρως τοὺς ζωογόνους χυμοὺς εἰς τὰ ἐν αὐτῇ κλήματα. Κλῆρος καὶ Λαὸς ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ θὰ βαδίσητε τὴν ὁδὸν τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς συγκροτήσεως, τιμῶντες ἑαυτοὺς καὶ τὸν καθ' ἡμᾶς Ἁγιώτατον Οἰκουμενικὸν Θρόνον, πρὸς ὃν τοσαύτην ἐπιδεικνύετε ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν καὶ στοργήν.

Ταῦτα δὲ τὰ αἰσθήματα πάντων ὑμῶν γνωρίζοντες ἐκ προσωπικῆς πείρας αὐτόθεν καὶ βλέποντες ἐκδηλούμενα συνεχῶς ἄλλως τε καὶ δι' ἐπισκέψεων εἰς τὴν ἀγαπητὴν Χώραν ἡμῶν, εἰς τὴν αἰωνίαν ταύτην Πόλιν καὶ εἰς τὸ σεπτὸν τῆς Ὀρθοδοξίας Κέντρον, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐπιθυμοῦμεν ἐκφράσαι πᾶσιν ὑμῖν, ἰδιαιτέρως δὲ τοῖς Κοινοτάρχαις, τοῖς Προσκυνηταῖς, ὧν ὁ κατὰ Μάϊον Ὅμιλος ἔθηκε μεθ' ἡμῶν τὸν θεμέλιον λίθον τῶν νέων Πατριαρχικῶν Κτιρίων, ἐν διαβεβαιώσει ὅτι θέλετε φέρει τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ εἰς πέρας πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ αἰωνίαν τιμὴν ὑμῶν, τοῖς Μ. Εὐεργέταις, τοῖς Ἀρχηγοῖς τῶν Μεγάλων Ὀργανώσεων ΑΧΕΠΑΣ καὶ ΓΚΑΠΑΣ καὶ τῶν ἄλλων Σωματείων, τοῖς προσφιλέσι μέλεσι τῆς ΓΚΟΓΙΑΣ, διὰ τὴν ὁποίαν πιστεύομεν, ὅτι θὰ διαιωνίσῃ τὴν Πίστιν καὶ τὴν Γλῶσσαν, ταῖς Κοινότησι καὶ ταῖς κατ' αὐτὰς Φιλοπτώχοις Ἀδελφότησι δι' ἣν βοήθειαν ἀποστέλλουσι πρὸς τὰ ἐνταῦθα φιλανθρωπικὰ Ἱδρύματα τῆς Ἐκκλησίας ὡς καὶ πᾶσι τὴν πολλὴν τῆς Ἐκκλησίας εὐαρέσκειαν, ἐξ ἀποφάσεως τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας, διὰ τὰ ὑφ' ὑμῶν καὶ σύμπαντος τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῖν αὐτόθι πληρώματος πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως ἐπιτελούμενα ἐξαίρετα ἔργα Ὀρθοδόξου πνοῆς καὶ πᾶσαν ἐν τῷ προκειμένῳ ὑμῖν ἱερῷ ἔργῳ ἐπεύξασθαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ΙΕ'. Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως ὑμῶν καὶ πᾶσαν ἐνίσχυσιν καὶ κραταίωσιν παρὰ Θεοῦ, Οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Ἱερότητος καὶ πάντων.

† Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης καὶ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός. Α.

ΣΗΜ. «Ο.Π.». Τὸ ὡς ἄνω Σεπτὸν Πατριαρχικὸν Μήνυμα, ἀποσταλὲν ἐπὶ φωνοταινίας, ἠκούσθη ἐνώπιον τῆς ΙΕ'. Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς καὶ συγκινήσεως.

ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ΤΗΣ 15ης ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Νύσσης κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΛΥΖΩΪΔΟΥ

Θ' ΜΕΙΝΗ πραγματικῶς ἱστορικὴ ἡ 15η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις τῆς 18-24 Σεπτεμβρίου 1960 τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Αἱ συζητήσεις αἱ ὁποῖαι ἔλαβον χώραν κατὰ τὰς συνεδρίας αὐτῆς ἐν Buffalo, N. Y., ὁ ἐνθουσιασμὸς τὸν ὁποῖον ἔδειξαν οἱ σύνεδροι, λαϊκοὶ καὶ κληρικοί, ὁ ἀριθμὸς τῶν παρευρεθέντων, ἡ ἀκατάβλητος δύναμις καὶ ἡ μεγίστη σύνεσις τὴν ὁποίαν παρουσίασε κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν συζητήσεων καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς τελετὰς καὶ προσευχὰς ὁ προεδρεύων Ἀρχιεπίσκοπος Ἰάκωβος, δεικνύουν, πέραν πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι ἡ ἐδῶ Ὁμογένεια καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθοδοξία πρόκειται νὰ συνεχίσουν εὐθυτενῶς τὸν μεγάλον δρόμον των.

Ἦσαν πολλὰ καὶ σοβαρὰ τὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα συνεζητήθησαν καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλήφθησαν ἀποφάσεις, δι' εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου.

Ἀπεφασίσθη νὰ παρακολουθηθῇ καλύτερον ὁ Ἑλληνορθόδοξος τῆς Ἀμερικῆς καὶ νὰ τοῦ ζητηθῇ, καὶ διὰ συστήματος Ἱεραποστολῶν καὶ πλειόνων Ἐπισκόπων, νὰ συνεχίσῃ θερμότερον τὰς Παραδόσεις τῆς Ὁμογενείας καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀπεφασίσθη νὰ παρακληθῇ ἡ μητέρα νὰ δείξῃ φανατισμὸν ὅσον ἀφορᾷ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν μόρφωσιν τοῦ παιδιοῦ της. Ἀπεφασίσθη νὰ ἐνισχυθῇ ὁ διδάσκαλος καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, ἡμερήσιον πρὸ παντὸς καὶ ἀπογευματινόν, καὶ ὁ Τύπος μας, ἡμερήσιος καὶ περιοδικός, ὅσον τὸ δυνατόν.

Ἀπεφασίσθη νὰ ἐνισχυθῇ ἡ Ἀρχιεπισκοπή μας διὰ ν' ἀναπτύξῃ περισσότερον τὸ πολυσχιδὲς ἔργον της καὶ πρὸς τοῦτο συναπεφασίσθη νὰ δημιουργηθῇ Ἀποθεματικὸν Κεφάλαιον (Trust Fund) μεγάλου ποσοῦ διὰ γενικῶν εἰσπράξεων καὶ κληροδοτημάτων καὶ νὰ ζητηθῇ τὸ Δεκαδολλάριον ἀπὸ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ μέλη τῆς Κοινότητος, νὰ καταβληθῇ δὲ ἐκ παραλλήλου μεγίστη προσπάθεια νὰ ἐγγραφοῦν ὅλοι οἱ ἄνω τῶν 21 ἐτῶν ὁμογενεῖς μας εἰς τὰς Κοινότητάς των.

Ἀπεφασίσθη νὰ κρατῆται ὁμοιομορφία εἰς ὅλα τὰ Ἱερὰ Μυστήρια καὶ τὰς Ἀκολουθίας καὶ νὰ ἐπικρατῇ πειθαρχία ἐκ μέρους λαοῦ καὶ κλήρου, συναπεφασίσθη δὲ νὰ ἐνισχυθῇ ἡ σύνταξις τοῦ ἐδῶ Κλήρου καὶ νὰ τεθῇ ὑπὸ σύνταξιν καὶ τὸ λαϊκὸν καὶ κληρικὸν προσωπικὸν τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Ἐπισκοπῶν.

Ἐπεκροτήθη τὸ ἔργον τοῦ Κατηχητικοῦ μας Σχολείου, τῶν Ἐπισκόπων, τῶν Ἱερέων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων μας, καὶ Σωματείων, τῶν Καθηγητῶν τῆς προσφιλοῦς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἀνεγνωρίσθησαν αἱ δυσκολίαι καὶ τὰ ἐμπόδια κατὰ τῶν ὁποίων καθ' ἡμέραν ἀντιπαλαίουν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν πολλῶν ἀναγκῶν.

Ἐτονίσθη ἰδιαίτατα τὸ ἔργον τῶν Κυριῶν μας καὶ ἀπεφασίσθη νὰ ἐνισχυθῇ ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης, θεωρουμένη ὡς μέρος ἀναπόσπαστον τῆς Κοινότητος εἰς τὴν ὁποίαν ἐδρεύει, τοῦθ' ὅπερ καὶ εἰσήχθη εἰς τοὺς σχετικοὺς Κανονισμοὺς Ἱερῶν Ναῶν καὶ Κοινοτήτων. Ἰδιαίτατα ἐπίσης ἀνεφέρθη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τὸ ἔργον τῆς Νεολαίας (G.O.Y.A.) καὶ συναπεφασίσθη νὰ ἐνισχυθῇ αὕτη ὡς Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὅσον τὸ δυνατὸν καὶ νὰ θεωρηθῇ ὡσαύτως ὡς ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ μηχανισμοῦ τῆς Κοινότητος, ἀναγραφομένου εἰδικοῦ ἄρθρου εἰς τὸν Κανονισμὸν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Κοινοτήτων.

Ἐλήφθησαν καὶ ἄλλαι ἀποφάσεις στοχαζόμεναι ὅλαι τῆς πνευματικῆς καὶ θρησκευτικῆς προόδου τοῦ Ἑλληνορθοδόξου ἐν Ἀμερικῇ, οὕτως ὥστε, ὡς Ἐκκλησία καὶ ὡς στοιχεῖον, νὰ εἴμεθα καὶ περισσότερον ἐξυπηρετικοὶ πρὸς τὴν μεγάλην ταύτην φιλόξενον Χώραν τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ συνεχῶς συνδεδεμένοι μὲ τὴν ἄλλην ἔνδοξον Χώραν, τὴν Χώραν τῆς Ἑλλάδος. Ἔγιναν καὶ ἄλλαι διάφοροι συζητήσεις διεξοδικαί. Ἀλλὰ ἓν ἦτο καὶ εἶναι τὸ κύριον θέμα: Νὰ κρατηθῶμεν εἰς τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τῆς Ὁμογενείας καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ νὰ εἴμεθα πάντοτε χρησιμώτατοι πολῖται τῆς Χώρας μας αὐτῆς.

Καὶ ἀπεδείχθη κατὰ τὰς 6 ἡμέρας τῶν συζητήσεων, ὅτι θὰ τὸ κάμωμεν τοῦτο διὰ μέσου τῶν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ 390 Κοινοτήτων μας, τὰς ὁποίας καὶ θὰ ἐνισχύσωμεν διὰ νὰ μᾶς ἐνισχύσουν. Δι' αὐτὸ ἂς τεθῶμεν ἀσυζητητεὶ καὶ ἀμέσως ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ ὁδηγίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μας ὑπὸ ἕνα βαθύτατα ἐμπνευσμένον Ἐκκλησιαστικὸν Ἀρχηγόν, «στοιχοῦντες ἐν πνεύματι» καὶ πεπληρωμένοι ἐν Χριστῷ.

Η 15η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

(18-24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1960, ΕΝ BUFFALO, N. Y.)

«Ἀναχωρῶ ὄχι μόνον ἱκανοποιημένος, ἀλλὰ καὶ περισσότερον ἐνδυναμωμένος καὶ εὐγνώμων διὰ τὴν συμμετοχήν σας εἰς τὴν Συνέλευσιν ταύτην καὶ περισσότερον ἀποφασισμένος νὰ ἀγωνισθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις μαζί σας τὸν καλὸν ἀγῶνα, ἕως ὅτου ὁ Θεὸς τὸ θελήσῃ».

ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΝ αὐτὴν πρὸς τὰ 700 περίπου μέλη τῆς 15ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως τοῦ Buffalo, N. Y., ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας μας Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος ἐκήρυξε τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνελεύσεως, ἡ ὁποία θὰ καταλάβῃ ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὰ χρονικὰ τῶν Κληρικολαϊκῶν Συνελεύσεων καὶ τὴν Ἱστορίαν τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὄχι μόνον διὰ τὴν πρωτοφανῆ συμμετοχὴν Ἀντιπροσώπων, ὄχι μόνον διὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀδιάσπαστον ἑνότητα τῆς Ὁμογενείας ὡς Ἑλληνορθοδόξου συνόλου καὶ τὴν ὁμόφωνον καὶ ἀκλόνητον ἀπόφασιν αὐτῆς, ὅπως παραμείνῃ ἀφωσιωμένη πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, πρὸς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ πρὸς τὴν γενικὴν γραμμὴν καὶ τὰς κατευθύνσεις τῆς Πνευματικῆς ἡμῶν Ἡγεσίας.

Τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις προῆλθον ἐκ τῆς πλειοψηφίας τῶν λαϊκῶν ἀντιπροσώπων, οἵτινες ἦσαν πολὺ περισσότεροι τῶν Κληρικῶν μελῶν τῆς Συνελεύσεως, διέλυσε τὸν μῦθον, ὅτι οἱ Κληρικοὶ λαμβάνουν τὰς ἀποφάσεις καὶ ἀπέδειξε διὰ τῶν ἀριθμῶν, ὅτι τὸ λαϊκὸν στοιχεῖον πρωτοστατεῖ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος τῆς προαγωγῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνορθοδόξου πληρώματος αὐτῆς.

Εἰς τὰς ἐργασίας τῆς 15ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως ἔλαβον μέρος 663 ἀντιπρόσωποι, ἐκ τῶν ὁποίων 200 κληρικοὶ καὶ 463 λαϊκοί, ἀντιπροσωπεύοντες 194 Κοινότητας ἐκ 42 Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἀντεπροσωπεύθησαν ἐπίσης διὰ τῶν Ὑπάτων Προέδρων ἢ Προέδρων αὐτῶν, αἱ Ὀργανώσεις AHEPA, GAPA καὶ GOYA, αἱ Ὁμοσπονδίαι Παναρκαδική, Παγκρητική, Παρροδιακὴ καὶ Παγκυπριακή, καὶ ἄλλαι Ὀργανώσεις τῆς Ὁμογενείας.

Ἐκ παραλλήλου συνῆλθεν ἐν Buffalo καὶ ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέσχον 102 Ἀντιπρόσωποι 70 Φιλοπτώχων Τμημάτων, αἱ ὁποῖαι παρέστησαν ἐπίσης εἰς τὴν πρώτην καὶ εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως.

ΑΦΙΞΙΣ — ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ — ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΜΙΚΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

Τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ἀφιχθέντα ἀεροπορικῶς εἰς Buffalo τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, 17 Σεπτεμβρίου, ὑπεδέχθησαν ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως κ. Frank A. Sedita, ὅστις ἐπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν κλεῖδα τῆς πόλεως, ὁ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Αἰδ. Ἰωάννης Πάλλας, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος καὶ τῆς Διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως κ. Ἀνδρέας Δέλλας, οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας καὶ Τροπαίου κ. Πολύευκτος, οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, οἱ Ἐψηφισμένοι Ἐπίσκοποι, καὶ πλεῖστα ἄλλα μέλη τῆς Συνελεύσεως, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ λοιποὶ ὁμογενεῖς, μεταβάντες εἰς τὸ ἀεροδρόμιον διὰ 200 περίπου αὐτοκινήτων.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, κρατῶν τὴν Ἱερὰν Εἰκόνα τῆς Δακρυρροούσης Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πομπῆς, κατηυθύνθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὅπου προέστη τῆς Ἱ. Ἀκολουθίας τῆς Παρακλήσεως καὶ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, 17 Σεπτεμβρίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Ἐντιμοτάτου Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τῇ ἐπαύριον, Κυριακῇ, μετὰ τὴν Ὕψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρου καὶ Τροπαίου κ. Πολυεύκτου, τῶν Θεοφ. Βοηθῶν Ἐπισκόπων Νύσσης κ. Γερμανοῦ, Ὀλύμπου κ. Δημητρίου, Κωνσταντίας κ. Γερμανοῦ, καὶ Εὐκαρπίας κ. Θεοδωρήτου Μπογδάν, τῶν Ἐψηφισμένων Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Μυρίνης κ. Χρυσοστόμου Παπαλάμπρου, Χαριουπόλεως κ. Αἰμιλιανοῦ Λαλούση, Χριστιανουπόλεως κ. Μελετίου Τριποδάκη, Ἀγκῶνος κ. Θεοδοσίου Σιδερῆ, καὶ Ἀμφιπόλεως κ. Σίλα Κοσκινᾶ, καὶ πολυμελοῦς Ἱερατείου. Ἡ Θεία Λειτουργία μετεδόθη ἀπὸ σταθμοῦ τηλεοράσεως ἀκτῖνος 800 μιλίων. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ὡμίλησε πρὸς τὸ πυκνότατον ἐκκλησίασμα ἐπικαίρως, ἐν τέλει δὲ τῆς Θείας Λειτουργίας ἐτέλεσε τὴν μετάδοσιν τοῦ Ἱεροῦ Φωτὸς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀναπτύξας τὴν σημασίαν του.

ΕΝΑΡΞΙΣ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Τῇ Κυριακῇ ἑσπέρας (8 μ. μ. τῆς 18ης Σεπτεμβρ.), ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, κατόπιν προσευχῆς, ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς 15ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως. Εἰς τὴν συνεδρίαν ταύτην παρίστατο καὶ ὁ Δήμαρχος τοῦ Buffalo κ. Frank A. Sedita, ὅστις ἐξῆρε τὴν συμβολὴν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος εἰς τὴν πρόοδον τῆς πόλεως καὶ ἐκήρυξε τὴν ἑβδομάδα τῆς ΙΕ΄. Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως ὡς «**Ἑβδομάδα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας**».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξεφώνησε τὸν Ἐναρκτήριον λόγον τῆς Συνελεύσεως, ἐν τῷ ὁποίῳ ηὐχαρίστησε τὸν Θεόν, ἐξῆρε τὰ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῶν πρωτοπόρων καὶ τῶν συνεχιστῶν τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν ἔργου ἐπιτελεσθέντα, ἐξέθηκεν ὅτι τὸ σύνολον τῶν ἐν τῷ Δυτικῷ Ἡμισφαιρίῳ Ἑλληνορθοδόξων ἀνέρχεται εἰς 1,500,000 περίπου, ἀνέλυσε τὴν σημερινὴν Ὀργάνωσιν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς ὡς καὶ τῆς Ὁμογενείας, ἀνέπτυξε τὰς διαγραφομένας νέας κατευθύνσεις, ὑπεγράμμισε τὴν εὐθύνην καὶ τὸ καθῆκον πάντων εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας καὶ ἐκάλεσε πάντας νὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνελεύσεως, κατέληξε δὲ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ θέσας τὰ ἀθλήματα Χριστός, Αὐτὸς θὰ δώσῃ καὶ τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον εἰς τοὺς νομίμως ἀθλοῦντας ὑπὲρ τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ καὶ τοὺς προσελθόντας εἰς τὴν Συνέλευσιν, ταύτην, ἥτις δὲν εἶναι ἓν σύνηθες συνέδριον, ἀλλὰ κοινωνία ψυχῶν. Ἐν κατακλείδι ἡ Α. Σεβασμιότης ηὐχήθη, ὅπως ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «δώῃ ἡμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν» (Ρωμ. ιε΄. 5).

Τῇ Δευτέρᾳ, 19ῃ Σεπτεμβρίου, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ἀποφάσεων τῆς 14ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως ἐν Salt Lake City, Utah, ὑπὸ τοῦ γραμματέως αὐτῆς κ. Β. Βασιλειάδου, ἀπεστάλησαν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνελεύσεως τηλεγραφήματα πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν, τὴν Α.Ε. τὸν Πρόεδρον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς κ. Dwight Eisenhower, τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Παῦλον, τὴν Α.Ε. τὸν Πρωθυπουργὸν τοῦ Καναδᾶ κ. John Diefenbaker, καὶ τὴν Α.Ε. τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀργεντινῆς κ. Frontizi.

Εἶτα ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέγνωσε τὴν Ἔκθεσιν αὐτοῦ. Ἐν αὐτῇ ἀνέπτυξε τὰ περὶ Ὁμοιομόρφου Καταστατικοῦ τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὰ 95% τῶν ὁποίων ἔχουσιν ἤδη παραδεχθῇ τοῦτο, ἀνέλυσε τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ θέμα τῆς Παιδείας καὶ τῆς Θρησκευτικῆς Ἀγωγῆς, ἐτόνισε τὸν ρόλον τοῦ Τύπου καὶ τὴν σημασίαν τῆς Φιλανθρωπίας, ὑπέμνησε τὰς ὑποχρεώσεις ἡμῶν πρὸς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀνέλυσε τὴν νέαν διοικητικὴν διάρθρωσιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, τὴν προοπτικὴν καὶ τὰ σχέδια ταύτης, καὶ διεβίβασε πρὸς πάντας τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου.

Αἱ ἐργασίαι τῆς Συνελεύσεως ἐσυνεχίσθησαν μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς, ἐν πνεύματι κατανοήσεως τῶν πραγματικῶν ἀναγκῶν τῆς Ὁμογενείας κατὰ τὴν κρίσιμον μεταβατικὴν ταύτην περίοδον, καὶ ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ἁρμοζούσῃ εἰς Ἐκκλησιαστικὴν καὶ δὴ Ἑλληνορθόδοξον Συνέλευσιν. Κατὰ τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τῆς Συνελεύσεως, ἠκούσθη ἀπὸ φωνοταινίας τὸ Μήνυμα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Ἀθηναγόρου, ἐν μέσῳ σιγῆς βαθυτάτης καὶ ἄκρας συγκινήσεως.

ΑΙ ΛΗΦΘΕΙΣΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐγκρίσεως τῶν Πρακτικῶν καὶ τῶν ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως ληφθεισῶν ἀποφάσεων, παρὰ τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κατὰ τὴν τάξιν, δημοσιεύομεν κατωτέρω περίληψιν τῶν σπουδαιοτέρων ἀποφάσεων τῆς Συνελεύσεως, κατὰ θέματα:

Παιδεία:

Τὸ κύριον θέμα τῆς Συνελεύσεως ἦτο ἡ Παιδεία. Ὁμοφώνως ἀπεφασίσθη, ὅπως ἐνισχυθῇ καὶ ἐπεκταθῇ ἡ ἵδρυσις Νηπιαγωγείων, Ἀπογευματινῶν καὶ Ἡμερησίων Ἑλληνικῶν Σχολείων, Ἡμιγυμνασίων καὶ Γυμνασίων, ἐνισχυθῇ τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Μπρουκλάϊν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἕκαστος Ἱερεὺς καὶ ἑκάστη Κοινότης θὰ δίδωσιν ἐτησίως ἀνὰ 100 δολλάρια, ἑκάστη δὲ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης θὰ δίδῃ κατ' ἔτος ἓν γεῦμα ὑπὲρ τῆς Σχολῆς, ἡ ὁποία σήμερον μὲ τὴν ἵδρυσιν τῶν νέων κτιρίων καὶ τὴν ἀγορὰν νέων οἰκοπέδων, ἀντιμετωπίζει μεγαλειτέρας ἀνάγκας.

Ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ἡ ἵδρυσις **Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου.** Ἡ ἰδέα τῆς ἱδρύσεως αὐτοῦ κερδίζει καθημερινῶς ἔδαφος καὶ ἀναγνωρίζεται ὡς ὑπόθεσις πανομογενειακὴ καὶ παναμερικανική, ὅλαι δὲ αἱ Κοινότητες τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἀνέλαβον ὅπως ἐργασθῶσι παντὶ σθένει ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐγχειρήματος τούτου.

Ἀπεφασίσθη, ὅπως διατεθῇ τὰ ἀναγκαιοῦν χρηματικὸν ποσόν, ἵνα **αἱ ἐκδόσεις** τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καταστῶσι συχνότεραι καὶ πλουσιώτεραι εἰς ὑλικόν.

Ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ μηνιαῖος μισθὸς τῶν Διδασκάλων τῶν Ἀπογευματινῶν ἢ Ἡμερησίων Ἑλληνικῶν Σχολείων μὴ εἶναι κατώτερος τῶν 200 δολλαρίων, διὰ 12 μῆνας. Πᾶσα Κοινότης θὰ καταθέτῃ διὰ κάθε διδάσκαλόν της 20 δολλάρια ἐτησίως εἰς τὸ Ταμεῖον Συνταξιοδοτήσεως Διδασκάλων, τὸ ὁποῖον ἵδρυσε καὶ χρηματοδοτεῖ ἡ Ἀρχιεπισκοπή, τὸ δὲ πο-

σὸν τῶν $10,000 τὸ ὁποῖον χορηγεῖ ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπή, ἀπεφασίσθη ὅπως αὐξηθῇ εἰς $20,000 ἐτησίως.

Τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον:

Ὁμοφώνως καὶ μετ' ἐκδηλώσεων σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης, ἀπεφασίσθη ὅπως διοργανοῦται κατ' ἔτος, εἰ δυνατόν, τὸ Προσκύνημα πρὸς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅπως αὐξηθῇ ἡ πρὸς αὐτὸ οἰκονομικὴ χορηγία τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ὅπως ἀναζωογονηθῇ ὁ ἔρανος ὑπὲρ ἀνεγέρσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Μεγάρου.

Οἰκονομικά:

Διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν τούτων καὶ τοῦ προγράμματος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀπεφασίσθη ὅπως τὸ ἀπὸ δεκαετίας καθιερωθὲν καὶ ἔκτοτε μὴ αὐξηθὲν ποσὸν τῶν δέκα δολλαρίων, τὸ ὁποῖον ἔχει ἑνωθῇ μὲ τὴν Κοινοτικὴν εἰσφοράν, εἰσπράττηται ἐπιμελέστερον ἀπὸ κάθε μέλος τῆς Κοινότητος καὶ ἀποστέλληται τακτικῶς κατὰ τριμηνίαν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπήν.

Ἀποθεματικὸν Κεφάλαιον (Trust Fund). Ἱδρύθη ἰδιαίτερον Ταμεῖον, Trust Fund, παρὰ τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τοῦ μακρᾶς πνοῆς προγράμματος αὐτῆς, ὅπως ἀνελύθη τοῦτο ἐνώπιον τῆς Συνελεύσεως. Ἡ ἵδρυσις τοῦ Ταμείου τούτου ἐχαιρετίσθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ πάντων, οἱ ἀκόλουθοι δὲ ὑπεσχέθησαν τὰ ἑξῆς ποσά, μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1960:

Ἀπόστολος Δῆμος, Chicago, Ill.	$1,000.00
Κοιν. Ἁγ. Παύλου, Hempstead, L. I., N. Y.	5,000.00
Πιὲρ Δημέτς, Chicago, Ill.	2,500.00
Ἰωάννης καὶ Γεώργ. Μαντᾶς, Chicago, Ill.	2,500.00
Ἀρχιμ. Διονύσιος Κατσίχτης, St. Louis, Mo., ἐπὶ τῇ διασώσει τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ	1,000.00
Φιλανθρωπικὸν Ταμεῖον Αἰδ. Θ. Θαλασσινοῦ τῆς Κοιν. Κοιμήσ. τῆς Θεοτόκου, Σικάγου	1,000.00
Ζωὴ Καβαλλάρη, Charlotte, N. C.	1,000.00
Γεώργιος Γριβάκης, Montreal, Canada	1,000,00
Κωνστ. Κοτσιλίμπας, Boston, Mass.	1,000.00
Γεώργ. Μαρκόπουλος (Marx), Chicago, Ill.	1,000.00
Παναγιώτης Δικαῖος, Denver, Colo.	1,000.00
Δημ. Κωνσταντινίδης (J. Constand), Detroit	1,000.00
Χρῆστος Μῆτσελ, Chicago, Ill.	1,000.00
Δημήτριος Κονταργύρης, Boston, Mass.	1,000.00
Φιλόπτ. Ἀδελ. Ἁγ. Γεωργίου, Φιλαδελφείας	1,000.00
Ἐμμ. Δεμερτζιδάκης (E. Demeur), Σικᾶγον	1,000.00
Φιλ. Ἀδελφ. Εὐαγγελισμοῦ, Detroit, Mich.	1,000.00
Περικλῆς Λαντζούνης, New York, N. Y.	1,000.00
Γεώργ. Κάρνεγκης (Carnegis), Miami, Fla.	1,000.00
Στυλ. Τσομλεκτσόγλου, Buenros Aires, Arg.	1,000.00
GAPA διὰ τοῦ Ὑπ. Πρέδρου της Κ. Ρόρρη	1,000.00
Ἐν ὅλῳ	$28,000.00

Αἱ προσφοραὶ συνεχίζονται.

Ὁμοιόμορφον Καταστατικόν:

Τὸ Ὁμοιόμορφον Καταστατικὸν τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, συμπληρωθὲν καταλλήλως εἴς τινα καίρια σημεῖα αὐτοῦ, καὶ ἐπικυρωθὲν οὕτω ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως, ἀπεφασίσθη ὅπως συντόμως ἐκτυπωθῇ καὶ κυκλοφορήσῃ εἰς ἀμφοτέρας τὰς γλώσσας, Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικήν, καὶ ἀποσταλῇ πρὸς τὰς Κοινότητας, οὕτως ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ τοῦτο τὸ ταχύτερον καὶ ὑπὸ τῶν ἐλαχίστων ἐκείνων Κοινοτήτων, αἵτινες δὲν ἠδυνήθησαν εἰσέτι νὰ υἱοθετήσωσιν αὐτό.

Ἀπεφασίσθη ἐπίσης, ὅπως τοῦτο ἐξετασθῇ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, διότι δὲν νοεῖται Καταστατικὸν Ὀρθοδόξων Κοινοτήτων, ἄνευ τῆς προϋποθέσεως τοῦ συμμόρφου πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Μικτὸν Συμβούλιον:

Τὸ Μικτὸν Συμβούλιον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἐξουσιοδοτήθη ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως, ὅπως μελετήσῃ τὴν δυνατότητα ἀνεγέρσεως νέας Ἀρχιεπισκοπῆς, πρὸς στέγασιν τῶν γραφείων αὐτῆς, Ἱεροῦ Ναοῦ, Γυμνασίου, Βιβλιοθήκης, αἰθουσῶν διαλέξεων κ.τ.λ.

Ἐξουσιοδοτήθη ἐπίσης τὸ Μικτὸν Συμβούλιον, ὅπως μεριμνήσῃ περὶ τῆς ἀνεγέρσεως Πατριαρχικοῦ Σταυροπηγίου ἐν Long Island, μέλλοντος νὰ περιλάβῃ Ἱερὸν Ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης τῆς Δακρυρροούσης, Σχολὴν Διακονισσῶν καὶ Κέντρον πνευματικῆς ἀσκήσεως.

Ἄλλαι Ἀποφάσεις:

Ἐγένετο ἀνασύνταξις τοῦ θεσμοῦ τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου, ἐπεκταθέντος τούτου καὶ εἰς τὰς Ἐπισκοπικὰς Περιφερείας. Ἑκάστη τῶν 10 Ἐπισκοπικῶν Περιφερειῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου ἔχει ἴδιον Μικτὸν Συμβούλιον ἐκ 5 μελῶν, ἐκλεγομένων ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς εἰς τὴν Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν. Ὑπὸ τῶν 5 τούτων μελῶν καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλέγονται 1 κληρικὸς καὶ 1 λαϊκός, οἵτινες εἴκοσι (20) μετὰ τῶν δέκα (10) ἀριστίνδην ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἐκλεγομένων μελῶν, συναποτελοῦσι τὸ **Ἀρχιεπισκοπικὸν Συμβούλιον.**

Εἰς τὰς **Ἐπισκοπικὰς Περιφερείας,** δι' ἕκαστον Μικτὸν Συμβούλιον ὁ οἰκεῖος Ἐπίσκοπος διορίζει 3 εἰσέτι μέλη ἀριστίνδην. Ἱδρύονται ἐξ ἄλλου εἰς ἑκάστην Ἐπισκοπικὴν Περιφέρειαν Πνευματικὰ Δικαστήρια, Ἐκπαιδευτικὰ Συμβούλια, Ὁμοσπονδίαι Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων καὶ Περιφερειακὰ Συμβούλια τῆς Νεολαίας.

Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης ἐνσωματοῦται εἰς τὸ Καταστατικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὡς ἡ μόνη ἐπίσημος γυναικεία Ὀργάνωσις αὐτῆς.

Ἡ G.O.Y.A., περιλαμβάνουσα τοῦ λοιποῦ μέλη ἡλικίας 12-30 ἐτῶν, ἐνσωματοῦται εἰς τὸ Καταστατι-

κὸν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς ἡ Ἀρχιεπισκοπικὴ Ὀργάνωσις τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας. Ἡ G.O.Y.A. ἔχει μὲν ἐσωτερικὴν διοικητικὴν αὐτοτέλειαν, ἀκολουθεῖ ὅμως τὰς κατευθύνσεις καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ὁρίζεται ὡς ἡ ἀποκλειστικὴ καὶ μόνη γλῶσσα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τελῆται ἡ Θεία Λειτουργία καὶ τὰ Ἱερὰ Μυστήρια, ὁ δὲ προσφάτως ἐκδοθεὶς «Ὁδηγὸς τοῦ Ἱερέως» θὰ ἀποτελῇ τὴν βάσιν τῆς καθιερώσεως ὁμοιομόρφου τρόπου τελέσεως τῆς Θείας Λειτουργίας, τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων κ.λ.π.

Ἡ προσεχὴς Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις:

Ἡ προσεχὴς 16η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις θὰ συνέλθῃ τῷ 1962 ἐν Βοστώνῃ, ἡ δὲ μεταπροσεχὴς 17η θὰ συνέλθῃ ἐν Νέᾳ Ὀρλεάνῃ, Λουϊζιάνας, τῷ 1964, διὰ τὸν λόγον ὅτι τῷ 1964 συμπληροῦται ἡ πρώτη ἑκατονταετηρὶς ἀφ' ὅτου ἱδρύθη ἡ πρώτη Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Ἀμερικῇ.

Εὐχαριστίαι:

Ὁμοφώνως ἀπεφασίσθη, ὅπως ἐκφρασθοῦν αἱ εὐχαριστίαι τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως:

—Πρὸς τοὺς Μεγάλους Εὐεργέτας τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς ἡμῶν Σχολῆς Μπρουκλάϊν, κ. Ἄγγελον Κοτσίδαν, κ. Θεόδωρον Τόναν καὶ πρὸς τοὺς ἐπίσης Μεγάλους Εὐεργέτας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀδελφοὺς Ἀντώνιον καὶ Ἰωάννην Πάππαν,

—πρὸς τὸν κ. Σωκράτην Ταβουλαρίδην (Charles Taylor), ὁ ὁποῖος ἀπὸ τριετίας καὶ ἐκ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἀειμνήστου ἀδελφοῦ του Gregory Taylor, προσφέρει $15,000 ἐτησίως διὰ τὴν μετεκπαίδευσιν ἀποφοίτων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνταῦθα καὶ ἐν Εὐρώπῃ,

—πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ἑλληνικὴν Γραμμὴν Ἀμερικῆς, διὰ τὴν Πασχαλινὴν δεξίωσιν ἐπὶ τοῦ ὑπερωκεανείου αὐτῆς «Βασίλισσα Φρειδερίκη», ἥτις ἀπέδωσε τὸ ποσὸν τῶν $16,000 ὑπὲρ τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Ταμείου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς,

—πρὸς τὰς Τραπέζας Ἑλλάδος καὶ Ἐθνικήν, διὰ τὴν φιλοξενίαν τῶν 94 ἐξ Ἀμερικῆς Ἑλληνοπαίδων καὶ τῶν συνοδῶν αὐτῶν εἰς τὰς Παιδικὰς Θερινὰς Κατασκηνώσεις τῶν ὡς ἄνω Τραπεζῶν,

—πρὸς τὸν Ἑλληνοαμερικανικὸν Τύπον καὶ τὸν Ἀμερικανικὸν Τύπον τοῦ Buffalo, ὅστις καθημερινῶς καὶ εἰς θέσιν περιωπῆς ἀνέγραφε τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως.

Ἐν τέλει ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Συνέλευσιν ἀποχαιρετιστήριον προσφώνησιν, ἐκφράσας τὴν βεβαιότητα ὅτι πάντες θὰ ἐργασθῶσι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀποφασισθέντων, καὶ εὐχηθεὶς πλουσίαν πρὸς τοῦτο τὴν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν παρὰ Κυρίου.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Τὸ ἀκόλουθον μήνυμα ἐδόθη εἰς τὸν Τύπον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. κ. Ἰακώβου, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τῆς ΙΕ΄, Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, ἥτις συνῆλθεν ἐν Buffalo, N. Y. (Statler Hilton Hotel) ἀπὸ 17-24 Σεπτεμβρίου 1960. Τὰ 7 ἀκόλουθα σημεῖα, τὰ τονισθέντα ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἀποτελοῦν τὸ ἐπίσημον Μήνυμα τῆς Συνελεύσεως.

1. Ἡ ΙΕ΄. Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις, ἡ ὁποία μόλις ἐπεράτωσε τὰς ἐργασίας της, ἐτόνισε τὸ βαθύτερον νόημα τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις ἔγκειται εἰς τὸ νὰ ἐντείνῃ τὰς προσπαθείας της πρὸς πλήρη πνευματικήν, πολιτιστικὴν καὶ ἠθικὴν ἐπιρροὴν ἐν Ἀμερικῇ. Τὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ καταπολεμήσουν ὅλας τὰς φάσεις τοῦ κοινωνικοῦ κακοῦ, τόσον ἐντόνου σήμερον, ὡς εἶναι ὁ κομμουνισμός, ἡ ἔκλυσις τῶν ἠθῶν τῆς νεολαίας, ἡ ἐγκληματικότης, ἡ ἀνήθικος φιλολογία, ἡ κατάχρησις τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια.

2. Διὰ πρώτην φορὰν μία Ἐκκλησιαστικὴ Συνέλευσις ἐξέφρασε τὴν ἀκλόνητον ἀπόφασιν τῶν μελῶν της, ὅπως συνεργασθοῦν μὲ πᾶσαν ἄλλην ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἰλικρινῶς ἐπιθυμεῖ νὰ ἐργασθῇ πρὸς ἑδραίωσιν τῆς ἠθικῆς τάξεως καὶ πρὸς στερέωσιν τῆς κοινωνίας μας ἐπὶ ἀκλονήτων πνευματικῶν ἀξιῶν.

3. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι πλέον ἢ πρόθυμος νὰ εἰσέλθῃ εἰς στενωτέρας σχέσεις πρὸς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅλας τὰς Προτεσταντικὰς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν προαγωγὴν πάσης οἰκουμενικῆς κινήσεως, ἀποβλεπούσης εἰς Χριστιανικὴν ἑνότητα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δίδει τρανὴν μαρτυρίαν τῆς οἰκουμενικῆς της πίστεως, θὰ δυνηθῇ νὰ πράξῃ τοῦτο ἐν ὁμοφωνίᾳ μετὰ τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι σήμερον δὲν δύνανται νὰ διακηρύξουν τὴν πίστιν των ταύτην, λόγῳ τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς διαβιοῦν.

4. Ἐκφράζομεν βαθυτάτην νομοτάγειαν εἰς τὰς δημοκρατικὰς Ἀρχὰς τῆς Χώρας ἡμῶν, ὡς καὶ τὴν ἀπόφασιν ἡμῶν νὰ ὑποστηρίξωμεν πλήρως τὴν γραμμὴν τῆς Κυβερνήσεως πρὸς κατοχύρωσιν τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου ἐν δικαιοσύνῃ.

5. Ἀντανακλῶσα τὰ αἰσθήματα τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως ἐπὶ τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν θεμάτων, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διαδηλοῖ, ὅτι θὰ ἐτύγχανεν ἀσυνεπὲς πρὸς τὴν Ἱστορίαν ἡμῶν, ἐὰν παρεκκλίνομεν ἀπὸ τὴν πλήρη ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός μας πρὸς τὴν Χώραν ἡμῶν μὲ τὸ νὰ δημιουρ-

Ὁ Δήμαρχος τοῦ Niagara Falls City ἐπιδίδων εἰς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβον τὴν κλεῖδα τῆς πόλεως. Ἐκατέρωθεν μέλη τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως.

The Mayor of Niagara Falls presenting to His Eminence Archbishop Iakovos the key to the city. Delegates to the Clergy-Laity Conference look on.

γῶμεν ζητήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπηρέαζον τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός μας ἀπέναντι τῆς χώρας μας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

6. Πιστεύομεν, ὅτι ἡ Χώρα ἡμῶν αὕτη οὐδενὸς ὑπολείπεται εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς κατάκτησιν τοῦ διαστήματος καὶ ὅτι εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ μόνη Χώρα, ἡ ὁποία, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τοὺς ἀγαπῶντας τὴν ἐλευθερίαν συμμάχους της, διαπνέεται εἰς κάθε ἐνέργειάν της ἀπὸ ἀπόλυτον πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ Θέλημα.

7. Προσηυχήθημεν καὶ προσευχόμεθα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, καθ' ἃς ὁ ὠργανωμένος ἀθεϊσμὸς δίδει πεισματώδη μάχην ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, ὥστε ὁ Παντοδύναμος Θεὸς νὰ ἐμπνέῃ καὶ νὰ ἱκανώνῃ τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, νὰ ἐπιτύχουν μίαν διαρκῆ εἰρήνην, ἡ ὁποία δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μόνον διὰ τῆς ἐπικρατήσεως ταπεινώσεως, ἀγάπης καὶ ὑπακοῆς εἰς τὴν Θείαν Βουλὴν καὶ εἰς τὸν Θεῖον Νόμον.

Η 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ δι' ἰδιαιτέρας Ἐγκυκλίου συνιστᾷ ὅπως ἑορτασθῇ ἀπὸ ὅλας τὰς Κοινότητάς μας ἡ ἐθνικὴ αὕτη ἐπέτειος τοῦ ἱστορικοῦ «ΟΧΙ» μὲ δοξολογίας, διαλέξεις, δημοσιεύσεις, παραστάσεις καὶ λοιπὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις, διότι δὲν εἶναι μόνον τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικὴ Ἑορτή, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἐλευθέρων λαῶν, διότι ἡ 28η Ὀκτωβρίου ἐσήμανε τὴν κατὰ τῶν δικτατοριῶν νίκην τῶν ὑπερμάχων τῆς Ἐλευθερίας Δυνάμεων τοῦ Δυτικοῦ συνασπισμοῦ. Ἡ αἰωνία Ἑλλὰς δὲν ἔπαυσε νὰ δίδῃ εἰς τὸν κόσμον ἐξαίσια διδάγματα καὶ ὑπέροχα δείγματα συνεπείας πρὸς ἑαυτὴν καὶ αὐτοθυσίας ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἓν ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ 28η Ὀκτωβρίου.

His Holiness Speaks to The 15th Clergy-Laity Congress

A transcribed message from His Holiness Athenagoras I, Ecumenical Patriarch and spiritual leader of the Greek Orthodox Church throughout the world, was heard at the Banquet of the 15th Biennial Congress of the Greek Orthodox Church of North and South America (Sept. 17-24) at the Statler-Hilton Hotel in Buffalo, N. Y.

The assembled prelates, clergy and laity were visibly moved as they stood listening to the vibrant voice of the 75 year old primate, who served as Archbishop of the Americas from 1931 to 1949.

The main points of the Patriarch's Message are as follows:

1. His All Holiness expressed the prayerful hope that, in the name of Jesus Christ, the faithful would preserve perpetually the strong bonds of unity that were a vital characteristic of their early existence on this continent. The Patriarch further emphasized that all the subjects and problems being discussed at the conclave and in their local churches should be understood as means for the strengthening of unity among the faithful. Continuing his reference to the Congress deliberations, His All Holiness urged those attending to bear in mind that their decisions should promote the religious, ecclesiastical, moral, philanthropic, social and cultural goals of the individuals and their congregations.

2. In considering the above vital factors of Church life and work, it is essential that the delegates strive to promote all the ideals of the American form of democracy.

3. Moreover, His All Holiness urged the Congress to devote special attention to the educational institutions of the parishes and of the Archdiocese, giving primary assistance to the Theological School and the Academy of St. Basil. The Patriarch expressed the desire to see St. Basil's Academy complete its expansion program so that it may provide full care and education for orphans. It is also his hope that the Theological School will grow steadily along the lines of development that have been announced, so that it may serve with distinction, not only the Greek Orthodox People, but the entire Church of Christ.

4. Speaking of the interchurch relationships that should be further developed by the Greek Orthodox Church in the Americas, the Ecumenical Patriarch expressed the desire that the position of the Patriarchate become a part of daily Orthodox concern, so that Orthodoxy extend beyond the considerations of dogma, in order to share with all Christians the common virtues of prayer, faith and love, and thus unite in the blessed response for which Jesus prays when He asks that all believers may be one.

5. The spiritual head of the Orthodox Church also urged that the faithful in America project Orthodoxy through its great ritual and Liturgy which have the power to move man's soul and even transform his life by means of the changes that sacred worship affects upon the inner man.

6. A strong exhortation was then extended to the laity in the Church to participate more fully in the teaching mission and the sacramental life of the Church, for in this manner, all the faithful, and especially the youth, can forever profit from the grace that preserves and strengthens all who so dedicate themselves.

7. Clergy and laity alike were urged to bear witness to the teachings of the social gospel as our Lord preached it, for this was the practice of the Ancient Church and is currently a part of the positive commitment that is being made by Orthodox people and all other Christians throughout the world.

8. Addressing the clergy in particular, His Holiness admonished all ranks of the sacred ministry to exert every effort to fulfill the spiritual and social needs of the faithful with such dedication, zeal and humility, that not one soul be deprived of the service and comfort of the Holy Church. As a result of such a ministry the clergy may hopefully look to their flock for positive assistance in the spiritual struggle now in progress everywhere. Only through a united and powerful effort of all believers will it be possible to annihilate the reaction of militant atheism and deceiving secularism which are slowly, but with incredible regularity, seeping through all strata of society in order to tear people away from the inspiring power of religion.

The close cooperation of clergy and laity would also result in edvancing the Christian commitment to such an extent that our civilization will be shaped in keeping with the will of the Lord.

9. In concluding his address, Patriarch Athenagoras stressed his desire to see the clergy and laity of the Greek Orthodox Church striving for the attainment of their common goals with a unified effort directed toward religious and cultural excellence, so that all may rejoice in the knowledge of their attainment, thus bringing honor and glory upon themselves, the most holy Ecumenical See and the blessed country in which they live.

10. The final benediction:

"May God bless you with wonderful works of true charity, with the power flowing from the Orthodox spirit, and with the realization that your participation in the Fifteenth Congress will have lasting results for the Church and the World."

The Fifteenth Biennial Clergy-Laity Congress
of the Greek Orthodox Church of North and South America

(BUFFALO, N. Y., SEPTEMBER 17–24, 1960)

"I depart not only satisfied but also greatly strengthened and grateful because of your cooperation in this Congress, and I am more than ever determined to fight the good fight, with all of you, with all my powers, as long as God so wills it."

WITH this declaration he made to some 700 members of the 15th Clergy-Laity Congress in Buffalo, His Eminence Archbishop Iakovos, the spiritual leader of our Church in North and South America, adjourned the meeting, which will hold an exceptional place in the annals of our Clergy-Laity Congresses and in the history of the Greek Orthodox Church in America.

The fact is that the resolutions adopted by the Congress were voted by the lay majority at the Congress, which constituted more than twice the number of the clergy of the Archdiocese who were present — a fact that also did away with the myth that at the Congresses the clergy make the decisions. For it was proved by the force of numbers that the lay element prevailed in the application of the program for the progress of the Church and our Greek Orthodox Communicants.

Taking part in the agenda of the 15th Clergy-Laity Congress were 663 delegates, of which 200 were clergymen and 463 were laymen, representing 194 communities from 42 states, as well as from Canada and South America. Represented also by their Supreme President were the societies AHEPA, GAPA, GOYA, as well as the Federations of Pan-Arcadians, Pan-Cretans, Pan-Rhodians, Pan-Cypriots, and other Greek-American organizations.

Convening at the same time in Buffalo was the Conference of the Ladies Philoptochos Societies of the Greek Archdiocese, with 102 representatives from 70 Philoptochos Chapters, who were also present at the first and the last sessions of the General Assemblies of the Congress.

ARRIVAL — VESPERS — DIVINE LITURGY MIXED COUNCIL

Upon his arrival in Buffalo by airplane on Saturday afternoon, September 17, Archbishop Iakovos was met at the airport by the Mayor of Buffalo, the Honorable Frank A. Sedita, who presented to His Eminence the keys of the city; by the Priest of the local Community of the Annunciation, Rev. John Pallas; by the President of the Community and of the Organizing Committee of the Congress, Mr. Andrew Dellas; by the Most Reverend Metropolitan Athenagoras of Elaias and Polyefktos of Tropaion; by the Right Reverend Bishops of the Archdiocese; by the newly elected Bishops; and by delegates of the Congress, both laymen and clergymen, as well as by many others, who came to the airport in a motorcade of some 200 cars.

Archbishop Iakovos, bearing the Icon of the Weeping Madonna at the head of the procession, was driven to the Church of the Annunciation where he officiated in the afternoon at special Prayers to the Virgin Mary and in the evening at Vesper services.

On Saturday evening after Vespers His Eminence presided at a meeting of the Mixed Council of the Archdiocese at the Buffalo Church.

On Sunday morning, which was the holiday of the Raising of the Holy Cross, the Archbishops officiated at the Divine Liturgy assisted by Metropolitan Athenagoras of Elaias and Polyefktos of Tropaion; the Auxiliary Bishops Germanos of Constantia, Germanos of Nyssa, Demetrios of Olympus, and the Ukrainian Bishop Theodoros Bohdan of Eukarpia; the Bishops-elect Chrysostomos Papalambrou of Myrene, Aimilianos Laloussis of Chariopolis, Meletios Tripodakis of Christianoupolis, Theodosios Sideris of Angon, and Silas Koskinas of Amphipolis. Also assisting were many Priests who were attending the Congress.

The impressive services, which were attended by a standing-room congregation of over 1,000, were broadcast over television between 11:00 and 12:00 noon. During the broadcast the Archbishop delivered a brief address on the aims of the Congress, and at the conclusion of the Divine Liturgy, he gave out to the worshippers the Holy Light of Orthodoxy, brought to America by the Pilgrims who visited the Ecumenical Patriarchate, and spoke again, explaining its meaning.

THE OPENING OF THE CONGRESS THE AGENDA

On Sunday evening, September 18, at 8:00 P.M., Archbishop Iakovos, after the benediction, declared the 15th Clergy-Laity Congress open. Present at this first General Assembly was Mayor Frank A. Sedita of Buffalo, who praised the role played by the Buffalo Community in the progress of the city, and proclaimed the duration of the Congress as the "Week of Greek Orthodoxy."

In his opening address to the Congress, His Eminence, after thanking the Lord for His blessings, reviewed the sacred accomplishments of our Greek Orthodox pioneers and predecessors, and announced the Greek

Orthodox population of the Western Hemisphere as approximately 1,500,000. He proceeded to explain the present organization of the Greek Archdiocese and of our Communities, and the course on which we are embarked, stressing especially the duty and responsibility all of us have in reference to the Greek Orthodox youth. The Archbishop called upon everyone to work dedicatedly for the success of the Congress, and in closing he expressed his conviction that the Christ who exhorted us to fight for our faith will Himself crown with the wreath of glory, which never withers, those who lawfully struggle for His Holy Greek Orthodox Church in America, and those who work for the convened Congress, which is not an ordinary meeting, but a meeting of souls. In conclusion, the prayer and hope that His Eminence expressed to the assemblage was that the God of Peace and the Father of our Lord Jesus Christ "grant you to be likeminded and one toward another according to Christ Jesus" (Romans 15:5).

On Monday, September 17, after the minutes of the 14th Clergy-Laity Congress in Salt Lake City, Utah, in 1958, were read by Mr. Vasil Vasilyadi, the Secretary, telegrams were sent out, as the business of the meeting got under way, to His Holiness Athenagoras I, the Ecumenical Patriarch; President Eisenhower; King Paul of Greece; Prime Minister Diefenbaker of Canada; and President Frontisi of Argentina.

Archbishop Iakovos then proceeded to give his Report. In this, he discussed the Regulations and Uniform Parish By-Laws of the Greek Archdiocese, which, he pointed out, had already been accepted by 95% of our Communities; he analyzed the financial problems of the Archdiocese, developed the subjects of education and religious upbringing; stressed the role of the press and the significance of philanthropy; reminded the delegates of our obligations to the Ecumenical Patriarchate; explained the administration of the Greek Archdiocese and its prospects and plans; and conveyed the blessings and good wishes of His Holiness the Ecumenical Patriarch, Athenagoras I.

The business sessions of the Congress continued through Friday evening in a spirit of true understanding of the realistic needs of our people, in a critical period of transition and development, and in an atmosphere most appropriate to an ecclesiastical Greek Orthodox Congress. A highlight of the Congress was the playing over loudspeakers at the Grand Banquet on Thursday evening of a tape-recorded message, sent especially to the assemblage by His Holiness, which was heard by all in deep silence and with evident emotion.

THE RESOLUTIONS ADOPTED

We list below the more important resolution adopted by the Congress, which are subject to the acceptance of the minutes and the approval of the Ecumenical Patriarchate. The resolutions are arranged according to subject matter.

Education:

Education was the main topic of the Conference. It was unanimously voted to intensify and broaden the establishment of our kindergartens, afternoon and day schools, junior high schools and high schools. It was resolved that more interest should be taken in and more aid given to the Institute of St. Basil in Garrison, N. Y., and the Holy Cross Theological School in Brookline, Mass. As additional income for the latter, it was voted that each of our Priests, and everyone of our Communities, would contribute $100. or more yearly to the Theological School; while each Philoptochos Chapter would give a benefit dinner every year to help defray the expenses of the Theological School, the financial needs of which have greatly increased today with the new building program and the acquisition of additional property.

It was unanimously voted to establish a *Hellenic University in America.* The idea of such a founding is daily gaining ground and recognition as a concept of the greatest importance for our people and for all Americans. It is a project, moreover, toward the success of which all the Communities of the Greek Archdiocese have pledged themselves to work.

It was decided to allot money to improve the publications of the Archdiocese, both quantitatively and qualitatively.

A minimum salary of $200 monthly, for twelve months of the year, was voted for the teachers of our day and afternoon schools. Each Community will also contribute $20 annually for each instructor to the Teachers' Pension Fund, which is founded and financed by the Archdiocese. Also, the allotment provided by the Archdiocese for the Teachers' Pension Fund was increased from $10,000 to $20,000.

The Ecumenical Patriarchate:

Unanimously, and with expressions of respect and gratitude, it was voted to organize every year, if possible, the Pilgrimage to the Patriarchate so that the Seat of Orthodoxy may thereby gain financial support, and that the fund raising for the rebuilding of the Patriarchate may be renewed.

Finances:

To further the realization of the aims and the program of the Archdiocese, it was resolved that the "Dekadollarion" which was initiated a decade ago and has not since been increased, and which has now been joined to the dues of the Community, be more religiously collected from each member of the Community and sent regularly every three months to the Archdiocese.

Archdiocese Trust Fund:

A special Trust Fund was established for the purpose

of effecting the long range program of the Archdiocese, which was detailed to the Congress. The announcement of this Trust Fund was enthusiastically greeted by the delegates, the following of whom pledged to contribute to it, by January 31, 1961, these sums:

Paul Demos, Chicago, Illinois	$1,000
Community of St. Paul, Hempstead, L. I., N. Y.	5,000
Pierre Demets, Chicago, Illinois	2,500
John and George Mantas, Chicago, Illinois	2,500
Very Rev. Dionysius Kachihtas, St. Louis, Mo. (for his brother's life being saved in an accident)	1,000
Philanthropic Treasury, Rev. Th. Thalassinos, Church of "Kimisis Theotokou," Chicago, Illinois	1,000
Zoe Cavallaris, Charlotte, North Carolina	1,000
Constantine Kotsilimbas, Worcester, Mass.	1,000
Peter Dikaios, Denver, Colorado	1,000
George Marx, Chicago, Illinois	1,000
James Constant, Detroit, Mich.	1,000
Chris Mitchell, Chicago, Ill.	1,000
James Contargeres, Boston, Mass.	1,000
Philoptochos Chapter of St. George Church, Philadelphia, Pennsylvania	1,000
Emmanuel Demeur, Chicago, Illinois	1,000
Philoptochos Chapter of Evangelismos Church, Detroit, Michigan	1,000
Pericles Lantzounis, New York, N. Y.	1,000
George Carnegis, Miami, Florida	1,000
Stylianos Tsomlectoglou, Buenos Aires	1,000
Con. Rorris, Supreme President, for G.A.P.A.	1,000
George Grivakis, Montreal, Canada	1,000
Total	$28,000

Pledges to the Trust Fund are continuing to come in.

The Regulations and Uniform By-Laws of the Greek Archdiocese:

It was voted that the Regulations and Uniform Parish By-Laws of the Greek Archdiocese of North and South America, after being revised and completed in important details, be approved and quickly circulated among the Communities of the Archdiocese, in Greek and English, so that these regulations and laws may be put into effect as soon as possible, and be adopted also by those few Communities htat are not yet subject to them.

Mixed Council:

The Mixed Council of the Archdiocese was authorized by the General Assembly to study the possibility of founding a new Center which would include an Archdiocese office building, Church or Cathedral, high school, library, lecture halls, etc.

The Mixed Council was also authorized to investigate the project of building a "Stavropegion" (a religious center of the Patriarchate) on Long Island, which would include a Church named after the Weeping Madonna (of Portaitissis), a training school for Deaconesses, and a center for various spiritual activities.

New Decisions:

The make-up of the Mixed Council was reorganized to include a Central Mixed Council of the Archdiocese, and local Mixed Council Chapters in each of the 10 Diocese Districts of the Archdiocese. The Diocese Mixed Councils will consist of 5 members elected by the representatives of the Diocese at the General Assembly of the Biennial Congress. These 5 elected members of each Diocese Mixed Council will elect from among themselves 2 members, 1 layman and 1 clergyman, who from each district (20 in all), together with ten additional members at large, appointed by the Archbishop, will form the thirty member Central Mixed Council, or the ARCHDIOCESE COUNCIL, as it will henceforth be named.

The Bishop of each Diocese will personally appoint to the Diocese Mixed Council three additional members (making eight members in all).

Each Diocese District will also organize a local Spiritual Court, an Educational Committee, a Federation of Philoptochos Chapters, and District Councils of the Greek Orthodox Youth of America (G.O.Y.A.).

The *Philoptochos Society* was incorporated into the By-Laws of the Archdiocese, as the only official women's organization thereof.

The *Greek Orthodox Youth of America*, composed of members from 12 to 30 years of age, was incorporated into the By-Laws of the Archdiocese as an integral organization thereof. Though G.O.Y.A. is internally administered independently by its own membership, it follows the direction and adheres to the program of the Greek Archdiocese.

The Greek Language was designated as the only and exclusive language in which the Divine Liturgy and the Sacraments of the Church should be performed. The recently published "Guide for the Priest" will constitute the basis for determining uniform procedures for the performance of the Divine Liturgy, the Sacred Sacraments and the other rites of our Church.

Future Clergy-Laity Congress:

It was voted to hold the 16th Clergy-Laity Congress in Boston, Mass., in 1962. The 17th Clergy-Laity Congress will convene in New Orleans, La., in 1964, thereby commemorating the 100th anniversary of the founding of the first Greek Orthodox Church in America there in 1864.

Thanks and Acknowledgments:

It was unanimously resolved that the thanks of the 15th Clergy-Laity Congress be expressed to:

The Great Benefactors of the Holy Cross Orthodox Theological School in Brookline, Mass.: Angelos Kotsidas and Theodore Tonas of Worcester, Mass., and Antony and John Pappas of Boston, Mass.

Charles Taylor of New York, who has administered for the past three years the Taylor Scholarship Fund, which was established in memory of his brother, the late Gregory Taylor, and which has provided $15,000 or more annually to enable graduates of the Holy Cross Orthodox School to pursue advanced studies in America and Europe.

The National Hellenic Line for contributing $16,000 which were realized at an Easter benefit held aboard the S.S. Queen Frederica, to the Greek Archdiocese for philanthropic purposes.

To the National Bank of Greece and the Bank of Greece for being hosts in 1960 at their summer camps to 94 boys and girls from our Greek-American schools, sent to Greece by the Greek Archdiocese.

The representatives of the Buffalo newspapers and the members of the American and Greek-American press, for excellent and featured daily coverage of the 15th Clergy-Laity Congress.

To the Greek Orthodox Community of Buffalo, which under the leadership of its devoted Priest, Board of Directors and the officers and members of the various Organizing Committees dedicatedly undertook and most successfully carried out this Congress of our Church.

* * *

In conclusion, Archbishop Iakovos addressed a farewell message to the General Assembly, in which he expressed his conviction that everyone would work for the full realization of the decisions made and the resolutions adopted by the Congress, to which he extended his blessings, invoking guidance and strength from the Almighty.

ΟΙ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΘΑ ΨΑΛΛΟΥΝ ΤΟΝ ΑΚΑΘΙΣΤΟΝ ΥΜΝΟΝ

Ὁ ἐν Βοστώνῃ Καρδινάλιος Cushing διωργάνωσε μίαν τελετήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεπέμφθησαν δεήσεις πρὸς τὴν Θεοτόκον, ἵνα μεσιτεύσῃ ὑπὲρ τῆς «ἑνώσεως» τῶν Ὀρθοδόξων μετὰ τῶν Καθολικῶν. Αἱ δεήσεις ἐγένοντο εἰς διαφόρους γλώσσας, ἐν αἷς: ἡ Ἑλληνική, Ἀραβική, Ἀρμενική, Ρωσσικὴ καὶ Ἀγγλική. Τὸ ἀξιοσημείωτον εἶναι, ὅτι ἐψάλη κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην καὶ ὁ Βυζαντινὸς Ἀκάθιστος Ὕμνος, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Δὲν ἀποκλείεται ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Καρδιναλίου Κοῦσιγκ νὰ καθιερωθῇ εἰς τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, καθὼς καθιερώθη ἀπὸ πενταετίας περίπου ἡ μὴ γενομένη προηγουμένως ὑπὸ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου. Ἐκτὸς τῶν Ἐγκωμίων καὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἔχει καὶ ἀναριθμήτους ἄλλους πνευματικοὺς θησαυρούς, τοὺς ὁποίους μετὰ θαυμασμοῦ ἀτενίζουν οἱ ξένοι.

ARCHBISHOP IAKOVOS' MESSAGE TO THE PRESS

At the conclusion of the 15th Clergy-Laity Congress in Buffalo, N. Y., Archbishop Iakovos issued an official statement on aims and purposes, including seven main points as follows:

1. The 15th Congress, just concluded, provided the Greek Orthodox Church with a deeper understanding of its mission, which is to exert to its fullest extend its spiritual, cultural and moral influence in America. The members of the Church are committed to combat all phases of current social evil prevalent today, such as communism, juvenile deliquency, crime, indecent literature, the abuse of liquor, and gambling.

2. For the first time a Congress of the Church expressed the full determination of its membership to work with every other Church in America, which sincerely wishes to bear witness to the observance of moral order and to the strengthening of our society with deeper spiritual values.

3. The Church is more than ever eager to effect a closer approachment with the Roman Catholic Church and with all Protestant groups that are dedicated to the promotion of the ecumenical movement for Christian unity, in the hope that the day will come when the Orthodox Church, which is giving a great witness to its faith, may do so in unison with all Christian Churches and with greater courage.

4. We adhere most faithfully to the democratic principles of our country and express our determination to fully support the policies of our government, for the securing of the peace of the world and justice.

5. In reflection of the sentiments of the Congress on religious issues, our Church declares that it is inconsistent with our history to deviate from the fullest possible discharge of service to our country, by creating other issues which will divert our best contribution to our country and to humanity.

6. We believe our nation will be second to none and in the race to conquer space, and that it is undoubtedly the only nation, in cooperation with its freedom-loving allies, that is moved in all its actions by ultimate faith in God and His divine will.

7. We have prayed during this Congress, as organized atheism is waging a battle relentlessly against God and peace, that Almighty God will inspire all the leaders of the free world and all nations, with the realization that lasting peace is attainable only through the prevalence of humility, love and obedience to the divine will and law.

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Classics
Colgate University, Hamilton, N. Y.

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ. By Archimandrite Jonh A. Papadopoulos. Athens, 1958. Paperbound. Pp. 270. $3.75. (Available from the Holy Cross Greek Orthodox Theological School Bookstore, 50 Goddard Ave., Brookline 46, Mass.)

This book by the current Dean of the Holy Cross Greek Orthodox Theological School in Brookline, Massachusetts, though simple in title is impressive in coverage. The work is directly aimed at the Greek Theological School's students and the clergy, future and present, of the Greek Archdiocese of North and South America. It is based on the premise that the clergyman must know the subject of his pastoral ministry if he is to carry out his obligations correctly and effectively.

There are not too many manuals in Greek or English available for the Orthodox clergyman on this subject, and yet it is one subject which practically all Orthodox clergymen must put into practice almost immediately. This excellent handbook by the very prolific writer and teacher, Rev. Dr. John Papadopoulos, fills a definite need. The clergyman is guided in this practical area of theology by observations and comments which are based not only on the most authoritative of Orthodox Christian teachings but also are forcefully supported by the latest sociological studies. Father Papadopoulos admirably shows a wide reading in current American sociology and psychology, a knowledge which he brings to bear on his subject with vigor and cogency of the highest calibre.

Every conceivable subject that will face the clergyman is covered in this useful tome. The excellent coverage is in part due to Father Papadopoulos' wide experience not only as a scholar and writer, but also to his long practical experience as a pastor and teacher of the Greek Orthodox Church in Egypt, Greece, and the United States. He is a man of truly international experience and stature.

The pastoral duties of the Orthodox priest are naturally divided into (1) the sacramental, as administrator of the sacraments and related religious activties; (2) the educational, as teacher of the Orthodox faith in all its aspects; (3) pastoral, as the shepherd of the ecclesiastical flock, involving the social, sociological, and psychological aspects of his ministry (visiting the sick, prisons, etc.). This general division forms the framework within which Father Papadopoulos includes his fact-and-analysis-packed chapters.

The eleven chapters include such topics as presuppositions of pastoral care, church law, the pastor, pastorate, the sacramental life of the Church, Sin and Confession, preacher of the Divine Word, Sunday Schools, GOYA and other organizations, organizations outside the Church but working with the Church, problems of pastoral care, grim realities, married life, mixed marriages, divorces, Christian marriage, the Christian family, extra-ecclesiastical duties and birth control. There is an introduction and epilogue as well as a bibliography plus a foreword by the late Archbishop Michael and Rev. Dr. Demetrios P. Callimachos.

This book is a veritable encyclopedia of information and guidance for the Orthodox priest and the interested Orthodox layman. Incidentally, it forms an excellent companion volume to Bishop Athenagoras' book *Parents and Priests as Servants of Redemption.* Both books are highly recommended.

HOW WE GOT OUR DENOMINATIONS: A Primer on Church History. By Stanley I. Stuber. Revised Edition New York, 1959. Pp. 254. $3.50.

This handy little book is ideal for a bird's eye view of how the various Christian denominations got to be what they are, why they continue to be as they are, and what their administrative and doctrinal differences or similarities are. Though this book was originally published in 1927, it has undergone complete revision in order to bring it up to date with the rapidly developing and changing picture of Christian Church activity in our own time. This book is a rapid survey of Church history, written by a Protestant in simple but objective fashion.

The book is divided into four distinct portions: *I* "The Early Church"; *II* "The Ancient Catholic Church"; *III* "The Protestant Reformation"; *IV* "The Modern Church." Each part is further broken down into chapters and each chapter contains a section, "Helps for Study" at the end. The "Helps for Study" has suggestions for written work, oral discussion, and special assignments. There is also a bibliography for each general part at the end of the book (251-254).

The churches discussed include the Roman Catholic, the Eastern Orthodox, the Protestant Episcopal, the Presbyterian Church, the United Church of Christ, the Lutheran Church, the Reformed Church in America, the Baptist Churches, the Quakers, the Methodist Church, the Universalist Church, the Unitarian Church, the Christian Church (Disciples), and a number of others. Each Church is fairly and objectively but very briefly introduced.

The chapter on the Eastern Orthodox Church may be taken as an example. The author lets the Church speak for itself through its own writings and its own churchmen. Orthodox authorities whom Dr. Stuber quotes or cites include the late Archbishop Chrysostom (of Athens and of all Greece), Professor Stefan Zankow (of the University of Sofia, Bulgaria), Bishop Nicholai of Ochrida, Professor Basil Ioannides (at the Evanston Conference of the World Council of Churches), the late Archbishop Michael, Archbishop Iakovos, and Bishop Athenagoras Kokkinakis, to mention only a few. Dr. Stuber has kept himself well informed indeed.

The final chapter stresses the growing significance of inter-church cooperation: "The denominations are co-operating to a far greater extent than most people realize." (p. 245) It seems fair to say that Dr. Stuber's tested book *How We Got Our Denominations* has itself contributed in its own way to inter-church co-operation and inter-church knowledge.

This reviewer has found Dr. Stuber's book fascinating reading and can see why it has met with such success in classes, in universities and colleges, as well as in church school. Under the guidance of a competent clergyman or teacher, this book can easily provide the core for a very engaging course in the history of the Christian Church.

ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΔΥΟ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΕΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΣ

ΕΚΛΟΓΗ ΠΕΝΤΕ ΝΕΩΝ ΒΟΗΘΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου ἀνακοινοῖ, ὅτι: Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 13ης Σεπτεμβρίου, προέβη εἰς τὰς κάτωθι προαγωγὰς Ἀρχιερέων καὶ ἐκλογὰς νέων Ἐπισκόπων.

Τοὺς Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόραν καὶ Τροπαίου κ. Πολύευκτον προήγαγε τιμῆς καὶ ἐπιβραβεύσεως ἕνεκεν εἰς τιτουλαρίους Μητροπολίτας, προοριζομένους τοῦ μὲν πρώτου διὰ τὸν Καναδᾶν, τοῦ δὲ δευτέρου διὰ τὴν Νότιον Ἀμερικήν. Τόσον ὁ Καναδᾶς, ὅσον καὶ ἡ Νότιος Ἀμερικὴ θὰ παραμείνωσιν ὡς Ἀρχιεπισκοπικαὶ Περιφέρειαι τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, οἱ δὲ προαχθέντες Ἱεράρχαι θὰ ὦσι Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμειρκῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. κ. Ἰάκωβος.

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέλεξεν ἐξ ἄλλου τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Αἰμιλιανὸν Λαλούσην (Ἱερατικῶς Προϊστάμενον Ἁγίας Σοφίας, Οὐάσιγκτων) εἰς Ἐπίσκοπον Χαριουπόλεως, τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Θεοδόσιον Σιδερῆν (Ἱερ. Πρ. Τριῶν Ἱεραρχῶν, Μπροῦκλυν) εἰς Ἐπίσκοπον Ἀγκῶνος, τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μελέτιον Τριποδάκην (Ἱερ. Πρ. Εὐαγγελισμοῦ, Ἁγίου Φραγκίσκου Καλιφορνίας) εἰς Ἐπίσκοπον Χριστιανουπόλεως, καὶ τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Σίλαν Κοσκινᾶν (Ἱερ. Πρ. Καθεδρικοῦ Ἱερ. Ναοῦ Πίττσμπουργκ, Πεννσ.) εἰς Ἐπίσκοπον Ἀμφιπόλεως.

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέλεξεν ἐπίσης, τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου, τὸν μὲν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομον Παπαλάμπρου (Ἱερ. Πρ. Ἁγίας Τριάδος, Σάρλωτ, Βορ. Καρολ.) εἰς Ἐπίσκοπον Μυρίνης, προοριζόμενον διὰ τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας, τὸν δὲ ἐν Γενεύῃ Ἀντιπρόσωπον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ Ἐκκλησιῶν Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Αἰμιλιανὸν Τιμιάδην εἰς Ἐπίσκοπον Μελόης. Ἡ χειροτονία τοῦ Ἐψηφισμένου Μελόης ἐγένετο ἐν Παρισίοις τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ. κ. Ἀθηναγόρου, Ἐξάρχου Εὐρώπης Δυτικῆς καὶ Κεντρικῆς, τοῦ δὲ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μυρίνης κ. Χρυσοστόμου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου τῇ 2ᾳ Ὀκτωβρίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν Charlotte, North Carolina.

Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς» ἀπευθύνει πρός τε τοὺς εἰς Μητροπολίτας προαχθέντας καὶ πρὸς τοὺς νέους Ἐπισκόπους ἐγκάρδια συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐπαξίῳ ἐκλογῇ των.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ ΚΑΙ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ ΝΕΟΕΚΛΕΓΕΝΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Β΄. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Ὁ Χαριουπόλεως Αἰμιλιανὸς Λαλούσης

Ὁ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας, Washington , D. C., Ἀρχιμ. Αἰμιλιανὸς Λαλούσης θὰ χειροτονηθῇ εἰς Ἐπίσκοπον (Χαριουπόλεως) τῇ 6ῃ Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἐν τῷ ὡς ἄνω Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας Οὐασιγκτῶνος, καὶ θὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν Β΄. Ἀρχιεπισκοπικὴν Περιφέρειαν, ἔχων ὡς ἕδραν τὸ Σικᾶγον.

Γ΄. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Ὁ Χριστιανουπόλεως Μελέτιος Τριποδάκης

Ὁ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν San Francisco, Cal., Ἀρχιμ. Μελέτιος Τριποδάκης, θὰ χειροτονηθῇ εἰς Ἐπίσκοπον (Χριστιανουπόλεως) τῇ 30ῇ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ, ἐν τῷ Ἱερῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Βοστώνης, καὶ θὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν Γ΄. Ἀρχιεπισκοπικὴν Περιφέρειαν, ἔχων ἕδραν τὴν Βοστώνην.

ΣΤ΄. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Ὁ Ἀγκῶνος Θεοδόσιος Σιδερῆς

Ὁ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, Brooklyn, N. Y., Ἀρχιμ. Θεοδόσιος Σιδερῆς, θὰ χειροτονηθῇ εἰς Ἐπίσκοπον (Ἀγκῶνος) τῇ 23ῃ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ, ἐν τῷ Ἱερῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, καὶ θὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν ΣΤ΄. Ἀρχιεπισκοπικὴν Περιφέρειαν, ἔχων ἕδραν τὸ Pittsburgh, Pa.

Η΄. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Ὁ Ἀμφιπόλεως Σίλας Κοσκινᾶς

Ὁ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, Pittsburgh, Pa., Ἀρχιμ. Σίλας Κοσκινᾶς, θὰ χειροτονηθῇ εἰς Ἐπίσκοπον (Ἀμφιπόλεως) τῇ 9ῃ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, New Orleans, La., καὶ θὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν νέαν Η΄. Ἀρχιεπισκοπικὴν Περιφέρειαν, ἔχων ὡς ἕδραν τὴν Νέαν Ὀρλεάνην.

* * *

Πάσας τὰς ὡς ἄνω χειροτονίας θὰ τελέσῃ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ Σεβ. Μητροπολιτῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, καὶ Θεοφ. Βοηθῶν Ἐπισκόπων. Τὰς Ἀρχιεπισκοπικὰς Περιφερείας τῶν νέων Ἐπισκόπων ὥρισεν ὡσαύτως ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς.

ΙΑΚΩΒΟΣ Ο ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Κ. ΜΩΡΑΪΤΑΚΗ

ΑΣΤΗΡ φαεινὸς ἐν μέσῳ νεφέλης, σελαγίζων εἰς τὸ νοητὸν τῆς Ἐκκλησίας στερέωμα καὶ φωτίζων ἐσαεὶ τὰ ὄρη Σιὼν εἶναι Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος καὶ πρῶτος Ἱεράρχης τῆς ἁγιωτάτης Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν.

«Δοῦλον Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», καλεῖ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ ἣν ἀπευθύνει «ταῖς δώδεκα φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ», ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει αὐτὸν «ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου», ξένοι συγγραφεῖς καλοῦσιν αὐτὸν «ἀδελφὸν τοῦ Ἰησοῦ» καὶ τέλος ἡ ἀπὸ τοῦ Δ΄. αἰῶνος παράδοσις «Ἀδελφόθεον».

Πολλαὶ συζητήσεις ἐγένοντο διὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως «ἀδελφὸς» καὶ πολλαὶ γνῶμαι διετυπώθησαν. Πράγματι, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀναφέρονται ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις, ὁ πρεσβύτερος τῶν ὁποίων ὠνομάζετο Ἰάκωβος (Ματθ. 13, 55· Μάρκ. 6, 3). Ἡ λέξις ὅμως «ἀδελφὸς» — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λέξιν αὐτάδελφος — σημαίνει ἢ τὸν ἑτεροθαλῆ ἀδελφόν, ἢ τὸν ἐγγύτατον συγγενῆ. Συνεπῶς καὶ ὁ Ἰάκωβος ἢ εἶναι υἱὸς Ἰωσὴφ τοῦ Μνήστορος «ἐκ προτεθνηκυίας γυναικὸς» κατὰ τὸν Ὠριγένην, ἢ τοῦ Κλωπᾶ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰωσὴφ καὶ τῆς Μαρίας, ἀδελφῆς τῆς Θεομήτορος, τοὐτέστιν ἐξάδελφος.

Ἀνεξαρτήτως τῶν συζητήσεων, ἓν εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἦτο στενώτατος συγγενὴς τοῦ Κυρίου, ἀνετράφη καὶ διῆλθε τὸ περισσότερον μέρος τῆς ζωῆς του καὶ ἐδιδάχθη ἐν Ναζαρὲτ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον, καθοσιωθεὶς τῷ Θεῷ γενόμενος Ναζιραῖος.

Ἐν Ναζαρὲτ ἐφημίζετο διὰ τὴν ἁγιότητα τοῦ βίου αὐτοῦ καλούμενος «ὠβλίας» ἢ «δίκαιος», πιστεύσας εἰς τὸν Κύριον μετὰ τὴν ἀνάστασιν Αὐτοῦ.

Κατά τινα παράδοσιν, κατεστάθη Ἐπίσκοπος τῆς Ἁγίας Πόλεως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ὅτε «ὤφθη αὐτῷ» κληθεὶς εἰς τὸ Ἀποστολικὸν ἔργον.

Ἕνεκα τῶν κατὰ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Χριστοῦ διωγμῶν καὶ τῆς ἐπικρατούσης κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀταξίας, ἡ θέσις αὐτοῦ ὡς Ἐπισκόπου ἦτο λίαν δυσχερής. Πλὴν πνεῦμα ρηξικέλευθον καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παραδεδομένων ὑπὸ τοῦ Κυρίου, τῇ συνεργασίᾳ καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, διοργανώνει τὴν ἐκκλησιαστικὴν εὐταξίαν καὶ διατυπώνει τὴν θείαν λειτουργίαν, τὴν ὁποίαν παρέλαβον καὶ αἱ λοιπαὶ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι.

Τῷ 52 μ.Χ. συνεκροτήθη ἡ πρώτη ἐν Ἱεροσολύμοις Ἀποστολικὴ Σύνοδος, τῆς ὁποίας πρόεδρος ἐξελέγη ὁ Ἰάκωβος, ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον «ἐκεῖνος ἦν τὴν ἀρχὴν ἐγκεχειρισμένος», «καταυθεντεῖν ἐθάρρει ἐν τοῖς ζητήμασιν ὡς ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου» καὶ «κορυφὴ ὢν ἐν κεφαλαῖς, ἀποστόλων ἔξαρχος καὶ τῶν ἱερέων ἡγεμών». (Ἰωάννου Χρυσοστόμου ὁμιλία 40 εἰς τὰς πράξεις.)

Αἱ συζητήσεις ὑπῆρξαν μακραί, λυθέντος τοῦ ζητήματος τῆς περιτομῆς, τῆς σχέσεως τοῦ Νόμου πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ κηρυχθείσης τῆς χριστιανικῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τοῦ Νόμου.

Ὁ Ἀδελφόθεος ἔκτοτε ὡς Ἐπίσκοπος ἔδειξε μεγίστην δρᾶσιν, εἰς τρόπον ὥστε οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἶχον τὰ μέγιστα θορυβηθῇ διότι «πᾶς ὁ λαὸς κινδυνεύει Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν προσδοκᾶν». Διὸ καὶ συνελθόντες ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιερέως Ἀνάνου ἀπεφάσισαν νὰ τὸν φονεύσωσι διὰ λιθοβολισμοῦ. Ἀποφάσει τοῦ συνεδρίου, συλλαβόντες αὐτὸν τὸν ἔστησαν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ Ναοῦ. Ἀλλ' ὁ ἐκεῖ παριστάμενος λαὸς ἀκράτῳ ἐνθουσιασμῷ ἐπεφώνησεν «Ὡσαννὰ τῷ Υἱῷ Δαυΐδ». Τότε ἀνελθόντες εἰς τὸ πτερύγιον, κατέρριψαν αὐτὸν καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν λιθοβολῶσι. Μιμητὴς τοῦ Κυρίου ὁ γέρων Ἱεράρχης, θεὶς τὰ γόνατα ἔλεγε: «Παρακαλῶ Κύριε Θεὲ Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι». Καθ' ἣν στιγμὴν προσηύχετο οὗτος ὑπὸ τὴν χάλαζαν τῶν λίθων, εἷς τῶν ἱερέων καταληφθεὶς ὑπὸ συγκινήσεως εἶπε: «Παύσασθε τί ποιεῖτε; Εὔχεται ὑπὲρ ὑμῶν ὁ Δίκαιος». Ἀλλ' ἕτερος ἀπὸ τοὺς λιθοβολοῦντας, ἁρπάζει ξύλον βαφέως, τὸ καταφέρει κατὰ τοῦ γονυπετοῦς προσευχομένου γέροντος καὶ φονεύει αὐτόν. Κατώδυνοι οἱ πιστοὶ λαβόντες τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν εὐλαβείᾳ τὸ ἔθαψαν παρὰ τὸν Ναόν, ἄλλοι δὲ καταγγείλαντες τὰ γενόμενα εἰς τὸν Βασιλέα Ἀγρίππαν καὶ τὸν Ἀνθύπατον Ἀλβῖνο, κατώρθωσαν νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀρχηγὸς τῆς κακούργου σπείρας Ἄνανος εἰς θάνατον. Ἀλλὰ καὶ οἱ λοιποί, οἱ καταρρίψαντες «τὸν δίκαιον» ἀπὸ τὸ πτερύγιον τοῦ Ναοῦ καὶ λιθοβολήσαντες αὐτόν, δὲν ἔμειναν ἀτιμώρητοι ὑπὸ τῆς Θείας δικαιοσύνης. Ρωμαῖος στρατιώτης θέσας διὰ δαυλοῦ πῦρ εἰς τὸν Ναὸν προὐκάλεσε τρομακτικὴν πυρκαϊάν, εἰς τὰς φλόγας τῆς ὁποίας ἐξηφανίσθησαν καὶ αὐτοὶ ἐν ἀλληλοσπαραγμῷ.

Δὲν παρῆλθον ἔτη πολλὰ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Τίτος (71 μ.Χ.) κατέκαυσε καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐξηνδραπόδισε τοὺς Ἰουδαίους.

Ἡ σήμερον φερομένη Λειτουργία «Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου» θεωρεῖται ὡς ὑπ' αὐτοῦ γενομένη καὶ προφορικῶς τὸ κατ' ἀρχὰς παραδοθεῖσα μὲ διαφόρους μετέπειτα προσθήκας, τελεῖται δὲ ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ, καὶ εἰσηγήσει τοῦ ἀοιδίμου καὶ σοφοῦ Προκαθημένου τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ καὶ συγγραφέως περισπουδάστου περὶ αὐτῆς μελέτης, ἅπαξ τοῦ ἔτους εἰς τὰς Μητρο-

ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ Η ΕΝΟΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Α. Π.

ΘΑ ΗΤΑΝ ὁλότελα ἀνεδαφικὸ νὰ ὑποστηρίξῃ κανεὶς τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ σύγκλησις τῆς Παπικῆς Συνόδου στὴν Ρώμη ἀποτελεῖ ἕνα διακοσμητικὸ γεγονὸς στὴν ὅλη πορεία τοῦ Βατικανοῦ. Τὸ ἀπολύτως ἀντίθετον εἶναι τὸ ἀκριβές. Ἡ Ρώμη, ποὺ οὐδέποτε ἦταν εἰθισμένη νὰ «διαλέγεται» μὲ τὴν συγκληθεῖσαν «Σύνοδον» διασπᾷ τὴν μονολιθικότητά της καὶ ἀγωνίζεται νὰ προσγειωθῇ μὲ τὰ αἰτήματα τοῦ καιροῦ, νὰ εὐθυγραμμισθῇ μὲ τὴν **νέαν πραγματικότητα.** Καὶ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ «Σύνοδος» ποὺ ἀνηγγέλθη μὲ τὴν πιὸ δυνατὴ κινητοποίησι ὅλου τοῦ προπαγανδιστικοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ρώμης ἀναγκάσθηκε ὕστερα ἰδίᾳ ἀπὸ τὶς συναντήσεις **τῆς Α.Σ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Ἰακώβου μὲ τὴν Α.Α. τὸν Ποντίφηκα καὶ τῆς Α.Σ. τοῦ Ἀποστολικοῦ Λεγάτου μὲ τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν** ἀπὸ «Οἰκουμενικὴ» νὰ αὐτονομασθῇ σὲ στενὰ «Παπικὴ» ἔστω «Σύνοδο», δείχνει τὴν ἀγωνία ποὺ διέρχεται ἡ ὑπερήφανη πάλαι ποτὲ καὶ ἔμπλεη περίσσειας ἀξιοπρεπείας Ρώμη, ποὺ περιστοιχισμένη ἀπὸ ἑκατομμύρια κομμουνιστῶν καὶ «ἀντιεκκλησιαστικῶν φιλελευθέρων», πειρᾶται γιὰ πρώτη φορὰ νὰ διαλεχθῇ μὲ τὴν πραγματικότητα.

Ἀπὸ τὴν ἄποψι τούτη ὁ νέος Ποντίφηξ ἔχει κερδίσει μιὰ μεγάλη θέσι στὴν Ἱστορία. Ἀνεξάρτητα καὶ ἀπ' τὸ ἂν ἀκόμα θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ συγκληθῇ μία τέτοια «Σύνοδος», ὁ νέος Ποντίφηξ ἔδειξε ἀπ' τὴν πρώτη κι' ὅλας στιγμὴ πῶς **ἡ δημοκρατικοποίησις τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας** εἶναι τὸ κύριο μέλημά του. Δύσκολα μέχρι σήμερα ἀρχηγὸς — καὶ δὴ ἀλάθητος — ζήτησε νὰ ἀπαλλοτριώσῃ τὰ δικαιώματά του ὑπὲρ τῶν ὑπ' αὐτόν.

Ἀλλὰ καὶ πρωτόφαντο εἶναι στὴν Ἱστορία ἡ στενὴ ἢ καὶ εὐρύτερη ὁμάδα ποὺ στελεχώνει τὸν Ἀλάθητο, νὰ εἶναι τόσο ἄγρια καὶ μακαβαϊκὰ μονολιθική, τόσο πεισματικὰ «βασιλικώτερη τοῦ Βασιλέως». Ὁ Ποντίφηξ συγκαλεῖ Σύνοδον καὶ αὐτοὶ δουλεύοντας στὸ ὑφάδι τοῦ χρόνου ζητοῦν τὴν ἐπιβράδυνσι γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ματαίωσί της. Ἡ πρώτη νίκη τῆς ἀντιδραστικῆς ὁμάδος τοῦ Βατικανοῦ εἶναι ὅτι ἐπέτυχε στὴν μέλλουσα ἐνδεχομένως νὰ συνέλθῃ «Σύνοδον» νὰ μὴ ἀποκτήσουν δικαίωμα ψήφου οἱ βοηθοὶ Ἐπίσκοποι. (Ἔτσι στενεύουν τὸν ἀριθμὸ καὶ μποροῦν νὰ ἐλέγξουν ἐκ τῶν προτέρων καὶ ἀβλαβῶς δι' αὐτοὺς τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς ψηφοφορίας). Ἀλλὰ καὶ ἡ πρώτη νίκη τοῦ καλοῦ κ' ἀγαθοῦ Ποντίφηκος ἦταν ἡ πραγματοποίησις τοῦ νὰ συνέλθῃ ἡ μικρὰ Ρωμαϊκὴ Σύνοδος ἥτις δὲν συνήρχετο ἀφότου τὸ ἀλάθητο ὅσο ἀκόμη καὶ ὁ Μεσαίωνας ἔμπαινε στὴν ἐποχή μας κι' ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ λύσουν ὅλα τὰ θέματα ἐπέκεινα καὶ εἰς πεῖσμα παντὸς διαλόγου. Στὴν σύσκεψι αὐτὴ οἱ Ρωμαῖοι Ἐπίσκοποι τόλμησαν νὰ ἀκούσουν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Ποντίφηκα αὐτὰ ποὺ θὰ ἀποτελέσουν θέματα τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ ποτὲ «Συνόδου».

Τὸ πρῶτο θέμα ἦταν πῶς ἂν τελικὰ κατορθώσῃ νὰ συνέλθῃ στὰ 1961 ἡ «Σύνοδος» (μιὰ Σύνοδος μὲ λιγώτερους καὶ ἀπ' τοὺς μισοὺς Ἐπισκόπους τοῦ Παπισμοῦ, συνεπῶς μὲ στενὰ **Ρωμαϊκὴ** τὴν ἐθνική της ὑποδομὴ καὶ δίχως ἀκόμη ἀκριβῆ ἢ ἀμετακίνητη ἡμερομηνία συγκλήσεως) θἄπρεπε ν' ἀσχοληθῇ γιὰ τὴν σχέσι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου μὲ τὴν μοντέρναν ζωή, ποὺ κατέκλυσε τὰ ὁδοὺς τῶν μεγαλουπόλεων καὶ εἵλκυσε ἀστοὺς καὶ προλεταρίους, χωρικοὺς καὶ ἡγεμόνας. Ἡ Ἐκκλησία συνεπῶς δὲν εἶναι νεκρὸς ὀργανισμὸς καὶ πρέπει νὰ πάρῃ θέσι ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴν ρέουσα, ζωντανὴ πραγματικότητα. Δίπλα στὸ πρακτικὸ τοῦτο θέμα ἐνεγράφη καὶ τὸ θέμα τῆς Διασπορᾶς.

Μεγαλύτερη ὅμως σημασία ἔχει ἡ ἐγγραφὴ ἑνὸς ἄλλου θέματος ποὺ δείχνει καθαρὰ πῶς ὁ Ἀλάθητος τωρινὸς Ποντίφηξ θέλει ν' ἀποφύγῃ τὴν στερεοποίησι τῶν λαθῶν τῶν προκατόχων του. Θαρρετὰ ὁ Ἰωάννης 23ος, κτυπώντας ἐμμέσως τὸν λογιωτατιστικὸ δογματισμὸ τοῦ προκατόχου του, θέλει τὰ νεωστὶ εἰσαχθέντα εἰς τὸ Βατικανὸ δόγματα περὶ μαριολογίας νὰ τὰ περάσῃ ἀπὸ «Οἰκουμενικὴ — ἔστω — Σύνοδο». Τὸ ὅτι περνάει καὶ τὸ ἴδιο τὸ ἀλάθητο ἀπ' τὴν Σύνοδο, ἔτσι μπορεῖ ἔμμεσα νὰ δείξῃ ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν ἐπισκόπων μπορεῖ στὴν πράξι νὰ ὑπερνικήσῃ ἕνα πρόχειρο δόγμα ἑνὸς Ἀλαθήτου. Ἀπ' τὸ παράθυρο ἐπανεισέρχεται ἔτσι ἡ φυγαδευθεῖσα Δημοκρατία στὸ Βατικανό.

Καὶ εἶναι ἀναγκαῖο τοῦτο. Διότι ἐφ' ὅσον τὸ Βατικανὸ σώνει καὶ καλὰ θέλει νὰ παίξῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἡγετικοὺς ρόλους στὴν μεγάλη ἀντιϋλιστικὴ κινητο-

---

ΙΑΚΩΒΟΣ Ο ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΣ

πολιτικὰς ἕδρας, ὡς καὶ ἐν διαφόροις Ναοῖς τῆς ἡμετέρας Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τοιούτου ὑπερόχου καὶ στεφανίτου ἥρωος Πρωθιεράρχου τὴν ἑορτὴν καὶ πανήγυριν τελεῖ τὴν 23ην Ὀκτωβρίου μετὰ δικαίας καυχήσεως καὶ σεμνότητος ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, καθ' ἣν συνεορτάζει καὶ ὁ συνώνυμος αὐτῷ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος, εἰς ὃν εὐχόμεθα «πολλὰ τὰ ἔτη».

ποίησι, πρέπει αὐτὸ τὸ ἴδιο νὰ δώσῃ δείγματα ἀκραιφνοῦς δημοκρατικότητος, ὑπερνικήσεως τοῦ Μεσαίωνος — ποὺ κλείνει ἴσως ὁ καθένας μέσα του — ἀπ' τοὺς νεωτέρους χρόνους καὶ καιρούς. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ νέος μέγας στὶς δημοκρατικὲς διαστάσεις του Ποντίφηξ πραγματώνει μιὰν ἀναθεώρησι καὶ διεύρυνσι τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας ποὺ μᾶς παρέδωσε ἡ ἄτυχος Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ τοῦ 1870. Τόσο στὴν «Σύνοδο» αὐτὴ — ποὺ εἶναι ἡ τελευταία Παπικὴ καὶ μάλιστα ὄχι Παμπαπικὴ Συνέλευσις — ἡ θέσις τοῦ Ἐπισκόπου καθὼς καὶ τῆς Ἐκκλησίας δὲν καθωρίσθηκε. Τώρα διὰ τοῦ νέου Πάπα ἐπιζητεῖται ἡ ἐνίσχυσις τῆς θέσεως τῶν Ἐπισκόπων, πρᾶγμα ποὺ διαλεκτικὰ σημαίνει ἀδυνάμισμα τοῦ Παπικοῦ Ἀλαθήτου καὶ συνεπῶς δημοκρατικοποίησι τοῦ Παπικοῦ θεσμοῦ. Ἡ πρότασις αὐτὴ τοῦ Πάπα δείχνει σαφῶς ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ποντίφηξ ἔρχεται, σκαπανεὺς τῆς ἀληθείας ὁ ἴδιος, νὰ γκρεμίσῃ τὴν τραγικὴν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀρχὴν τοῦ "Episcopus Universalis."

Τοῦτο εἶναι τὸ μεγάλο θέμα ποὺ ἡ διορατικότης τοῦ μεγάλου Ποντίφηκος Ἰωάννου διανοίγει εἰς τὴν Ἱστορίαν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ θέμα ἐναντίον τοῦ ὁποίου λυσσωδῶς πολεμᾷ ἡ Παπικὴ κούρια μὲ τελική της κατεύθυνσι ν' ἀποφύγῃ παντελῶς αὐτὴν ταύτην τὴν σύγκλησιν τῆς ὑποτιθεμένης νὰ συνέλθῃ ποτὲ «Συνόδου». Καὶ ἐπειδὴ τὸ Βατικανὸν μᾶλλον ἀπὸ ἄγνοιαν παρὰ ἀπὸ ἔλλειψιν μετριοφροσύνης ὁμιλεῖ περὶ «Οἰκουμενικῆς Συνόδου», νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ λεχθοῦν ὀλίγα τινά: Οἰκουμενικὴ καθίσταται (καὶ ἐτυμολογικῶς ἀκόμη) μόνον ἡ Σύνοδος εἰς τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύεται τὸ σύνολον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὸ ὅλον τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Κυρίου καὶ οὐχὶ ἕνα στενὸ μόνον **μέρος** αὐτῶν. Ἡ Καθολικὴ Σύνοδος ἱστορικὰ καὶ ἐτυμολογικὰ ἔχει **ἐσωτερικὸ** χαρακτῆρα καὶ συνεπῶς ὅσο τὸ Βατικανὸ χρησιμοποιοῦσε αὐτὴ τὴν ὀνομασία ὅλα πήγαιναν καλά. Ἔτσι εἶχε καὶ μιὰ εὐθυγράμμισι μὲ ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους, ποὺ συνεπεῖς σὲ μιὰ σεμνὴ πρωτοχριστιανικὴ παράδοσι καὶ κάτω ἀπ' τὸν ρεαλισμὸ τῆς συγχρόνου πραγματικότητος ὁμιλοῦμε περὶ «Πανορθοδόξου Συνόδου» χωρὶς νὰ τολμοῦμε, ἂν καὶ φορεῖς τοῦ γνησίου χριστιανικοῦ πνεύματος τῶν ἑπτὰ πρώτων αἰώνων καὶ Συνόδων, νὰ κάνωμε λόγον περὶ . . . Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Τώρα μὲ τὸν ὅρο «Οἰκουμενικὴ Σύνοδος» μὲ τὸν ὁποῖον πειρᾶται τὸ Βατικανὸν (δηλαδὴ τὸ μέρος) νὰ ἐπιδείξῃ — προπαγανδιστικῶς ἔστω — ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὸ **ὅλον,** κινδυνεύει μὲ τὸν μονολιθισμόν του αὐτὸν νὰ παραφθείρῃ τὴν ἔννοιαν Οἰκουμενικὴ Σύνοδος — ὅπως μᾶς παραδόθηκε ἀπ' τὴν ἱστορίαν τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων — καὶ νὰ ὑποστοῦμε τὴν σύγχυσι ποὺ ὑπέστημεν τὰ τελευταῖα μεταπολεμικὰ χρόνια μὲ ὅσους ἐταύτισαν τὴν δημοκρατίαν μὲ τὴν λαοκρατίαν, κ.λ.π. Ἔτσι χάρις καὶ μόνον στὴν παραποίησι τοῦ ὅρου αὐτοῦ ἡ ὅλη συμβολὴ τοῦ Βατικανοῦ σὲ μέλλουσα ἀντιματεριαλιστικὴ ἐκστρατεία χάνει πολὺ ἀπ' τὴν σημασίαν της σὲ ἀληθινότητα, κῦρος καὶ ρεαλισμό. Καὶ τοῦτο γιατί, τόσο ἀπὸ Ὀρθόδοξη ὅσο καὶ ἀπὸ Παλαιοκαθολικὴ ἀκόμη ἄποψι, ἡ ἐπικείμενη ἔστω καὶ νὰ συνέλθῃ Παπικὴ Σύνοδος δὲν εἶναι ἀσφαλῶς ἡ 21η.

Κάτω λοιπὸν ἀπὸ μιὰ τέτοια πραγματικότητα καὶ μὲ γνώμονα ὅτι ἡ ἐν λόγῳ Παμπαπικὴ ἢ μᾶλλον ἡμιπαπικὴ Σύνοδος πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ συνέλθῃ γιὰ νὰ συντελεσθοῦν οἱ ἀναγκαῖοι ἀπὸ τοῦ Ἀλαθήτου, ἔστω καὶ ἔμμεσοι, ἀποχαρακτηρισμοί, νομίζω ὅτι μεγάλη σημασία γιὰ τὴν μοῖρα μιᾶς τοιαύτης συνελεύσεως θὰ εἶχε ἡ πρόσκλησις τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ λοιπῶν ὁμολογιῶν εἰς τὴν Ρώμην διὰ νὰ προσφέρουν τὴν συμβολήν τους εἰς τὴν προεργασίαν, ἐπεξήγησιν καὶ τρόπον εἰσηγήσεως τῶν θεμάτων. Ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν ἡ συμπαράστασις στὴν ὅλη προβολὴ τῆς μόλις τώρα μετὰ τὸ 1870 ἐπικειμένης νὰ συνέλθῃ συνελεύσεως τῶν Παπικῶν θὰ εἶχε μεγάλην καὶ ἠθικὰ διαμορφωτικὴν τοῦ κύρους της σημασίαν. Διότι ὅπως μεγαλοφυῶς ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἐν Ἱεροσολύμοις διετύπωσεν, **«τῆς Ἑνώσεως προηγεῖται ἡ Ἑνότης».** Διὰ τῆς Ἑνότητος μόνον δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Ἕνωσιν. Καταπολεμοῦντες τὴν Ἑνότητα διατιθέμεθα δυσμενῶς καὶ πρὸς τὴν Ἕνωσιν κυρίως καὶ ἀποκόπτομεν μόνοι ἑαυτοὺς τοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου.

ΑΦΟΥ ΠΑΡΕΘΕΡΙΣΑΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ

Ἐνθουσιασμένα τὰ παιδιὰ τῶν Σχολείων τῆς Ὁμογενείας καὶ μὲ πλουσίας δημιουργικὰς ἐντυπώσεις, ἐπέστρεψαν, ἀφοῦ παρεθέρισαν ἐπὶ ἕνα καὶ πλέον μῆνα εἰς θερινὰς παιδικὰς κατασκηνώσεις τῆς Ἑλλάδος. Μὲ τὸ ὑπερωκεάνειον «Βασίλισσα Φρειδερίκη» ἐπέστρεψαν οἱ μαθηταὶ τὴν 29ην Σεπτεμβρίου, καὶ μὲ τὸ ὑπερωκεάνειον «Ὀλυμπία» αἱ μαθήτριαι τὴν 1ην Ὀκτωβρίου. Αἱ ἐντυπώσεις των ἀσφαλῶς θὰ μεταδοθοῦν εἰς μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ θὰ ἐνισχύσουν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς θεσμὸς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ ἀπὸ ὅλην τὴν Ὁμογένειαν, διότι συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὸν σύνδεσμον τῆς νέας μας γενεᾶς μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν ἐπιβίωσίν μας ὡς Ἑλληνορθοδόξου συνόλου.

«Ἐπανόρθωσις»! Ἔτσι ὀνομάζεται μία νεανικὴ ὀργάνωσις στὴν Γερμανία. Διὰ τὴν ἵδρυσίν της ἐπρωτοστάτησε ἕνας ζηλωτὴς κληρικός. Ὁμάδες νέων τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς ἐργάζονται σὲ χῶρες ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ τὴν Γερμανικὴν κατοχὴν κατὰ τὸν Β'. Παγκόσμιον Πόλεμον.

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΡΩΣΣΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΒ. ΕΝΩΣΙΝ Η ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΚΑΤ' ἀνταπόκρισιν ἐκ Παρισίων, ἣν ἀναγράφει ἡ «Ἀτλαντὶς» (29 Ἰουλίου, 1960) περὶ τοῦ ἂν διατηρεῖται εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν ἡ ἐπιρροὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ βάσει ἐπισήμου Ρωσσικῆς ἐρεύνης, σημειοῦμεν τὰ ἀκόλουθα:

Εἶναι δύσκολον νὰ καθορίσῃ κανεὶς ἐπακριβῶς τὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν ἐξακολουθεῖ νὰ ἀσκῇ ἡ θρησκεία ἐπὶ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Αἱ Ἐκκλησίαι εἶναι πλήρεις τὰς Κυριακάς, πρᾶγμα ποὺ ἐκπλήσσει τοὺς περιηγητάς, λησμονοῦντας ὅτι ἕνας ναὸς εἰς τοὺς δέκα παραμένει ἀκόμη ἀνοικτὸς καὶ προσιτὸς εἰς τὸ κοινόν. Οἱ νεαροὶ φοιτηταὶ χαμογελοῦν εἰρωνικῶς ὅταν τοὺς ὁμιλοῦν διὰ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ εἰς τὰ χωρία ἡ γέννησις, ὁ γάμος καὶ ὁ θάνατος περνοῦν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. . . .

Δύναται πάντως νὰ διαβεβαιώσῃ κανεὶς ὅτι ὁ ἄγριος ἀγὼν κατὰ τῆς θρησκείας, ἥτις κατὰ τοὺς κομμουνιστὰς εἶναι «τὸ ὄπιον τῶν λαῶν», ὅστις διεξήχθη μετὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ μέχρι τοῦ τελευταίου πολέμου, ἀντεκατεστάθη ἔκτοτε μὲ τὴν ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδαν τὴν στηριζομένην εἰς τὴν πειθώ. Εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, τὸ νὰ εἶναι κανεὶς πιστὸς δὲν ἀποτελεῖ ἔγκλημα, ἀλλ' ἀτύχημα. Καὶ εἶναι ἴσως χαρακτηριστικὸν τῆς νέας ἀντιλήψεως τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἐθνολογικὸν τμῆμα τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως διεξήγαγε μίαν πληρεστάτην ἔρευναν σχετικῶς μὲ τὴν «ἐπιβίωσιν» τῆς θρησκείας εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ἡ πίστις κατατάσσεται οὕτως εἰς τὰς κοινωνικὰς παραδοξότητας καὶ θεωρεῖται ὡς ἓν ἀπὸ τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα μιᾶς παρωχημένης ἐποχῆς.

Οἱ καταρτίσαντες τὴν μελέτην αὐτὴν τονίζουν ὅτι, εἰς τὰ χωρία ἓν μέγα μέρος τῶν «Κολλόζνικων» εἶναι ἄθεοι καὶ ὁλόκληροι περιοχαὶ εἶναι ἀπηλλαγμέναι τῆς θρησκευτικῆς ἐπιρροῆς. Οὕτως εἰς τὸ χωρίον Καράεβο, δὲν ὑπάρχουν πλέον εἰκόνες εἰς τὰς οἰκίας, τὰ παιδία δὲν βαπτίζονται καὶ δὲν τηροῦνται θρησκευτικαὶ ἑορταί, ὑπάρχουν ὅμως ἀρκετοὶ ἀκόμη πιστοὶ εἰς τοὺς κύκλους τῶν χωρικῶν. Ἀλλὰ εἰς τὴν σοσιαλιστικὴν κοινωνίαν συμπεριφέρονται ὡς πατριῶται καὶ μετέχουν ἐνεργῶς εἰς τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἐπὶ πλέον δὲν μεταβαίνουν τακτικὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Οἱ περισσότεροι πιστοὶ εἶναι πρόσωπα ἄνω τῶν 60 ἐτῶν, τῶν ὁποίων ἡ νεότης εἶχε τὴν σφραγῖδα τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τῆς προεπαναστατικῆς Ρωσσίας. Οἱ συγγραφεῖς τῆς μελέτης ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι αἱ ἡλικιωμέναι γυναῖκες παρασύρουν συχνὰ τοὺς ἐγγονούς των εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Οὕτω αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις μεταδίδονται ἀπὸ τῆς μιᾶς γενεᾶς εἰς τὴν ἄλλην μὲ τὴν μεσολάβησιν τῶν ἡλικιωμένων. Μία «κολχόζικη» τῆς περιοχῆς τοῦ Καλίνιν ἐδήλωσεν εἰς τοὺς διεξάγοντας τὴν ἔρευναν: «Τὰ παιδιὰ εἶναι στὰ χέρια μας καὶ κάμνουν ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ζητοῦμε».

Ἡ γενεὰ τῶν ὡρίμων ἀνδρῶν μεταξὺ 40-53 ἐτῶν δὲν εἶχε, κατὰ τοὺς ἐρευνητάς, θρησκευτικὰς διαθέσεις. Παρὰ ταῦτα, μερικαὶ γυναῖκες τῆς γενεᾶς ταύτης θεωροῦν ἑαυτὰς ὡς πιστάς, ἂν οὐδεμίαν γνῶσιν τῶν θρησκευτικῶν ἀρχῶν ἔχουσι, περιοριζόμεναι νὰ ἐπαναλαμβάνωσι: «Ἔτσι λέγουν οἱ γεροντότεροι καὶ ἔτσι ἔκαμαν οἱ πατέρες μας καὶ οἱ πάπποι μας!»

Ἡ ἐπιβίωσις τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων εἰς τὸ περιβάλλον τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ἀνεπαρκῶς ἀνεπτυγμένον μορφωτικὸν ἐπίπεδον. Ἐξ ἄλλου ἡ ζωὴ τῶν ἐν λόγῳ ἀνθρώπων εἶναι πολὺ περιωρισμένη εἰς τὸν οἰκογενειακὸν κύκλον, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ χωρία μία ἐντονωτέρα κοινωνικὴ ζωή.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς νεωτέρους, ἡ ἔλλειψις πίστεως εἶναι δι' αὐτοὺς μία φυσικὴ πνευματικὴ κατάστασις. Πρέπει νὰ προσέξωμεν ὅμως τὴν ἀδιαφορίαν των ἔναντι τῶν κακῶν ἀποτελεσμάτων τῆς θρησκείας, τὴν ὁποίαν θεωροῦν ἕνα ἀβλαβῆ ἀναχρονισμόν. Οἱ νέοι αὐτοὶ πρέπει νὰ γίνουν ἐχθροὶ κάθε ἐπιδείξεως θρησκευτικῆς ἰδεολογίας. Εἰς πολλὰς ἀκόμη οἰκίας τῶν ἀθέων, εὑρίσκει κανεὶς εἰκόνας. Μερικαὶ κρατοῦν αὐτὰς ὡς ἀνάμνησιν προσφιλῶν των νεκρῶν καὶ ἄλλοι ὡς διακοσμητικὸν εἶδος. Ἀλλ' αἱ συνήθειαι αὐταὶ δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας. Ὁ προπαγανδιστὴς πρέπει νὰ ὑπογραμματίζῃ μὲ ἐπιδεξιότητα τὸν ἄχρηστον καὶ ἐπικίνδυνον χαρακτῆρα τῶν εἰκόνων.

Ἀναφορικῶς μὲ τὰς βαπτίσεις, ἐνῷ εἶχον ἐξαφανισθῇ πρὸ 20ετίας, καθιερώθησαν καὶ πάλιν κατὰ τὸν πόλεμον καὶ τὰ περισσότερα παιδία σήμερον βαπτίζονται. Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ διὰ τὸν θρησκευτικὸν γάμον.

Εἶναι κρῖμα, συνεχίζουν οἱ ἐρευνηταί, ὅτι αἱ Σοσιαλιστικαὶ τελεταὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γεννήσεων ἢ τῶν γάμων στεροῦνται ἐπισημότητος. Δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐπιθυμία τῶν νέων ὅπως δημιουργοῦν τὴν νέαν των οἰκογένειαν μὲ κάποιαν λαμπρότητα. Ἀνάλογα ἰσχύουν διὰ τὰς κηδείας, μνημόσυνα, κ.τ.λ.

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐρεύνης τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἐπιρροὴ ὑφίσταται, ἰδίως εἰς τὰ χωρία. Οἱ συγγραφεῖς τῆς ὡς ἄνω ἐρεύνης, ὑπενθυμίζοντες ὡσαύτως τὴν μαρξιστικὴν ἀρχήν, καθ' ἣν ἡ θρησκεία «ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν δημιουργικῶν δυνατοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, ἐμπνέει δυσπιστίαν πρὸς τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις καὶ βλάπτει δῆθεν τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἠθῶν», ἐξετάζουν

Η ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΗ 2.000 ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

Ἡ ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας ἐκδιδομένη μεγάλη ἑσπερινὴ ἐφημερὶς «Νάπολι Νόττε» δημοσιεύει εἰς τὸ φύλλον της τῆς 12ης Αὐγούστου τὰ κάτωθι:

Θλιβερὰ ὑπόθεσις ταράσσει κατ' αὐτὰς τὸν Ἐπίσκοπον Ἰβρέας Ἀλμπίνο Μένσα τῆς Βορείου Ἰταλίας καὶ τοὺς ἐν γένει Ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους τῆς Ρώμης, μὲ τὸ ἐκδηλωθὲν σχίσμα εἰς τὴν κώμην Μοντάλτο Ντόρα, τῆς ὁποίας οἱ 2000 κάτοικοι ἀπὸ καιροῦ διατελοῦν εἰς ἀναβρασμὸν διὰ τὸν διορισμὸν ἐφημερίου τῆς μὴ ἀρεσκείας των.

Ὁ ἀναβρασμός, περιωρισμένος κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τὴν Θείαν Λατρείαν, ἔγινε προσφάτως ἐντονώτερος, εἰς τρόπον ὥστε πολλοὶ ἐκ τῶν πιστῶν νὰ μεταστραφοῦν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, οἱ 146 ἐφημέριοι τῆς Ἐπισκοπικῆς περιφερείας ἀνεκοίνωσαν ἐπ' Ἐκκλησίας ἐγκύκλιον τοῦ εἰρημένου Ἐπισκόπου, ὅστις μετὰ πόνου ψυχῆς ἀπευθύνεται πρὸς πάντας τοὺς πιστούς του καλέσας αὐτοὺς εἰς σκέψιν καὶ προσευχήν.

«Ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ Μοντάλτο», λέγει ἡ ἐγκύκλιος, «εἷς ὅμιλος Καθολικῶν μετεστράφη εἰς τὴν «σχισματικὴν» Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν ἑνὸς πρώην Ἱερέως τῆς Βιέλλα, ἀφωρισμένου καὶ ἀργοῦ ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας. Τοῦτο εἶναι λυπηρὰ πραγματικότης, διότι ἀπὸ τῆς καθαρᾶς καὶ ταραχώδους ἐπαναστάσεως ἕως τὴν ἀποστασίαν τὸ βῆμα ὑπῆρξε βραχύ. Ἐκεῖνοι ποὺ προὐτίμησαν νὰ ἐκλέξουν τὸν δρόμον τῆς ἀποστασίας καὶ τοῦ ἀφορισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπόκεινται, καὶ θὰ ὑπαχθοῦν πάντες ὅσοι ἐνδεχομένως θὰ ἀρνηθοῦν νὰ ὑπακούσουν εἰς τοὺς νομίμους ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἄξιοι οἴκτου».

Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Ἐπισκόπου καταλήγει μὲ μίαν ἔκκλησιν: «Ἂς ἀφεθοῦν κατὰ μέρος τὰ μίση, αἱ διακρίσεις, αἱ προλήψεις, τὰ δυσάρεστα σχόλια. Ὁ ἐνοριακὸς Ναὸς εἶναι οἶκος προσευχῆς δι' ὅλους, καὶ ἐν αὐτῷ ἕκαστος θὰ δυνηθῇ νὰ εὕρῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν συγχώρησιν».

Ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτην Δικαστικὴν Ἐπιτροπὴν (Κιούρια) δὲν ἔγινεν οὐδεμία ἀνακοίνωσις. Ἐλπίζεται ὅτι μία φρόνιμος καὶ ἐπιφυλακτικὴ στάσις θὰ διευκολύνῃ τὴν ἐπιθυμητὴν λύσιν, ἤτοι τὴν ἐπάνοδον τῶν πιστῶν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ διένεξις προῆλθε τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1956, ὅτε ἀπέθανεν ὁ Πρωθιερεὺς τοῦ Μοντάλτο Αἰδ. Τζιόρτζιο Καβάλλο, ὅστις εἶχε βοηθὸν ἕνα νέον τὴν ἡλικίαν Ἱερέα, τὸν Αἰδ. Νικόλα Ἀβέρονο, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ πληθυσμοῦ. Φαίνεται ὅτι ὁ Αἰδ. Καβάλλο, ὁμιλῶν μετὰ τῶν πιστῶν του, εἶχεν ὑποδείξει τὸν Αἰδ. Ἀβερόνο ὡς διάδοχόν του, ἀλλὰ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον δὲν δέχεται ὑποδείξεις τοῦ εἴδους τούτου. Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ ἐν ἀρχαῖον προνόμιον, ὁ Κόμης Περρόνε τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, εἷς γέρων κάτοικος Ρώμης, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τρεῖς ὑποψηφίους ἐφημερίους, ἐκ τῶν ὁποίων νὰ ἐξέλεγε τὸν Πρωθιερέα διὰ τὴν ἐνορίαν· ἀλλὰ ὁ κόμης Περρόνε, λαβὼν ὑπ' ὄψει τὰς ὑπαρχούσας διαφωνίας ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀπέφυγε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ προνόμιον αὐτοῦ. Διεκηρύχθη διαγωνισμός, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Αἰδ. Ἀβέρονο δὲν ἐξῆλθε νικητής. Ὁπωσδήποτε ἐξ αἰτίας τῶν ἀπαιτήσεων ἐκ μέρους τῶν πιστῶν, ὁ Ἐπίσκοπος ἠκύρωσε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἀπέστειλεν εἰς Μοντάλτο Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον τὸν Αἰδ. Τζιάκομο Τοράσσο.

Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὁ Αἰδ. Τόρας διωρίσθη Πρωθιερεύς, ἀλλ' ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐξεδηλώθη ἡ μεταστροφὴ πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κινήσεως εἶναι ὁ «σχισματικὸς» Ἱερεὺς Αἰδ. Βιττόριο Γκοτάρδι, ὅστις βεβαιοῖ ὅτι τὸ σχίσμα θὰ ἐπεκταθῇ εἰς ὅλον τὸ Πιεμόντε, ἔχει δὲ εἰς τὸ πλευρόν του τὸν «σχισματικὸν» Ἱερέα Αἰδ. Σάντο Πάτσε. Ἀμφότεροι ἀπεστάλησαν ἀπὸ τὸν «σχισματικὸν» Ἀρχιεπίσκοπον Τάδδι.

ἐν συνεχείᾳ τὰ καταλληλότερα μέτρα πρὸς ἐπαναφορὰν τῶν πιστῶν εἰς τὴν «ὀρθὴν ὁδόν».

Πρέπει, λέγουν, νὰ διεξαγάγωμεν ἀγῶνα δι' ἕνα ἕκαστον ἄνθρωπον. Καὶ ὁ ἀγὼν οὗτος ἀπαιτεῖ διακριτικότητα καὶ ὑπομονήν. "Οταν εἷς ἄνθρωπος αἰσθάνεται πέριξ του τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φίλων του καὶ τῆς Σοσιαλιστικῆς κοινωνίας, ὅταν δὲν εἶναι μόνος του εἰς τὴν δυστυχίαν, τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς θρησκευτικῆς πίστεως ἐξαφανίζονται. . . . Διὰ τὸν λόγον τοῦτον κάθε κομμουνιστὴς πρέπει νὰ εἶναι ἀνθρωπιστὴς καὶ συγχρόνως μαχητικὸς ἄθεος. . . .

Παρ' ὅλα ταῦτα εἶναι ἀδιαμφισβήτητον ὅτι ἡ Θρησκεία κερδίζει καθημερινῶς ἔδαφος. Καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ ἀνησυχεῖ σοβαρώτατα τοὺς δικτάτορας τοῦ Κρεμλίνου.

ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΜΟΡΦΟΥΜΕΝΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μελόης κ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΙΜΙΑΔΟΥ

ΚΑΤΑ τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνας ἱστάμεθα μάρτυρες ἑνὸς ἀξιοπροσέκτου φαινομένου. Αἱ διάφοροι Ἐκκλησίαι τῆς Εὐρώπης μὲ δισταγμὸν καὶ βραδὺ ρυθμὸν παρακολουθοῦν τὰς κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς ἐξελίξεις τῆς Εὐρώπης. Νέοι παράγοντες οἰκονομικοί, πολιτικοὶ καὶ ἰδεολογικοὶ ἤλλαξαν θεμελιωδῶς τὸν πατροπαράδοτον ρυθμὸν τῆς κοινωνίας καὶ τὴν ὅλην σύνθεσιν τῶν χωρῶν. Αἱ ἀλλαγαὶ αὐταὶ δὲν ἄφησαν ἀνεπηρέαστον καὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα εἰς πολλὰ τμήματα τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἠπείρου. Ἐπὶ πλέον αἱ ἐπιστημονικαὶ πρόοδοι, αἱ πολιτικαὶ μεταβολαὶ καὶ αἱ νέαι ἀνακαλύψεις συνετέλεσαν ἐν πολλοῖς εἰς τὴν ἐξασθένισιν τῶν σχέσεων μεταξὺ λαοῦ καὶ Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως ἡ κρίσις αὐτὴ παρατηρεῖται εἰς τὸν τομέα τῶν ἐργατῶν καὶ εἰς τὸν τομέα τῶν διανοουμένων.

Εἰς ἕνα τοιοῦτον λοιπὸν κόσμον βαδίζοντα μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, δὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ Non possemus, ἔναντι τῶν νέων ἀναγκῶν καὶ ἀπαιτήσεων. Ὁ κόσμος ἀπὸ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλον ἀλλάζει μορφήν. Εὐτυχῶς μερικαὶ Ἐκκλησίαι ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται ὅτι δὲν δύνανται νὰ παραμένουν στατικαὶ καθ' ἣν στιγμὴν τὰ πράγματα βαδίζουν τόσον ραγδαίως. Γνωρίζουν πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἡγετικήν της θέσιν, νὰ καταστῇ ἡ πνευματικὴ δύναμις τοῦ συγχρόνου αἰῶνος, ὅπως ἦτο ἡ πνευματικὴ δύναμις τοῦ παρελθόντος. Ὅτι ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ δημιουργικὸς συντελεστὴς ἑνὸς κόσμου ἀδελφωμένου, καὶ εἰρηνοποιὸς δύναμις, διὰ νὰ ἀντισταθμισθῇ ἡ ἀνατρεπτικὴ καὶ καταστρεπτικὴ φθορά, τὴν ὁποίαν ἡ ἄρνησις ἀπεργάζεται εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖ ὅπου ἀκριβῶς αἱ κοσμικαὶ καὶ πολιτικαὶ δυνάμεις ἀποτυγχάνουν. Ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ μιᾶς ἡνωμένης Χριστιανικῆς Εὐρωπαϊκῆς παρατάξεως, ἡ ὁποία θὰ ζυμώσῃ τὸ ὅλον φύραμα τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὡς συνέπεια τῆς ἀδρανείας τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ παρελθόν, ἦτο ἡ ἐμφάνισις ἀθρήσκων συστημάτων, ἑνὸς ὑλιστικοῦ οὐμανισμοῦ καὶ συγκριτιστικῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, αἱ ὁποῖαι ἐπηρέασαν τὰ μέγιστα τὰς διανοουμένας τάξεις. Ἡ ὑποτίμησις τῆς Χριστιανικῆς πνευματικῆς κληρονομίας ἡ ὁποία ἐδημιούργησε αὐτὸ τὸ ὁποῖον σήμερον ὀνομάζομεν Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν εἰσβολὴν ξένων καὶ ἑτερογενῶν ἰδεολογιῶν. Ἄλλοτε, εἰς τὸ λίκνον αὐτῶν τῶν πολιτισμῶν — δηλαδὴ εἰς τὴν ἁρμονικὴν σύνθεσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ, Ρωμαϊκοῦ καὶ Χριστιανικοῦ — ἕκαστος ἀνεγνώριζε τὸ χρέος πρὸς τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀξίας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ἐμφιλοχωρήσασα ὅμως περιφρόνησις πρὸς τὴν προγονικὴν αὐτὴν κληρονομίαν ἀντικατεστάθη μὲ μίαν δίψαν πρὸς κάτι τὸ νέον καὶ ξένον. Τοιουτοτρόπως ἱστάμεθα μάρτυρες νέων θεωριῶν, μὲ ἀμφίβολον προέλευσιν, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκουν μεγίστην κατανάλωσιν καὶ κυκλοφορίαν. Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν, οἱ Χριστιανοὶ τῆς Εὐρώπης ἀντικρύζουν ἕνα κῦμα τοσούτων παραδόξων ἰδεολογικῶν προϊόντων.

Ἡ εἰσβολὴ τῶν ἀντιπνευματικῶν αὐτῶν ἰδεῶν συνετέλεσεν ὥστε ἀκόμη καὶ ἡ ἰδέα τῆς δημοκρατίας ν' ἀλλάξῃ ριζικῶς. Οἱ νεωτερισταὶ κρατοῦν βεβαίως τὸ ὄνομα τῆς δημοκρατίας, διότι αὐτὴ ἐνσωματώνει τὸ ἰδεῶδες τῆς εὐπραγίας ἀνθρώπινον σύστημα. Ἀλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ ἐλευθερία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον τῆς δημοκρατίας, καὶ τὴν ὁποίαν τόσον εὐγλώττως ὁ ἀθάνατος Θουκυδίδης διέσωσεν εἰς τὸν ἐπιτάφιον τοῦ Περικλέους (κεφ. 2, 37), ἀντικατεστάθη ἀπὸ μίαν ὑλιστικὴν θεωρίαν περὶ ἀνθρώπου. Τοιουτοτρόπως ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης, ἡ συνείδησις ἑνὸς πολίτου, σἰκτρῶς παραθεωροῦνται. Καὶ κατήντησε ὥστε ὁ θέλων νὰ θεωρῆται δημοκράτης, νὰ περιφρονῇ ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς δημοκρατίας. Οὐδεμία μνεία γίνεται τῶν θείων στοιχείων καὶ τῶν ἱερῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ἀληθῆ ἀντίληψιν τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἐνταῦθα καὶ εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ἀντιθέτως, οἱ νέοι αὐτοὶ διδάσκαλοι προσεταιρίζονται τὸ κῦρος καὶ τὴν ἀπόλυτον διακυβέρνησιν τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν οὐδεμίαν ἀντίδρασιν. Τὸ θεῖον κῦρος ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸ κῦρος τοῦ Κράτους καὶ ἀπὸ τὴν θέλησιν αὐτοῦ τοῦ κυβερνῶντος ἢ τοῦ ἐπικρατοῦντος κόμματος.

Ἐν ὄψει τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἐπικινδύνου ἐκτροπῆς, ἡ Ἐκκλησία συχνάκις ἀποσύρεται ἀπὸ τὴν ἀγωνιστικὴν παράταξιν εἰς ἑαυτὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸ δρᾶμα καὶ τὴν τραγωδίαν τοῦ κινδυνεύοντος λαοῦ καὶ τοῦ ποιμνίου της. Ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότητα, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ πεῖρα, ἡ προσβολὴ μιᾶς ἀσθενείας δὲν διαχωρίζει τὸν ἄρρωστον ἀπὸ τὸν ἰατρόν. Ἀντιθέτως, ἐγγίζει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τοὺς δύο τούτους. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ συνίσταται εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενειῶν.

Ὁ ὀρθὸς δρόμος πρὸς τὸν Θεὸν διέρχεται διὰ τοῦ δρόμου πρὸς τὸν πλησίον. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν προϋποθέτει καὶ ἐκκινᾷ ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Εἶναι δίδαγμα τοῦτο αἰώνιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «Ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ,

ὃν ἑώρακεν, τὸν Θεὸν ὃν οὐχ ἑώρακεν οὐ δύναται ἀγαπᾶν (Ἰωάν. δ΄. 20). Τοιουτοτρόπως καταφαίνεται ὁ στενὸς σύνδεσμος μεταξὺ τῆς θεολογίας καὶ τῆς κοινωνιολογίας. Ἐπίσης καταφαίνεται ἡ σχέσις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀκόμη καὶ ὅταν ἔχῃ πέσῃ οὗτος εἰς τὴν πλάνην καὶ τὴν ἁμαρτίαν. Χωρὶς νὰ παραγνωρίζῃ ἡ Ἐκκλησία τὴν λυτρωτικὴν αὐτῆς ἀποστολήν, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἀγνοῇ καὶ τὴν ὑλικὴν πλευρὰν τῶν ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι σῶμα, ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι καὶ ἡ ψυχή. Ὁ ἀγὼν ὅπως κερδηθῇ πνευματικῶς ὁ ἄνθρωπος, δὲν δύναται ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὸν ἄλλον ἐξ ἴσου ὀξὺν ἀγῶνα τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ὑλικῶν του ἀναγκῶν. Πολλάκις ἕνα παρεγνωρισμένον κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτό: «Δύναμαι νὰ σοῦ δείξω τὸν δρόμον πρὸς τὸν οὐρανόν. Εἶμαι μαζί σου, θέλω νὰ σὲ σώσω, θέλω νὰ σὲ βοηθήσω, ἀλλὰ ἡ ἀποστολή μου εἶναι καθαρῶς πνευματική», ἕνα τοιοῦτον λοιπὸν κήρυγμα μονομερὲς καὶ ἀνεδαφικόν, εἶναι καταδικασμένον εἰς ἀποτυχίαν. Μαρτυρεῖ ὅτι δὲν ἔχει ἐπαφὴν μὲ τὰς ἀμέσους ἀνάγκας καὶ μὲ τοὺς καθημερινοὺς ἀγῶνας τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται.

Μὲ τὰ ἀνωτέρω δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀναμιγνύηται εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τοῦ κόσμου τούτου. Ὅ,τι θέλομεν νὰ ἐξετάσωμεν εἶναι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὖσα τὸ «ἅλας τῆς γῆς» καὶ «τὸ φῶς τοῦ κόσμου», ἔχει καθῆκον νὰ ἀκτινοβολῇ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ μὲ συμπάθειαν ν' ἀντικρύζῃ τὰς πολυπλεύρους ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἡ Ἐκκλησία ἀνήκει εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπως ἀνήκει καὶ εἰς τὸν κόσμον. Αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι τὸ ἔδαφος τῆς δράσεως, τῆς διακονίας καὶ τῆς μαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν καταφαίνεται ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν μεταπολεμικὴν Εὐρώπην:

1. Νὰ διαφυλάξῃ τὴν πνευματικὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων μας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ὅ,τι ἱερώτερον καὶ πολύτιμον ὑπάρχει.

2. Νὰ συντονίσῃ ἀπὸ κοινοῦ τὰς δυνάμεις της διὰ μίαν κοινὴν Χριστιανικὴν δρᾶσιν.

Ὅ,τι ἄλλοτε ἐφαίνετο ὡς οὐτοπία ἢ ὡς ἀνεφάρμοστον, τώρα γίνεται πραγματικότης. Τὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης πιεζόμενα ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, συνεργάζονται ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὴν κατάργησιν τῶν διαφόρων φραγμῶν, οἱ ὁποῖοι χωρίζουν αὐτὰ οἰκονομικῶς, πολιτικῶς καὶ γλωσσικῶς. Παρῆλθε πλέον ἡ ἐποχὴ τῆς πολιτικῆς τῆς ἀπομονώσεως ἢ ἑνὸς τυφλοῦ ἐθνικισμοῦ. Μία κοινὴ ἰδέα πυρπολεῖ σήμερον πλείστους πολιτικοὺς ἄνδρας καὶ ὑγιεῖς κοινωνιολόγους. Νὰ καταργήσουν τὰ σύνορα, ν' ἀπομακρύνουν τὰς τελωνειακὰς διατυπώσεις, τοὺς ἐμπορικοὺς ἀνταγωνισμούς, τὸ ἀνισοσκελὲς ἐμπόριον καὶ νὰ διευκολύνουν τὴν ἐλευθέραν ἐπικοινωνίαν τῶν ἐργατῶν. Μερικὰ ἀπὸ τὰ σχέδια αὐτὰ εὑρίσκονται σχεδὸν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐκτελέσεως. Οὕτω πραγματοποιεῖται ὅσον οὔπω ἡ λεγομένη «Κοινὴ Ἀγορά», αἱ ταυτότητες ἀντικαθιστοῦν τὰ διαβατήρια, καὶ τὰ ἰσχυρότερα βιομηχανοποιημένα κράτη θ' ἀναλάβουν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν των τὰ πτωχότερα ὑπο-ἀνάπτυκτα.

Ἡ τοιαύτη ἀλληλεγγύη εἶναι μία μεγάλη ἐπιτυχία καὶ οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ τοιούτου κινήματος ἐπισύρουν τὴν εὐγνωμοσύνην ὅλων. Ἂς μὴ λησμονῆται πόσον ἡ ἐργασία των γίνεται ἐν μέσῳ ἱστορικῶν καὶ ψυχολογικῶν βαθέως ἐρριζωμένων προκαταλήψεων. Ἀδιαφοροῦντες οὗτοι εἰς τὰς τοιαύτας δυσκολίας, κτίζουν τὸ οἰκοδόμημα μιᾶς νέας Εὐρώπης. Μιᾶς συνομοσπονδίας ἐθνῶν μὲ κοινὰ συμφέροντα καὶ πεπρωμένα, μὲ ἀνταλλαγὴν ὅλων τῶν ἀγαθῶν καὶ τὴν προώθησιν τῆς ἀδελφοσύνης. Τοιουτοτρόπως ἐλπίζεται ὅτι ἡ οἰκονομικὴ ἀνισότης, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἡ πηγὴ τόσης ἀθλιότητος, θὰ ἐξαφανισθῇ.

Ποία θὰ εἶναι ἡ ἀπάντησις καὶ ἡ συνεισφορὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν πρωτοβουλίαν τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν; Εἶναι δυνατὸν ἡμεῖς οἱ θεματοφύλακες τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης νὰ παραμένωμεν ἀπομονωμένοι, ξένοι καὶ ἄγνωστοι, ἀρνητικοί, ἐχθροὶ τῆς συνεργασίας, πεισματωδῶς καθηλωμένοι εἰς μίαν τακτικήν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκληροδότησαν οἱ αἰῶνες; Ἡ μεταπολεμικὴ διαμόρφωσις τῆς κοινωνίας ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας μίαν συνεργασίαν, χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνῃ ὑποχώρησιν ἢ συνονθύλευμα τῶν δογματικῶν ὁμολογιῶν ἑκάστης ἰδιαιτέρως. Ἁπλούστατα πρόκειται ὡς τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ νὰ συνεργασθῶμεν ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν ἑνὸς καλυτέρου κόσμου καὶ τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς νέου Χριστιανικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ νὰ δώσῃ ἕνα παράδειγμα συνεργασίας. Ἕνας ὑγιὴς Χριστιανικὸς πολιτισμὸς ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἐλπίδα τοῦ κόσμου, ἀλλὰ προϋποθέτει μίαν ἡνωμένην Ἐκκλησίαν. Τὰ προβλήματα σήμερον τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας εἶναι ἐπίσης καὶ τὰ προβλήματα τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν. Μεμονωμέναι Ἐκκλησίαι εἶναι ἀνίσχυροι ν' ἀντικρύσουν τὴν ἀπειλὴν τῆς ὠργανωμένης νεοειδωλολατρικῆς ἀτμοσφαίρας, τὴν ὁποίαν αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις ἐνισχύουν. Παραμένουσα διεσπασμένη, ἐπίσης εἶναι ἀνίσχυρος ν' ἀντικρύσῃ τὰ κοινωνικὰ κακά, τὰ ἀπειλοῦντα τὰς οἰκογενείας μας τῆς συγχρόνου γενεᾶς. Ἡνωμένοι θὰ ἐπιτύχωμεν, διῃρημένοι θὰ ἀποτύχωμεν. Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἀναμένουν νὰ καταστῶμεν τὸ ἀνακαινιστικὸν στοιχεῖον τῶν καιρῶν μας. Ἡ Ἐκκλησία ὅπως καὶ ὁ Κύριός της, εἶναι ἡ αὐτή, χθές, σήμερον καὶ αὔριον. Οὖσα ἡ Ἐκκλησία τῆς χθὲς καὶ τοῦ παρελθόντος, καλεῖται ἐπίσης νὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς σήμερον.

Ἐὰν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν, παρ' ὅλους τοὺς πολιτικοὺς ἀνταγωνισμοὺς καὶ τὰς μακραίωνας διαφοράς των, συνεργάζωνται σοβαρώτατα διὰ τὴν κυοφορίαν μιᾶς ἡνωμένης Εὐρώπης εἰς τὴν πολυπαθῆ ταύτην ἤπειρον, πολὺ περισσότερον εἶναι

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, ἡ Κα Χριστοφίλη, μήτηρ τοῦ Δημάρχου Ἁγίου Φραγκίσκου, Καλιφορνίας, κ. Γεωργίου Χριστοφίλη (Christopher), καθημένου μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Κας Christopher. Ἐξ ἀριστερῶν τῆς Α.Σ. ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος καὶ ὁ Ἐφηφισμένος Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Μελέτιος Τριποδάκης.

Archbishop Iakovos in San Francisco with Mayor George Christopher and his wife and mother. At the left of His Eminence are Rt. Rev. Demetrios Bishop of Olympus and the newly elected Bishop Meletios Tripodakis.

καιρὸς ὅπως αἱ Ἐκκλησίαι, πισταὶ εἰς τὴν Μίαν, κοινὴ Κεφαλήν, θελήσουν νὰ συνεργασθοῦν.

* * *

Ἡ διακαὴς ἐπιθυμία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν προκειμένῳ εἶναι νὰ ἐνισχύσῃ πάσῃ θυσίᾳ τὴν πραγματοποίησιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ταύτης ἑνότητος. Διὰ τοῦτο πρόκειται συντόμως νὰ ἡγηθῇ μιᾶς σταυροφορίας διὰ τὴν ἕνωσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διαφόρων δικαιοδοσιῶν εἰς μίαν συνομοσπονδίαν Πανορθόδοξον. Καὶ ἂς μὴ ὑποτεθῇ ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία ἀνήκει μόνον εἰς τὸν κόσμον τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ Δύσις δὲν δύναται ν' ἀναμένῃ πολλὰ πράγματα ἀπὸ αὐτήν. Μία τοιαύτη ἐκδοχὴ θὰ ἐμαρτύρει ὅτι αἱ Δυτικαὶ Ἐκκλησίαι ὑποφέρουν ἀπὸ τοπικισμὸν καὶ ὅτι ἀγνοοῦν τὴν μυστικὴν ἑνότητα τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Μεγίστης ὠφελείας δύναται ν' ἀποβῇ ἡ Ὀρθόδοξος γνωριμία καὶ συνεισφορά. Ἡ πλουσία της Παράδοσις, ὁ θησαυρὸς τῆς Πατερικῆς φιλολογίας, ὁ Λειτουργικὸς πλοῦτος της, ἡ πιστότης αὐτῆς εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων παρέχει εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα νὰ προβάλῃ τοὺς θησαυροὺς αὐτῆς καὶ νὰ ἐμφυσήσῃ νέον αἷμα εἰς τὸ γηραλέον σῶμα.

Ἀναφέρομεν μερικὰ ἀπὸ τὰ πλέον ἐπείγοντα σημεῖα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀποτελέσουν τὸ ἀντικείμενον τῆς συνεργασίας τῶν Ἐκκλησιῶν.

1. Ἡ καταπληκτικὴ αὔξησις τῶν ξένων φοιτητῶν εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ πανεπιστήμια. Πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν εἶναι πολὺ νέοι. Στερούμενοι τῆς θέρμης τῆς οἰκογενείας, τῆς ἐπιβλέψεως καὶ τῆς παρακολουθήσεως, εὑρίσκονται ἀποτόμως εἰς ἕνα περιβάλλον, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν ἐπαρκῶς προετοιμασθῇ. Πόσον ἐπιβάλλεται μία κοινὴ ποιμαντικὴ μέριμνα δι' αὐτούς; Ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι κατὰ προσφάτους στατιστικὰς ὁ ἀριθμὸς Ἑλλήνων σπουδαστῶν εἰς τὴν Γερμανίαν ὑπερβαίνει τοὺς 2700.

2. Ὁ αὐξάνων ἀριθμὸς τῶν Εὐρωπαϊκῶν καὶ διεθνῶν περιηγητῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς χώρας εἰς τὴν ἄλλην. Ὅλα αὐτὰ τὰ πλήθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διακοπῶν, σχεδὸν μένουν μακρὰν οἱασδήποτε ἐπαφῆς μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὰς χώρας ὅπου μεταβαίνουν. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξευρεθῇ ἕνα μέσον ὥστε αἱ παραθερισταὶ καὶ οἱ περιηγηταὶ μεταβαίνοντες εἰς ἕνα τόπον νὰ εὑρίσκουν ἕνα τόπον Θείας Λατρείας καὶ μίαν στέγην τῆς πατρίδος των ἐν τῇ ξένῃ;

3. Ἡ καταπληκτικὴ ζήτησις τῶν ἐργατῶν εἰς μερικὰς βιομηχανικὰς χώρας δημιουργεῖ μίαν συνεχῆ μετανάστευσιν. Ἔλλειψις ἐπαρκοῦς γνώσεως τῆς γλώσσης, τῶν ἐθίμων, τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, δημιουργεῖ εἰς πλείστους νεοερχομένους ἐργάτας ἐξ αὐτῶν ἕνα αἴσθημα ὅτι εὑρίσκονται ξένοι μεταξὺ ξένων. Οὕτως ἐκτίθενται εἰς πλείστους κινδύνους καὶ εἰς γνωστοὺς πειρασμούς.

4. Δυσκολίαι προκύπτουσαι ἀπὸ τοὺς μικτοὺς γά-

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. κ. Ἰάκωβος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ Ἀρχιερέων καὶ λοιπῶν Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, τελεῖ τὸν Ἁγιασμὸν τῶν ὑδάτων τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

His Eminence Archbishop Iakovos of North and South America, assisted by Bishops and other Clergymen, blesses the water of the Atlantic at Asbury Park, New Jersey.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ "ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ"

Οἱ πρῶτοι ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ δὲν ὠνομάζονταν μεταξύ τους Χριστιανοί, ἀλλὰ μαθηταί, πιστοί, ἐκλεκτοί, ἅγιοι, ἡγιασμένοι, δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, στρατιῶται τοῦ Βασιλέως τῶν δυνάμεων. Καὶ ἰδιαίτερα, ἐπειδὴ εἶχαν μιὰ ψυχὴ καὶ μιὰ καρδιὰ (Πράξ. δ'. 32), ὠνομάζονταν ἀδελφοί. Ὁ Χριστιανισμὸς ὠνομαζόταν Ἀδελφότης ἢ Ἀδελφότης ἐν Χριστῷ. (Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. Ε'. 1). Τὸ ὄνομα «Χριστινός», γιὰ πρώτη φορὰ δόθηκε στοὺς Χριστιανοὺς ὡς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, στὴν Ἀντιόχεια τὸ 43 μ. Χ. (Πράξ. ια'. 26). Καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ ὄνομα ποὺ διάλεξαν οἱ Χριστιανοὶ διὰ τὸν ἑαυτό τους, ἀλλὰ ἦταν ὄνομα ὑβριστικὸ καὶ περιφρονημένο καὶ μὲ αὐτὸ τοὺς ἀποκαλοῦσαν οἱ εἰδωλολάτρες. Τὸ ὄνομα «Χριστιανὸς» γιὰ τοὺς Ἐθνικοὺς ἦταν τὸ ἴδιο μὲ τὸ ὄνομα κακοῦργος. Γιατὶ δὲν ὑπῆρχε ἔγκλημα ἢ αἰσχρότητα ποὺ οἱ Ἐθνικοὶ νὰ μὴ τὴν ἀπέδιδαν στοὺς Χριστιανούς.

Ὅταν π. χ. ὁ μάρτυς Ἄτταλος καταδικάστηκε ὡς Χριστιανὸς νὰ ριχτῇ στὰ θηρία, εἶχε τοποθετηθῇ μπροστά του, μέσα στὸ ἀμφιθέατρο, μιὰ ἐπιγραφὴ ποὺ ἔλεγε: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἄτταλος ὁ Χριστιανὸς» (Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. Ε'. 1).

Καὶ ὅταν ὁ ἱερὸς Πολύκαρπος, ὁ μαθητὴς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου καὶ Ἐπίσκοπος Σμύρνης, πιέστηκε ἀπὸ τὸν Ἀνθύπατο νὸ ἀρνηθῇ τὸν Χριστό, αὐτὸς ἀπήντησε: «Ὀγδόντα ἕξη χρόνια ἔχω ποὺ δουλεύω σ' Αὐτὸν καὶ δὲν μὲ ἀδίκησε σὲ τίποτα· πῶς λοιπὸν μπορῶ τώρα νὰ βλασφημήσω τὸν Βασιλέα καὶ Σωτῆρα μου;» Τότε ὁ Ἀνθύπατος, ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλη καταδικαστικὴ ἀπόφασι, ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασι τούτη: «Ὁ Πολύκαρπος ὡμολόγησε ὅτι εἶναι Χριστιανός». Ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ ὁ γέροντας Ἐπίσκοπος ρίχθηκε ζωντανὸς στὴν φωτιά. . . .

Καὶ ὅμως τὸ ὑβριστικὸ τοῦτο ὄνομα οἱ Χριστιανοὶ τὸ ἀποδέχτηκαν μὲ εὐχαρίστησι καὶ πολὺ γρήγορα ἔγινε γι' αὐτοὺς τὸ προσφιλέστερο καὶ τιμιώτερο ὄνομα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος γράφει σὲ μιὰ ἐπιστολή του: «Ἐὰν σᾶς βρίζουν γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εἶσθε μακάριοι. . . . Γιατὶ νὰ μὴ πάσχῃ κανείς σας ὡς φονιᾶς ἢ ὡς κλέπτης . . .Ἀλλά, ἂν πάσχῃ ὡς Χριστιανός, ἂς μὴν ἐντρέπεται, ἀλλὰ ἂς δοξάζῃ τὸν Θεὸ γιὰ τοῦτο». (Α'. Πέτρου δ'. 14-16).

Ἄραγε, ὅσοι ἀπὸ μᾶς σήμερα λεγόμαστε Χριστιανοί, φέρουμε ἀξίως τὸ τίμιο τοῦτο ὄνομα, ἢ μήπως τὸ μολύνουμε καὶ τὸ ἀτιμάζουμε μὲ τὴν καθημερινὴ διαγωγή μας; Εἴμαστε ὄνομα καὶ πρᾶγμα Χριστιανοί, ἢ τὸ «Χριστιανὸς» τὸ ἔχουμε μόνο γιὰ διακοσμητικὸ ἐπίθετο;

μους. Θὰ ἔπρεπε ὡς Ἐκκλησίαι νὰ βλέπωμεν τὰ τοιαῦτα ζεύγη μὲ πατρικὰ αἰσθήματα, παρέχοντες πᾶσαν ποιμαντικὴν προστασίαν καὶ ὑπογραμμίζοντες εἰς αὐτά, ὅτι ἡ συζυγικὴ ἑνότης καὶ ἡ εὐτυχία των εἶναι ἰσχυραὶ διὰ νὰ ὑπερπηδήσουν πᾶσαν θρησκευτικὴν διαφοράν.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ περιπτώσεις ἐπιβάλλουν τὴν λῆψιν κοινῶν μέτρων καὶ τὴν στενωτέραν προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Οἱ λαοὶ τῶν ὁποίων ὡρίσθημεν ὑπηρέται καὶ διάκονοι εἶναι ὅλοι τέκνα τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ ὡς τέκνα καὶ ἡμεῖς ὡς ποιμένες. Ἀνεξαρτήτως τῶν διαφορῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν χασμάτων, εἰς τὸ βάθος τῆς ὑποθέσεως εἴμεθα πνευματικοὶ πατέρες καὶ ὁδηγοί, μὲ κοινοὺς κινδύνους καὶ κοινὰς εὐθύνας. Ὁ κίνδυνος ἂς μᾶς ἑνώσῃ ὅλους. Μία ἡνωμένη Ἐκκλησία ἀποδεικνύεται μία δυνατὴ Ἐκκλησία, διὰ τὸ καλὸν τῆς πολυπαθοῦς γηραιᾶς Εὐρώπης.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθυντοῦ τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, Brookline, Mass.

Ζ΄. (τελευταῖον)

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ Πατρίς μας ἔχει ἀνάγκην τῶν ἐμπνεύσεών μας ὡς Ἑλλήνων τὴν καταγωγήν, ἔχει ἀνάγκην τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ τῶν Ἑλληνο-θρησκευτικῶν παραδόσεών μας. Τὰ τοιαῦτα πρακτικὰ εὐεργετήματα ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ Ἀμερικανικοῦ βίου ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ διάσημος ἐκ Σικάγου Ἐγκληματολόγος καὶ Δικαστὴς Clarence Darrow ἀνεκοίνωσεν ἀπὸ ραδιοφώνου, τὴν ἐποχὴν ποὺ ἐγίνοντο εἰς τὴν πόλιν ταύτην αἱ μεγάλαι ἀνακρίσεις διὰ τὴν παιδικὴν ἐγκληματικότητα, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν οὐδὲ ἓν Ἑλληνικὸν ὄνομα ἀνεφέρετο, τὴν ἑξῆς ἱστορικὴν ἀνακοίνωσιν: «Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ζητοῦμεν ὅπως ἐξαμερικανίσωμεν τοὺς Ἕλληνας, θὰ ἦτο πολὺ ὠφελιμώτερον νὰ ἐξελληνισθῶμεν ἡμεῖς οἱ Ἀμερικανοί».

Πρὸ πενῆντα περίπου ἐτῶν μετεφυτεύθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡ Ἑλληνικὴ ζωή. Ἀριθμούμεθα σήμερον εἰς ἓν καὶ ἥμισυ ἑκατομμύριον οἱ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ἀμερικανοί. Ἤδη ἐξελίσσεται ἀναπτυσσομένη ἡ τρίτη Ἀμερικανικὴ γενεά, ἡ ὁποία καὶ ὁμιλεῖ τὴν μητρικήν της γλῶσσαν, τὴν Ἀμερικανικήν. Ἀγνοεῖ τὴν Ἑλληνικήν. Τὴν διδάσκεται, κατ' ἐλαχίστην ἀναλογίαν καὶ ἀνεπαρκῶς, εἰς τὰ λεγόμενα Ἀπογευματινὰ Σχολεῖα, τὰ ὁποῖα αἱ περισσότεραι Κοινότητες διατηροῦν εἰς τὰς ὑπογείους αἰθούσας τῶν κοινοτικῶν των Ναῶν. Πραγματικὰ καὶ ψυχολογικά, ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, καμμίαν γοητείαν δὲν προσφέρει εἰς τὰ μικρὰ Ἀμερικανόπουλα τὸ Ἀπογευματινὸν Σχολεῖον.

Μόνον δέκα ἢ δώδεκα ἀπὸ τὰς τετρακοσίας Κοινότητας τῆς Ἀμερικῆς ἠμποροῦν νὰ καυχηθοῦν ὅτι ἐκπαιδεύουν ἑλληνοπρεπῶς τὰ παιδιά των. Διότι συντηροῦν ἡμερήσια Ἑλληνο-Ἀμερικανικὰ Σχολεῖα. Προσφέρουν δηλαδὴ ὁλόκληρον τὴν Ἀμερικανικὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν βασικὴν Ἑλληνικὴν τοιαύτην. Τὸ ἔργον τῶν ἡμερησίων Σχολείων τούτων ὑποβοηθεῖ καὶ τὸ ἔργον τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, εἰς τὸ ὁποῖον ναὶ μὲν δὲν διδάσκονται «Ἑλληνικὰ Γράμματα», ἀλλὰ γίνεται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἡ προσφορὰ τῶν εὐεργετημάτων τῆς θρησκευτικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς των διαπλάσεως. Τοιοῦτο τι δὲν κατορθώνουν τὰ Κατηχητικὰ τῶν Κοινοτήτων, αἱ ὁποῖαι συντηροῦν Ἀπογευματινὰ μόνον Σχολεῖα. Τὰ κατηχητικὰ διδάγματα εἰς αὐτά, κατ' ἀνάγκην, προσφέρονται εἰς τὴν Ἀγγλικήν.

Ἡ λογικὴ λοιπὸν καὶ ἠθικὴ συναίσθησις τὴν ὁποίαν ζητεῖ νὰ καλλιεργήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ ἡ «Ἑβδομὰς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων», ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον εἰς τοὺς παράγοντας καὶ ὑπευθύνους τῆς Ἑλληνο-Ἀμερικανικῆς ζωῆς ὅπως ἐξεύρουν τὰ μέσα καὶ ἱδρύσουν ἡμερήσια Ἑλληνο-Ἀμερικανικὰ Σχολεῖα. Καθὼς ἱδρύουν Ναούς, διὰ νὰ λατρεύεται εἰς αὐτοὺς ὁ Θεὸς κατὰ μεγαλοπρέπειαν Ὀρθοδόξου θείας λατρείας, τοιουτοτρόπως καὶ ὀφείλουν νὰ ἱδρύσουν ἡμερήσια Σχολεῖα, μὲ ἀπαραίτητον βάσιν τὰ Νηπιαγωγεῖα, διὰ νὰ μορφώνωνται ἑλληνοπρεπῶς τὴν Ἀμερικανικήν των ἐκπαίδευσιν αἱ Ἀμερικανικαί μας Γενεαί. Μόνον τοιουτοτρόπως θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκτήσουν τὰ παιδιά μας Ἑλληνικὴν ψυχήν, καθὼς τὴν περιεγράψαμεν ἀνωτέρω, καθὼς ἐπίσης καὶ Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον θρησκευτικὴν συνείδησιν.

Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται συντονισμὸς δυνάμεων καὶ σκέψεων καὶ προσπαθειῶν καὶ ἐνεργειῶν, ὑπὸ τὴν χειραγώγησιν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μας. Μεμονωμένα γεγονότα, ὅσο καὶ ἂν εἶναι ἀξιέπαινα, δὲν εἶναι πάντοτε καὶ ἀποτελεσματικὰ γενικοῦ τινος σκοποῦ. Ἀπαιτεῖται πρόγραμμα συντονισμοῦ. Στελέχη ἱκανά. Καὶ πρὸ πάντων κατάλληλον ἐκπαιδευτικὸν ὑλικὸν εἰς βιβλία, εἰδικῶς διὰ τὰ Ἀμερικανόπουλα συντεταγμένα, κατὰ τὸ ἄριστον παράδειγμα μεθοδικότητος τῶν Ἀμερικανικῶν σχολικῶν βιβλίων.

Πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἐπιβαλλομένης πνευματικῆς ἀνασυγκροτήσεως τοῦ Ἑλληνο-Ἀμερικανικοῦ κόσμου πρόκειται, προφανῶς, νὰ διαδραματίσουν τὰ στελέχη τὰ ὁποῖα μορφώνουν τὰ δύο ἀδελφὰ Ἱδρύματα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἡ ὁποία μορφώνει Διδασκαλίσσας, καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ἡ ὁποία μορφώνει τοὺς Ἱερεῖς τῶν Κοινοτήτων. Ἡ ἀποστολὴ τῶν δύο τούτων Ἱδρυμάτων εἶναι βαρύτατα ὑπεύθυνος. Κυριώτατα ἡ ἀποστολὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν των, οἱ τρόφιμοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὀφείλουν νὰ ἀποκτήσουν «Ἑλληνικὴν Ψυχήν», μὲ πολὺ καλλιεργημένας τὰς ἰδιότητας σκέψεως καὶ συναισθήσεως, κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν χαρακτῆρα ποὺ διεγράψαμεν ἤδη. Ἡ Σχολὴ ὁλοκληρώνει ὁσημέραι τὸ πρόγραμμά της, διὰ τοῦ ὁποίου εἶναι δυνατὸν ἡ μόρφωσίς των καὶ ἡ ψυχική των διάπλασις νὰ εἶναι καὶ τελεία καὶ ἄμεμπτος.

Προοριζόμενοι διὰ μίαν τόσῳ μεγάλην καὶ ὑπεύθυνον ἀποστολήν, οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς πρέπει καὶ ὀφείλουν νὰ ἀναδεικνύωνται ἀντάξιοι αὐτῆς. Ἀνατίθεται εἰς τούτους ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἱστορικὴ εὐθύνη διὰ τὴν διατήρησιν καὶ διὰ τὴν διάδοσιν τῆς Ἑλ-

ληνικῆς Ὀρθοδοξίας ἐν Ἀμερικῇ, καθὼς τὴν ἔχει διαμορφώσει ἀπ' αἰώνων τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα πίστεως Ὀρθοδόξου καὶ εὐσεβείας Ὀρθοδόξου. Τὸ δὲ πνεῦμα τοῦτο εἶναι κατὰ τὴν οὐσίαν του καὶ κατὰ τὸν χαρακτῆρα του, ἀπαράτρεπτον καὶ ἀναλλοίωτον.

Φάρος τηλαυγὴς τοῦ τοιούτου πνεύματος προώρισται νὰ ἀποβῇ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Εὑρίσκεται ἤδη θεμελιωμένη αὕτη ἐπὶ βάσεων ἀδιασείστων. Ἔχει ὅμως πάντοτε ἀνάγκην τοῦ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐνδιαφέροντος τοῦ ἑνάμισυ ἑκατομμυρ. τοῦ Ἑλληνο-Ἀμερικανικοῦ Ὀρθοδόξου κόσμου, τόσον διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν οἰκονομικῶν της πόρων ὅσον — καὶ πρὸ παντὸς τούτου — διὰ τὴν προσέλευσιν καὶ ἐγγραφὴν εἰς αὐτὴν τῶν ἐκλεκτοτέρων νέων τῆς Νέας Γενεᾶς.

Κοινότητες, Ἑλληνο-Ἀμερικανικαί, αἱ ὁποῖαι ζοῦν τὴν ζωὴν πόθων καὶ εὐγενῶν ἐλπίδων δι' ἕνα καλλίτερον μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας ἐν Ἀμερικῇ, ἂς θεωρήσουν ὅτι εἶναι καθῆκον των ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας νὰ ὑποδεικνύουν κατ' ἔτος τοὺς καλλιτέρους των ὑποψηφίους διὰ τὴν Θεολογικήν μας Σχολήν, ἡ ὁποία ἐκτρέφει καὶ μορφώνει τοὺς ἡγέτας τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς θρησκευτικῆς των ζωῆς. Μόνον ὑπὸ τὸν λογικὸν καὶ ἠθικὸν τοῦτον ὅρον, ἑνὸς πρακτικοῦ δηλαδὴ καὶ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἡ μὲν Θεολογική μας Σχολὴ θὰ ἐξελίσσεται ἀπρόσκοπτος πρὸς τὰς προοδευτικάς της ἐξελίξεις, ἡ δὲ Ἐκκλησία μας θὰ διατηρήσῃ ἀπρόσβλητον καὶ ἀμείωτον τὴν ἱστορικὴν αἴγλην τοῦ χαρακτῆρος της καὶ τῶν τίτλων της, ὡς Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Ἀμερικῆς.

Τοιουτοτρόπως, μὲ τὰ γεγονότα αὐτὰ τῆς Ἀμερικανικῆς ζωῆς μας, θὰ προσφέρωμεν εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Πατρίδα μας τὰς καλλιτέρας εὐκαιρίας καυχήσεως διὰ τοὺς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς ἐκλεκτοὺς πολίτας της. Διότι οὗτοι θὰ ἀποδεικνύουν δι' ἔργων ὅτι γνωρίζουν νὰ ἐκτιμοῦν καὶ νὰ ἐκμεταλλεύωνται ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Πατρίδος των τὴν πνευματικὴν κληρονομίαν των. Διότι δὲν θὰ περιορίζωνται καυχώμενοι ἑκάστοτε μὲ ρητορικοὺς λόγους διὰ τὴν καταγωγήν των καὶ διὰ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ ποὺ προσέφερεν ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς εἰς τὸν κόσμον. Διότι, κατὰ τὴν ὡραίαν ἔκφρασιν τοῦ Δημάρχου Νέας Ὑόρκης Robert Wagner, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει εἰς ἐμπνευσμένην Προκήρυξίν του, οἱ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς πολῖται θὰ ἀποδεικνύουν μὲ σταθερότητα τὰς ἀξίας των, αἱ ὁποῖαι ἀντανακλοῦν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀρχαίας καὶ πεπαιδευμένης φυλῆς των: "Our many citizens of Greek origin and descent by their total dedication to the American way of life, have firmly established their worth, reflecting the attributes of an ancient and cultured race." (Proclamation, Greek Independence Day, 1959)

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

TOTAL RESOURCES OVER $50,000,000

Complete Banking Facilities

☆

MAIN OFFICE:

960 AVENUE OF THE AMERICAS
at 35th Street. Opposite Macy's
NEW YORK 1, N. Y.
Phone: OXford 4-5400

BRANCH OFFICE:

123 WILLIAM STREET
NEW YORK 38, N. Y.
Phone: REctor 2-0900

☆

Member Federal Deposit Insurance Corporation

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

▸ Τὴν 31ην Αὐγούστου καὶ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ κατὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἰνδίκτου.

Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος

Συνῆλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α.Θ. Παναγιότητος ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς τὴν τακτικὴν αὐτῆς συνεδρίαν τῇ Τρίτῃ 6ῃ Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπικύρωσιν προηγουμένου πρακτικοῦ, ἡ Α.Θ. Παναγιότης:

α) Ἐξήγγειλε τὴν ἀπονομὴν τῶν Ὀφφικίων τοῦ Ἀρχοντος Μ. Ἱερομνήμονος τῷ κ. Ἰωάννῃ Πάππᾳ καὶ τοῦ Ἀρχοντος Διδασκάλου τοῦ Ἀποστόλου τῷ κ. Νικολάῳ Κουλουκουνδῇ, ἐκ τῶν ἐγκρίτων Ὁμογενῶν τῆς Ἀμερικῆς, μεταβάντων χάριν προσκυνήματος εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἰς ἐπιβράβευσιν τῶν πολλαπλῶν αὐτῶν ὑπηρεσιῶν πρὸς τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς καὶ τὴν πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν εὐλάβειαν αὐτῶν.

β) Ἀνεκοινώσατο περὶ τῆς ἐνεστώσης ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καταστάσεως τῆς Ἱ. Μονῆς Κουτλουμουσίου.

Εἶτα ἀνεγνώσθησαν ἐκθέσεις, τηλεγραφήματα καὶ γράμματα:

Τοῦ Μακ. Πατριάρχου Μόσχας κ. Ἀλεξίου περὶ τοῦ ἄρθρου «Βάσις» τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τοῦ Μακ. Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ περὶ μεταβάσεως εἰς Ἅγιον Ὄρος καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ρασκοπρεσρένης κ. Παύλου μετὰ ὁμίλου ἱερέων ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου περί: (α) Ἐπιβαλλομένης Ἀρχιερατικῆς ἐπιστασίας ἐν Καναδᾷ καὶ Νοτίῳ Ἀμερικῇ καὶ ἐκλογῆς τεσσάρων παρ' αὐτῷ νέων Βοηθῶν Ἐπισκόπων, (β) καταλόγου τῶν ἐν Ἀμερικῇ διακονούντων θεολόγων Ἀρχιμανδριτῶν, (γ) τῶν δύο δακρυρροουσῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἱ. Εἰκόνων τῆς Παναγίας, καὶ (δ) συγχαρητήριον ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Ἰεζεκιὴλ περὶ μελετωμένης ἀγορᾶς Ἀρχιεπισκοπικοῦ Μεγάρου εἰς Σίδνεϋ.

Ἐν τέλει τῆς συνεδρίας, εἰσηγήσει τῆς Α.Θ. Παναγιότητος ληφθείσης ὑπ' ὄψιν:

α) Τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν γενομένης προτάσεως τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας κ. Ἰεζεκιὴλ περὶ ἐκλογῆς καὶ δευτέρου παρ' αὐτῷ Βοηθοῦ Ἐπισκόπου συμφώνως τῷ οἰκείῳ Συντάγματι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς αὐτοῦ, καὶ

2) Τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῇ ἕδρᾳ τοῦ ἐν Γενεύῃ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν οὗτινος ὑπεβλήθη ἐν καιρῷ τῇ Ἐκκλησίᾳ παράκλησις ὅπως ὁ ἐν αὐτῇ ἀντιπρόσωπος αὐτῆς ἀνυψωθῇ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἐπισκόπου, ὑπὲρ οὗ καὶ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρας ὑπέβαλε σχετικὸν γράμμα ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ πρὸς ἐκλογὴν Ἐπισκόπων τῶν πάλαι ποτὲ διαλαμψασῶν Ἐπισκοπῶν Μυρίνης καὶ Μελόης, ἐξελέγησαν Ἐπίσκοποι μὲν Μυρίνης ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Παπαλάμπρου, Ἱερατ. Προϊστάμενος τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινότητος Charlotte, N. C., καὶ Ἐπίσκοπος Μελόης ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Αἰμιλιανὸς Τιμιάδης, Ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῷ Π.Σ. τῶν Ἐκκλησιῶν.

Αἱ ὡς ἄνω ἐκλογαὶ ἀνεκοινώθησαν τοῖς Σεβ. Ἀρχιεπισκόποις Ἀμερικῆς, Θυατείρων καὶ Αὐστραλίας καὶ τοῖς ἐκλεγεῖσι.

Ἀπονομὴ Ὀφφικίου

Ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης τῇ 24ῃ Σεπτεμβρίου ἀπένειμε τὸ Ὀφφίκιον τοῦ Ἀρχοντος Ἱερομνήμονος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰς τὸν Ἐντ. κ. Γαβριὴλ Μουστάκην, Γενικὸν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐν Σαντιέγκο, Χιλῆς. Συγχαίρομεν αὐτῷ θερμῶς.

Μητροπολίτης Ἀξώμης

Τῇ 26ῃ Σεπτεμβρίου ἐπεσκέφθη τὴν Α.Θ. Παναγιότητα εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀξώμης κ. Νικόλαος (τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας) ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ ἀγαλλιάσεως.

▪

(†) Ἐπίσκοπος Ἱερᾶς καὶ Σητείας Φιλόθεος

Ἐν ἡλικίᾳ 68 ἐτῶν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἐν τῇ ἕδρᾳ αὐτοῦ Ἱεραπέτρᾳ Κρήτης, ὁ Ἐπίσκοπος Ἱερᾶς καὶ Σητείας Φιλόθεος.

Ὁ ἀείμνηστος, κατὰ κόσμον Μιχαὴλ Μαζοκοπάκης, ἐγεννήθη εἰς Παταμίδα Κισάμου τῷ 1892. Ἀπεφοίτησε τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐλθὼν εἰς Ἀμερικὴν τῷ 1924, διετέλεσεν Ἱερ. Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Σικάγου καὶ τοῦ ἐν Σάουθ Μπέντ, Ἰνδιάνας. Τῷ 1936 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Ἱερᾶς καὶ Σητείας, ἣν διεποίμανε θεοφιλῶς ἐπὶ 25 συναπτὰ ἔτη. Ἡ μνήμη αὐτοῦ εἴη αἰωνία.

▪

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Μπελεμεντίου ἀνυψώθη εἰς Σεμινάριον. Ἐξεδόθη νέον ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «ΑΝΝΙΜΑΤ». Συνῆλθε τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τοῦ Σεπτεμβρίου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἀπασχοληθεῖσα καὶ μὲ τὸ θέμα τῆς πληρώσεως τῆς Μητροπολιτικῆς ἕδρας ἐν Τολήδο, Ὀχάϊο.

▪

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κατὰ τῶν αἰωνοβίων δικαιωμάτων

Νέαν δοκιμασίαν ὑφίσταται τὸ παλαίφατον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἁγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης μὲ τὴν ἀρξαμένην σειρὰν διαλέξεων κατὰ τῆς Ἑλληνικότητος αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τῶν δῆθεν «δικαιωμάτων» τοῦ Ἀραβορθοδόξου κόσμου. Τὴν ἐπίθεσιν ἤρχισεν ὁ ἰατρὸς Τζὼρτζ Φαράχ, δώσας ἐπιθετικὴν διάλεξιν μὲ θέμα «Τὸ Ὀρθόδοξον Ζήτημα», προσπαθήσας νὰ καταρρίψῃ τὴν θέσιν τῆς Ἁγιοταφιτι-

κῆς Ἀδελφότητος, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων εἶναι Καθίδρυμα Ἑλληνικὸν τὰ δὲ Πανάγια Προσκυνήματα καὶ τὰ Βακούφια εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου, κατωχυρωμένη ὑπὸ παναρχαίων προνομιῶν καὶ σουλτανικῶν ἐγγράφων.

Ἀποστολὴ Ἁγίων Λειψάνων εἰς Ἀμερικὴν

Ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενέδικτος ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβον, ὅτι ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν τεμάχια ἱερῶν λειψάνων τῶν Ἁγίων Μοδέστου καὶ Ἰακώβου τοῦ Πέρσου. Ταῦτα θὰ χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὴν θεμελίωσιν καὶ τὸν ἐγκαινιασμὸν Ἱερῶν Ναῶν τῶν Ἑλληνορθοδόξων Κοινοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ "Journal Moskovskii Patriarhii" (ἀριθ. 7), ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, παραλαμβάνομεν τὰς ἀκολούθους πληροφορίας:

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βηρυτοῦ Ἠλίας Σαλίμπυ διὰ τηλεγραφήματός του πρὸς τὸν Μακ. Μόσχας Ἀλέξιον ἐκφράζει τὴν χαράν του διὰ τὴν ἀποστολὴν εἰς Βηρυτὸν ὡς Ἡγουμένου διὰ τὸ ἐκεῖ Ρωσσικὸν Μετόχιον καὶ ἀντιπρόσωπον παρ' αὐτῷ, τοῦ Αἰδ. Πρωθιερέως Παύλου Στάτωβ.

Ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἐλπίδιος Χασάπης, Ἔξαρχος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας παρὰ τῷ Πατριαρχείῳ Μόσχας, ἐπὶ τῇ ἀνακλήσει του εἰς Ἀλεξάνδρειαν, διὰ θερμῆς ἐπιστολῆς ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀλέξιον καὶ τοὺς Μητροπολίτας Κρουτίτσκης Νικόλαον, Κιέβου Ἰωάννην καὶ Ὀδησσοῦ Βόριδα, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιδειχθεῖσαν στοργὴν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Ρωσσίᾳ διαμονῆς του.

Συνοδικῇ ἀποφάσει, ἐγένετο δεκτὴ ἡ αἴτησις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κρουτίτσκης καὶ Κολόμνας κ. Νικολάου ὅπως ἀπαλλαγῇ τῶν καθηκόντων του ὡς Προέδρου ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας. Εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ διωρίσθη εἰς τὴν σπουδαιοτάτην ταύτην θέσιν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νικόδημος Ροτόβα, προαχθεὶς εἰς Ἐπίσκοπον Ποδόλσκι. Διὰ Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς ἐπιστολῆς ἐξεφράσθησαν αὐτῷ εὐχαριστίαι διὰ τὴν πολυετῆ καὶ γόνιμον αὐτοῦ ὑπηρεσίαν. Περὶ τῶν αἰτίων τῆς παραιτήσεως αὐτοῦ οὐδὲν ἀναφέρεται.

ΣΕΡΒΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ πρὸ μηνὸς καὶ πλέον εἰς Σκοπιὰ τῆς Γιουγκοσλαβίας συνελθὸν Ἐθνικοθρησκευτικὸν Συνέδριον, μεταξὺ ἄλλων ἐχαιρέτισε τὴν πρωτοβουλίαν τῶν εἰς Η.Π.Α., Καναδᾶν καὶ Αὐστραλίαν ἐγκατεστημένων Σλαυο-Μακεδόνων μεταναστῶν περὶ ἱδρύσεως Μακεδονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κοινοτήτων εἰς τὰς ἐν λόγῳ χώρας καὶ συνδέσεις αὐτῶν μὲ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν Μακεδονίας.

Συνάντησις Τίτο καὶ Πατριάρχου Σερβίας

Τὸ Γιουγκοσλαβικὸν πρακτορεῖον εἰδήσεων «Ταγιουὺνγκ» μετέδωσεν ὅτι ὁ Πρόεδρος Τίτο περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἰουλίου συνηντήθη μετὰ τοῦ Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ εἰς τὴν ἐν τῇ νήσῳ Μπριόνι ἔπαυλιν τοῦ Στρατάρχου. Ἡ συνάντησις αὕτη ἐσχολιάσθη λίαν εὐμενῶς, διότι εἶναι ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Τίτο ὑπεδέχθη, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου, τὸν Προκαθήμενον τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΦΙΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ὁ γεραρὸς Ἀρχιεπίσκοπος Φιλλανδίας κ. Γερμανὸς (Herman) οἰκειοθελῶς παρητήθη τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας, λόγῳ γήρατος. Νέος Ἀρχιεπίσκοπος Φιλλανδίας ἐξελέγη ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Παῦλος.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν εὐρύτατα συζητεῖται ἡ ἀποκατάστασις τῶν εὐχῶν κατὰ τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων καὶ τῶν ἐξορκισμῶν. Πρὸς ἀποφυγὴν ὅμως καταχρήσεων, ζητεῖται ὅπως αἱ εὐχαὶ ἀναγινώσκονται ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων.

Ἡ συνοδικὴ σύσκεψις τοῦ Ἰουλίου ἀπεφάνθη οὕτω: «Πονηρὰ πνεύματα καὶ δαίμονες ὑπάρχουσιν, καὶ οὐχὶ σπανίως τυραννοῦν πολλούς. Μία τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Του εἶναι καὶ τὸ «δαιμόνια ἐκβάλλειν». Εἰς πλείστας ψυχονευρικὰς περιπτώσεις καὶ σχιζοφρένειαν, οἱ ἐξορκισμοὶ ὠφέλησαν τοὺς ἀσθενεῖς».

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Νέος Ρουμανικὸς Ναὸς ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Valerian

Περὶ τὰ τέλη π. μηνὸς Αὐγούστου ἐγένοντο εἰς τὸ Cleveland, Ohio, τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας St. Maria ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Valerian, βοηθουμένου ὑπὸ τῶν Πρωθιερέων Vasile Hartegan καὶ Ton Stanila, ὡς καὶ πολλῶν ἄλλων κληρικῶν. Τὴν τελετὴν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του καὶ ὁ Δήμαρχος Cleveland κ. Lakewood. Προσῆλθον ὑπὲρ τοὺς 1500. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, στοιχίσασα περὶ τὰς $400,000, θεωρεῖται ἡ ὡραιοτέρα τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ρουμανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ Ρωσσικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις

Τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας ἀπέστειλεν εἰς τὰς βιβλιοθήκας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν τετρακοσίους τόμους βιβλίων, τὰ ὁποῖα ἐξετυπώθησαν μεταξὺ τοῦ 1665 καὶ 1914. Τεσσαράκοντα ἐξ αὐτῶν εἶναι εἰς γλῶσσαν Ρωσσικήν, τὰ δὲ ὑπόλοιπα εἰς τὴν Γερμανικήν, Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικήν. Τὰ πλεῖστα τῶν Ρωσσικῶν βιβλίων πραγματεύονται Ὀρθόδοξα θεολογικὰ θέματα, τὰ δὲ ὑπόλοιπα περιλαμβάνουν πολλὰ Ρωσσικὰ ἔργα σχετικὰ μὲ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως τὸν 19ον αἰῶνα καὶ παλαιὰς ἐκδόσεις ὀνομαστῶν ἔργων, ὅπως «Ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Παγκόσμιος Ἐκκλησία» τοῦ Βλαδιμήρου Σολόβιεφ. Ἡ προσφορὰ αὕτη γίνεται βάσει τοῦ σχεδίου ἀνταλλαγῆς βιβλίων, τὸ ὁποῖον κατηρτίσθη μεταξὺ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἀκολουθεῖ δὲ παρομοία δωρεὰ τοῦ Π.Σ.Ε. πρὸς τὰς βιβλιοθήκας τοῦ Ρωσσικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν Θεολογικῶν Ἀκαδημιῶν τοῦ Ζαγκόρσκ καὶ τοῦ Λένινγκραδ.

Ἀνατολικὴ Γερμανία

Ὁ Ἐπίσκοπος Dibelious κρούων τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ἐτόνισεν ἐσχάτως ὅτι, πρὸ τῆς τρομερᾶς κομμουνιστικῆς καταπιέσεως, ὁ λαὸς ἐγκαταλείπει ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις καὶ ἔθιμα. «Μόνον εἷς μικρὸς ἀριθμὸς παραμένει σταθερός», τονίζει. «Ἐξ αὐτοῦ δὲ μόνον τὸ ἓν δέκατον θὰ ἐπιζήσῃ, ὡς ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἡσαΐου».

(†) Ὁ Καρελίας καὶ πάσης Φιλλανδίας Γερμανὸς

Τῇ 3ῃ Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἐξεδήμη-

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος ὁμιλῶν πρὸς τὴν Ἑλληνορθόδοξον Νεολαίαν (G.O.Y.A.) τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης.
Archbishop Iakovos addressing the members of Goya at the Holy Trinity Cathedral in New York.

σε πρὸς Κύριον ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Καρελίας καὶ πάσης Φιλλανδίας κυρὸς Γερμανὸς (Herman), ἐν Kuopio τῆς Φιλλανδίας, ἔνθα ἡ ἕδρα του.

Ἡ Αὐτόνομος Ἀρχιεπισκοπὴ Φιλλανδίας ἱδρύθη τῷ 1923 διὰ Πατριαρχικοῦ Συνοδικοῦ Τόμου(τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου). Τῷ 1945 καὶ βραδύτερον ἀνεκινήθη ὑπὸ τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας τὸ ζήτημα τοῦ καθεστῶτος τῆς Ἐκκλησίας Φιλλανδίας. Ἡ κατ' Αὔγουστον ὅμως τοῦ 1945 συνελθοῦσα Σύνοδος ἐπεκύρωσε τὴν ἄποψιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ καὶ ἀνενέωσε τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἡ αὐτόνομος Ἀρχιεπισκοπὴ Φιλλανδίας ἐξακολουθήσῃ νὰ ὑπάγεται κανονικῶς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἱδρυσάσης αὐτὴν Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἤτοι τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Κατόπιν τούτου, καὶ ἡ διεκδικοῦσα τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας Φιλλανδίας Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, διὰ τοῦ Μητροπολίτου Κρουτίσκης καὶ Κολόμνης κ. Νικολάου, ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Φιλλανδίας ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μόσχας, περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ καθεστῶτος τῆς ὑπὸ τὴν κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διατελούσης αὐτονόμου Φιλλανδικῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦ σθεναροῦ προμάχου τῶν δικαίων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Φιλλανδίας μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Γερμανοῦ ἡ μνήμη εἴη αἰωνία!

Ὁ Ὀρθόδοξος Κλῆρος εἰς Φιλλανδίαν

Ἡ ἐν Φιλλανδίᾳ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔρχεται ἡ δευτέρα κατὰ σειρὰν Ἐκκλησία μετὰ τὴν Λουθηρανικήν. Τὸ Κράτος μισθοδοτεῖ τοὺς κληρικούς, συντηρεῖ Ἱερατικὴν Σχολὴν καὶ ἐπιχορηγεῖ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τῆς Ὀρθοδόξου Φιλλανδικῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἡ ἀνὰ πενταετίαν συνερχομένη Ἱ. Σύνοδος, τὴν ὁποίαν ἀπαρτίζουν 16 κληρικοὶ καὶ 16 λαϊκοί, πάντες αἱρετοί. Παραλλήλως ὑπάρχει καὶ ἡ Διαρκὴς Σύνοδος, ἥτις ἔχει τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν καὶ ἥτις ἀποτελεῖται ὑπὸ τοῦ ἑκάστοτε Ἀρχιεπισκόπου ὡς προέδρου, ἑνὸς Ἐπισκόπου, ἑνὸς ἱερέως καὶ ἑνὸς λαϊκοῦ. Τὴν γενικὴν ἐπιστασίαν τῶν ἐνοριῶν ἔχουν αἱ ἐνοριακαὶ Ἐπιτροπαί, αἱ ὁποῖαι ἔχουν καὶ τὴν αὐθεντικὴν γνώμην εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐφημερίου.

Ὅλοι οἱ κληρικοὶ τῆς Ὀρθοδόξου Φιλλανδικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἔγγαμοι. Οἱ Ἐπίσκοποι προέρχονται ἐκ χηρείας. Οἱ ἱερεῖς μισθοδοτοῦνται ἐπαρκῶς ἀπὸ τὸ Κράτος, εἶναι ἀπόφοιτοι ἀνωτέρας Ἱερατικῆς Σχολῆς, ὁ σύλλογος τῶν ἀποφοίτων τῆς ὁποίας ἐκδίδει τὸ θεολογικὸν περιοδικὸν «Ὀρθοδοξία», καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔχουν σπουδάσει εἰς ἀνωτέρας Θεολογικὰς Σχολὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ. Δὲν διατηροῦν κόμην ἢ γενειάδα καὶ οὔτε φέρουν ἰδιαιτέραν κληρικὴν ἐνδυμασίαν.

Ἀμερικανοὶ Ἱεραπόστολοι εἰς Κογκὸ

Λόγῳ τῶν ἐξεγέρσεων καὶ τῶν ταραχῶν εἰς Κογκό, ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ ἱεραπόστολοι, 183 τὸν ἀριθμόν, ἀνεχώρησαν πρὸς τὴν Νότιον Ἀφρικήν, φοβούμενοι ἐκτράχυνσιν τῆς καταστάσεως. Κατὰ τὴν τελευταίαν στατιστικὴν τοῦ Religious News Service τοῦ 1959, οἱ Προτεστάνται ἱεραπόστολοι ἀνήρχοντο εἰς 2608, οἱ δὲ πιστοὶ εἰς 821,473.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰάκωβος

▸ Τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου ἀφίκετο ἀεροπορικῶς ἐξ Ἁγίου Φραγκίσκου Καλ. εἰς Λὸς Ἄντζελες, ἔνθα προήδρευσε τοῦ Τοπικοῦ Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου τῆς Νοτίου Δ΄. Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, συνεχισθέντος καὶ τὴν 2αν καὶ 3ην Σεπτεμβρίου.

▸ Τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου, Κυριακῇ, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας τοῦ Λὸς Ἄντζελες, κηρύξας τὸν Θεῖον Λόγον.

▸ Ἐπεσκέφθη εἰς Καλιφόρνιαν τὰς Κοινότητας: Oakland, Pasadena, San Mateo, Vallejo, Redondo Beach καὶ Long Beach, καὶ ἔδωσε τὰς δεούσας κατευθύνσεις.

▸ Ἡ Κοινότης Ἁγίας Σοφίας τοῦ Λὸς Ἄντζελες ἀπεφάσισεν ὅπως ἱδρύσῃ Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Σχολεῖον.

▸ Τῇ 11ῃ ἰ. μ., Κυριακῇ πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐκκλησιάσθη ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης.

▸ Τῇ 14ῃ ἰ. μ. προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱερῷ Παρεκκλησίῳ τῆς πανηγυριζούσης Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Brookline, Mass., καὶ ὡμίλησε καταλλήλως πρὸς τοὺς μαθητὰς περὶ τῆς σημασίας τῆς ἑορτῆς καὶ τῆς ἱερᾶς αὐτῶν ἀποστολῆς. Τὸ δὲ ἀπόγευμα προήδρευσε συσκέψεως τοῦ Συλλόγου τῶν Καθηγητῶν.

▸ Τῇ 27ῃ ἰ. μ., Σαββάτῳ, μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Buffalo, N. Y., προεδρεύσας τῆς ΙΕ΄. Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως (17-24 Σεπτεμβρίου).

ΝΕΟΙ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙΣ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΝΑΟΙ ΑΝΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ

Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ νέου ἐπιβλητικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἐν Σικάγῳ, ἥτις ἐγένετο κατὰ Μάϊον ἐ. ἔ. προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ. κ. Ἰακώβου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ πολυμελοῦς Ἱερατείου.

Impressive procession at the dedication of St. Nicholas Church in Chicago, Illinois.

▸ Τῇ 25ῃ ἰ. μ., Κυριακῇ, προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς Τελετῆς τοῦ Ἁγιασμοῦ τῶν Ὑδάτων, τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τῆς μεταδόσεως τοῦ Ἱεροῦ Φωτός.

Δ΄. Ἀρχιεπισκ. Περιφέρεια

Κίνησις Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὀλύμπου

▸ Τὴν 5ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. μετέβη εἰς Ἄγκορατζ τῆς Ἀλάσκας πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἐκεῖ πρὸ διετίας ἱδρυθείσης μικρᾶς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος τῆς Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Τὸ ἑσπέρας ἐτέλεσε πανηγυρικὸν ἑσπερινὸν καὶ τὴν ἑπομένην τὴν Θείαν Λειτουργίαν, τὴν δὲ Κυριακήν, 7ην ἰ. μ., προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον προσῆλθον ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοί μας Χριστιανοὶ τῆς Κοινότητος, πρὸς τοὺς ὁποίους ὡμίλησε καταλλήλως. Ἐπίσης συνεσκέφθη μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου πρὸς ἐπίλυσιν τῶν διαφόρων κοινοτικῶν προβλημάτων.

▸ Τὴν Κυριακήν, 14ην Αὐγούστου, προσκληθεὶς ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν Σὰν Φερνάνδῳ Βάλλεϋ καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον. Τὸ ἑσπέρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ ἑορτάζοντι Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Λὸγκ Μπήτς, τὴν δὲ ἐπαύριον, ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

▸ Τὴν Κυριακήν, 21ην Αὐγούστου, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος Πασαδήνας. Μετὰ ταῦτα συνεσκέφθη μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου περὶ τῆς διοργανώσεως τῆς ἑορτῆς τῶν ὀνομαστηρίων τῆς Κοινότητος.

▸ Τὴν Κυριακήν, 28ην Αὐγούστου, προσκληθεὶς μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα Πίτσμπουργκ, Καλιφορνίας, ὅπου ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Κοινοτικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον. Ἐκεῖθεν κατῆλθεν εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον, ἵνα ὑποδεχθῇ τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ὁ ὁποῖος μετέβη ἐκεῖ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ τοπικοῦ Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν ἀπὸ 29ης μέχρι 30ῆς Αὐγούστου.

Η ΑΧΕΠΑ ΠΑΡΑ ΤΟ ΠΛΕΥΡΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὁ νέος Ὕπατος Πρόεδρος τῆς Ὀργανώσεως ΑΗΕΡΑ, διαπρεπὴς νομικὸς κ. Νικόλαος Κοφινᾶς, ἀπαντῶν εἰς συγχαρητήριον ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ, ἐπιστολὴν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου, ἀπέστειλε τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα
τὸν Ἀρχιεπίσκοπον
τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου
Κον Κον Ἰάκωβον
Εἰς Νέαν Ὑόρκην.

Σεβασμιώτατε,

Τὰ συγχαρητήρια τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ μου ὡς Ὑπάτου Προέδρου τῆς ΑΗΕΡΑ, ἀποτελοῦν δι' ἡμᾶς τὴν καλλιτέραν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ τόσον μεγάλου ἔργου τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνω. Βαθύτατα συγκεκινημένος, αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διαβεβαιώσω τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα ὅτι ἡ τετιμημένη Ὀργάνωσις ΑΗΕΡΑ, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας μὲ ἔταξαν τὰ μέλη της, θὰ παραμείνῃ πάντοτε παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἐκκλησίας, ἧς ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης θείᾳ χάριτι προΐσταται, καὶ θὰ εἶναι πιστὸς συμπαραστάτης της καὶ συμπολεμιστὴς εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν Ἑλληνορθοδόξων Ἰδεωδῶν, ἐν ἁρμονίᾳ πάντοτε πρὸς τὰς Ἀμερικανικὰς ἡμῶν Ἐθνικὰς Ἀρχάς.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ,

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΦΙΝΑΣ
Ὕπατος Πρόεδρος, Ahepa

Printed by
"COSMOS" PRINTING CO., Inc.
203-205 West 25th Street
New York 1, N. Y.